

Ordet

Bog 2

Og ordet tog bolig i os

*Fortællingen om to menneskers kærlighed i deres
livs efterår.*

Forlaget
Karma-Ro

Kærligheden er langmodig, kærligheden er mild; den misunder ikke;
kærligheden praler ikke, opblæses ikke,
gør intet usømmeligt,
søger ikke sit eget,
lader sig ikke ophidse,
bærer ikke nag,
glæder sig ikke over uretten,
men glæder sig over sandheden;
den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.
Kærligheden ophører aldrig;
men hvad enten det er profetiske gaver, de skal engang forsvinde, eller tungetale, den
skal forstumme, eller kundskab, den skal forsvinde; thi stykkevis erkender vi, og
stykkevis profeterer vi, men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevise forsvinde.
Så længe jeg var barn, talte jeg som et barn, tænkte jeg som et barn, drømte jeg som et
barn;
efter at jeg er blevet voksen, har jeg aflagt det barnagtige.
Nu ser vi jo i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt;
nu kender jeg stykkevis, men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg jo selv er kendt
fuldt ud.
Så bliver da tro, håb og kærlighed, disse tre; men størst af dem er kærligheden.

Paulus' 1.brev til korinterne

”Vi hviler alle i Guds hjerte.”

Forord

I denne bog fortælles videre fra 1. bog "I BEGYNDELSEN VAR ORDET". Den første bog fortæller om venneanmodningen fra Niels og den ivrige mailskrivning, der åbnede for en større og større opbyggende forelskelse samt daglige krønikefortællinger. Bog 1 kulminerede d. 16.02.2017 med et møde.

Denne bog af serien ORDET har undertitlen "OG ORDET TOG BOLIG I OS", og omhandler forløbet fra den 18.02 indtil den 28.03. 2017.

Også denne bog indeholder ud over kærlighedstilkendegivelser, fortsatte krønikebeskrivelser af livet på godt og ondt, fra 1945 til omkring 1990erne, udtrykt i bagklogskabens lys, og med to ældre menneskers øjne.

Der vil være gentagelser, men i uddybende form, af nogle af de måske lidt hurtige fortællinger af hinandens liv, som vi skrev til hinanden i den intense start, som er nedfældet i bog 1. I BEGYNDELSEN VAR ORDET.

Ordet

Bog 2

Og ordet tog bolig i os

Indholdsfortegnelse

1. kapitel. Vi fortsætter begejstrede	side 5
2. kapitel. Krønikernes større udfoldelse	side 31
3. kapitel. Mere indsigt, mere forståelse	side 53
4. kapitel. Ventetidens Krøniker og andet	side 82
5. kapitel. Besøg og beslutninger	side 98
6. kapitel. Den tro brevskrivning	side 130
7. kapitel. Vores kærlighed får ben at gå på	side 161
8. kapitel. Brevet der ikke kom og andet	side 184
9. kapitel. Noget om dyr	side 221
10. kapitel. En lang ventetid fyldt med brev skriveri	side 244
11. kapitel. Ungdomstiden og KUK	side 266

Kapitel 1

Vi fortsætter begejstrede

År 2017

Lørdag d. 18.02

Besøget, et lille hjertesuk, samt masser af kærlighed og kronike

Kæreste Karen.

Mange tak igen for breve og din kærlighed, som jeg mærkede til fulde, da jeg besøgte dig.

Jeg er så fyldt med kærlige og positive indtryk, efter vi har set hinanden, at selv en lille negativ detalje, intet kan spolere. Men da vi holder åbenhedens og ærlighedens fane meget højt i relationen mellem os, vil jeg ikke undlade at nævne det.

Det er en lille ting, men noget, som jeg alligevel har siddende tilbage, nu hvor jeg prøver at fordøje vores dejlige døgn sammen.

Lad mig få det overstået, jeg kan gøre det og jeg tror du gerne vil vide det.

Så inden jeg hengiver mig til alle de positive indtryk og følelser, jeg har fået af dig, må jeg fortælle, at der var en ting, jeg ikke kunne lide og det af flere grunde.

Jeg brød mig ikke om, at dine katte gik på køkkenbordet. Lad os få det ud af verden, ved at jeg vader lidt i det.

Dine katte er meget søde og nogle dejlige dyr og jeg forstår dit forhold til de to skabninger, som du bor sammen med. Jeg har selv haft mange dyr og kender udmærket det forhold man får til dem.

Egentlig skulle jeg slet ikke blande mig i det, men det gør jeg, fordi det er så klart, at vi ikke holder selv den mindste tanke skjult for hinanden. Det har ikke bare noget med mig at gøre, men også dit helbred, som ligger mig så meget på sinde, at jeg roder mig ud i denne lidt ubehagelige udredning.

Det bunder nok i min fortid inden for fødevarebranchen, at jeg er bange for madforgiftning og jeg tænker her på to katte, som enten kommer udefra, eller værre endnu direkte fra kattebakken og hvad det kan føre med sig af bakterier.

Jeg tror, du er helt klar over hvad jeg mener og jeg beder dig undskylde, at jeg nævner det. Men efter oplevelsen af at være sammen med dig, er det det eneste, som nager mig lidt. Og bemærk, det er ikke fordi jeg vil blande mig i dine katte i forhold til mig, jeg skal nok blive rigtig gode venner med dem. Men det er risikoen i din hverdag, når de går på deres poter på køkkenbordet.

OK, det skulle bare skrives, nu er det gjort og så er alle de positive tanker om den smukke oplevelse tilbage. Hvis ikke jeg nævnte det, så ville den lille plet ligge tilbage i mig, men nu er det gjort.

Kæreste Karen, alt andet omkring dig, var så skønt. Du er så smuk og så sød, at jeg føler en stor kærlighed for dig – en glæde ved, at du vil være sammen med mig. Du skrev for nylig, om du kunne gøre mig glad og lykkelig. JA det kan du og det gjorde du. Den samdrægtighed, vi havde i, at du ikke skulle stå og vinke farvel, var ret stærk. Du gik op til din lejlighed og jeg tror, vi begge bare tænkte, på gensyn, for vi ses igen. Da jeg kørte hjem, var jeg bare opfyldt af glæde over at have været sammen med dig. Og jo mere jeg fordøjer oplevelsen, jo mere glædes jeg og fyldes af kærlighed og hengivenhed til dig.

Kærlighed er et sammensat begreb og ikke bare en undefinerbar følelse. For mig er kærlighed/forelskelse en sammensætning af respekt og begær. Det kan være en sammensætning af andre begreber, men den ene er altid respekt. Og så definerer niveauet for forelskelse, hvilket andet begreb, der skal være med for at kunne tale om forelskelse.

Respekt i sig selv er ikke forelskelse. Begær i sig selv er absolut ikke forelskelse, men når de to begreber går sammen opstår der en synergi, som vi ikke altid kan forstå helt, men føler, når den er til stede.

Jeg har en stor respekt for dig og for de ting, du kan, de tanker, du kan tænke og den kærlighed, jeg føler, du giver mig. Mit begær efter dig er en seksuel og en følelse af ømhed. Sagt på en anden måde: Tiden går i stå, når jeg mærker din krop imod min. Den glæde og ømhed, jeg føler ved at røre ved dig og kysse dig overalt er hinsides jordnær forståelse.

Næste gang, vil jeg skrive lidt mere om hvordan mine forslag til at mødes igen kan være. Så kan vi begynde at snakke os ind på at ses, som vi (synes jeg) succesfuldt har gjort denne gang.

Så skal du have lidt krønike, så vi kan komme videre i vores brevveksling.

KRØNIKEN

Gården

Du har fortalt om gården, du blev sendt ned at lege i. Jeg vil her fortælle om gården (gårdene omkring Korsikavej) hvor jeg legede.

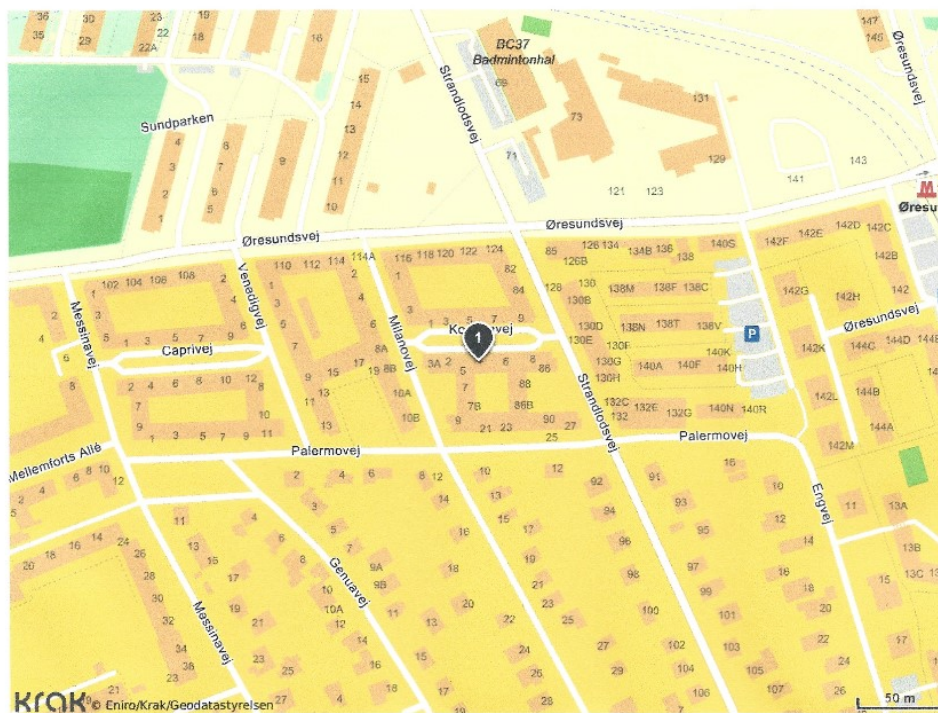
Der var to ejendomskomplekser, som hørte sammen. Den ene blok, som omkransedes af Milanovej, Palermovej, Strandlodsvej og Korsikavej.

Den anden blok lå på hjørnet af Milanovej, Palermovej og Venedig vej. I denne blok lå den største gård: "Olsens Gård" opkaldt efter viceværten, som boede i den gård.

Bag ved denne og totalt lukket inde, lå Baggården.

Vi boede ud til en stor firkantet gård; Midtergården. I hver sin ende af denne lå Strandlodsgården og Milanogården, opkaldt efter de veje der løb forbi dem.

Vi kom sjældent i Olsens gård og Baggården, men de er nævnt her, for så er hele sættet

"korsikavej 4"

stillet op.

Milanogården var så kedelig, at vi ikke kom ret meget i den.

Vi elskede at lege i Midtergården, men blev smidt ud, når vi larmede, hvilket som regel ville sige mindst en gang om dagen. Midtergården var ideel til at lege skjul, da der var kældertrapper, cykelskure, opgange og indhak under altaner mm.

Der blev også leget cowboys og indianere, røver og soldater og andre lege, som medførte højlydt skyderi, løb og råben.

Hvor var det sjovt.

Strandlodsgården var det store hit. Den var kun lukket på tre sider, så der var lys og luft og det maksimale af, hvad der den gang kunne eksistere af en legeplads.

Sandkasse, klatrebur og koldbøttestativer.

De i alt fire kolbøttestativer, blev hovedsageligt brugt som fodbolds mål blandt drengene, og til forskellige former for kolbøtter blandt pigerne.

Vi var nogle drenge, som også godt kunne lide kolbøttestativernes egentlige formål.

Dem hørte jeg til, men var ikke bedre end de fleste andre drenge. Min store force ved disse stativer var, at jeg havde en søster, som var suveræn til forlæns, baglæns og andre kolbøtter med og uden hænder. Det gav lidt status at have sådan en søster.

Angela gik i øvrigt også til akrobatik hos Freddie Pedersen. Hun gik sammen med en veninde, men de holdt op, da de syntes han (Freddie Pedersen) blev lidt for slem til at røre ved pigerne.

Strandlodsgården var det sted vi mødtes og hvor vi også legede skjul og især dåseskjul der, hvis vi ikke var på selve legepladsen.

Der var to andre steder, vi kunne mødes. Det ene var en lille eksklusiv klub, som holdt til i et lille afsnit af fyrrummet. Det andet var et hobbyrum, som vi havde fået som en selvstyrende klub. Det blev indrettet i det gamle stryge- / rullerum, da vaskekældbegrebet blev afskaffet cirka 1960.

Der er et naturligt break efter klubben i fyrrummet, så jeg tager lige denne klub med, inden der bliver et break i min krønike.

Vi havde en gårdmand, der hed Lorentzen. Han var vist rigtig flink, i hvert fald gav han os lov til at bruge en lille karnap i fyrkælderens, hvis vi ville lave en klub eller sådan noget.

Det ville vi meget gerne. Vi var nogle stykker, som straks satte os på det rum og kun dem, vi accepterede kunne blive medlemmer. Så var vi fri for alle de små unger.

Jeg ved ikke, om det også var sådan i jeres gård, men hos os kom man normalt kun i den gård, hvor man hørte til. Man kunne kun med risikoen for øretæver, komme i en anden gård. Øretæverne skulle man så tage imod eller være i stand til selv at uddele. Jeg prøvede faktisk ingen af delene, men på den anden side af Korsikavej, altså de ulige numre, havde jeg to venner, som begge var ca. et år ældre end mig. Og de hørte til i Sundgården. Bent, som jeg ofte spillede fodbold med på selve Korsikavej, kom aldrig i vores gård. Aldrig betyder her helt klart aldrig nogensinde. Ingen havde generet ham, men han havde ikke behov for det, eller også turde han ikke tage chancen.

Den anden af mine venner på den modsatte side var en levende legende. Han hed Peter Jakobsen. Peter kunne komme i alle gårdene i vores kvarter – det såkaldte italienerkvarter – opkaldt efter vejnavnene.

Jeg mener ikke, at Peter havde tilkæmpet sig denne status rent fysisk, men han førte sig frem med en selvsikkerhed, der gjorde at mange var lidt bange for ham. Han var heldigvis min gode ven.

Min mor har fortalt mig, at Peter og jeg legede meget sammen, før vi flyttede til Samsø. Da vi så flyttede tilbage til Korsikavej i 52, startede mor Vera med at slå mig sammen med Peter igen og vi blev straks gode venner (igen). Så det var nærmest den lokale helt, der blev min gode ven, og da vi var mere og mere sammen og blev lidt ældre, kom Peter helt naturligt også i vores gård. Ikke for at lege, det var langt under hans niveau. Men for at se på piger og ellers bare sole sig i, at han kunne komme alle steder, som det passede ham.

Selv klubben i fyrrummet, tog han som en naturlig del af sit liv og det var Peter og jeg, der sammen med et par andre kammerater, styrede fyrrumsklubben, som vi to havde sat os på, allerede fra starten. Jeg var jo, som du ved, ikke en af de mest frembrusende, men sammen med Peter kunne jeg alt. Jeg var nummer to (efter Peter) i de fleste discipliner. Fyrrumsklubben var ikke organiseret som en forening. Tværtimod. Der var ingen bestyrelse eller formand – kun Peter. Formålet var, at have et sted at sidde og ryge og fortælle sjofle historier. Desuden tjente klubben det formål, at man kunne invitere piger med derned. Det var attraktivt for dem at blive inviteret ned i fyrrummet og sidde der i støv og meget tør varme og tobaksrøg, mens alle hanhundene viste sig fra deres bedste og mest charmerende side.

Af en eller anden grund blev Angela ofte inviteret derned, af en eller anden af medlemmerne. Jeg syntes, det var en dårlig ide, men sådan var det og jeg kunne da godt unde hende at kammeraterne sad der og bagte på hende. Hun fik da også en, om end noget platonisk kæreste, en gang imellem.

Det gav så mig lidt status, at jeg havde en søster i passende alder og med udseendet med sig.

Jeg vil slutte med en anden episode, som gav høj status.

En dag, da vi sad der med vores smøger, gik yderdøren pludselig op og min mor trådte ind. Fem drenge med hver sit osende skod, for af sted i alle retninger.

Min mor så på mig og sagde blot. "Nå I hygger jer nok, men du skal op og spise!"

Det udvirkede godt nok en beundring, som gav genlyd i hele gården. En mor, der ikke sagde noget til at hendes søn røg. Ja det var dengang.

Så kom det forår, hvor min mor og Anders skulle skilles. Det kommer der mere om næste gang.

Ja, det var det. Jeg sidder så bare og tænker på dig og er parat til at skrive alle de søde ord, jeg allerede har skrevet et par gange. Så lad mig slutte med et musikudtryk: "Da Capo al fine".

De kærligste

hilsner

Niels.

Billedet viser Angela, Niels og Angelas veninde måske i kælderrummet.

espons, betroelse, kærlighedens largesse og en gang krønike

Kære Niels

Tak for dit brev.

Lige da jeg læste det blev jeg ked af det. Så reagerede barnet i mig straks. Så læste jeg kun kritikken.

Men nu er jeg virkelig glad for, du havde mod til at fortælle mig om den problematik kattene satte i dig. Jeg er også ret taknemmelig for, at du ikke sagde noget, mens vi endnu var i vores spæde fysiske start. For da havde det måske sat sig lidt på tværs og forstyrret mig i hengivenheden, men dette at skrive om evt. mislyde, giver os et unikt fint redskab, synes jeg. Og du gør det jo så nænsomt. Det er derfor jeg uden blusel kan sige at du er et smukt menneske.

Det er vigtigt hvordan vi fortæller hinanden knaster og ubehageligheder. Et af livets besværligere tilstande er jo, at der er sådanne knaster i enhver relation, og som du skriver, selvfølgelig vil jeg gerne vide det. Og selvfølgelig ved du selv, at opmærksomheden på det, er et reelt problem, som jeg i min noget tilbagetrukne livsform, ikke har tænkt over, selv om specielt et par af mine veninder, har spurgt om kattene godt måtte gå på mit køkkenbord. De har så ikke rigtigt sagt, at det måske var et betænkeligt sted at lade katte gå. Jeg tror at hvis jeg fokuserer på denne uvane, kan jeg godt få dem fra det igen. Der er så mange andre ting, de ved de ikke skal eller må, så jeg vil belave mig på det. Det skal så gentages mange, mange gange, for katte er ikke så nemme at diktere regler for, som hunde.

Jeg fornemmer klart gennem din blide henvisning både din respekt for mig, som din omsorg. Tak.

Du skriver om kærligheden/forelskelsen som en sammensætning af respekt og begær. Og jeg er fuldstændig enig. Det er nok sådan man kan definere kærlighedens eller forelskelsens start. Nu er forelskelse mulig bare ud fra et bestemt smil, en bestemt øjenfarve, et bestemt klap på kinden. Forelskelsen er suset der løfter os ud over den verdslige tilstand og ind i en følelse af forbindelse med noget guddommeligt. Men når man virkelig skal til at bygge noget dybere op, så kommer der ofte en sær selvbeskyttelse ind, en følelse af at når den anden afslører mindre gode sider, ofte hos sin modpart, så bygges et forsvarsværk op og jo mere det bliver bygget op, jo mindre er muligheden for ægte og dyb kærlighed, der netop indbefatter de områder du er inde på,

respekt og begær. Begær sammen med forelskelse kan dog godt tage form af andet end respekt tror jeg. For vil vi ikke gerne begære det i den anden vi ikke selv har adgang til? Eller måske netop besidder men ikke kan finde frem til? Jeg har i alt fald oplevet fortællinger om dybe fornedrende eller bare negative forhold, hvor der absolut var forelskelse og stor lidenskab tilstede.

For mit vedkommende oplever jeg også en ekstra stor kontakt til dig igennem dine fortællinger, som om en dør ind til et helt nyt rum er åbnet. Et rum jeg ikke kendte eksistensen af. Jeg kommer til at tænke på Jesu ord, da han sagde: "I min faders bolig er der mange rum. Og her kommer vores ekstra åbning som noget ganske unikt. For vi fik chancen for at opbygge et rum inden vi mødtes fysisk. Og vi kunne det, tror jeg, fordi vi havde bånd til en fælles platform der gik 50 år tilbage i tiden eller mere. Og for mig er kærlighedens vilkår styret af fortrolighedens fællesbevidsthed. Mere end noget andet mener jeg at dette at vi har fået den smukkeste form foræret via vores skrivers og opbygning af netop dette fortrolighedens rum, har fået vores kærlighed til at blomstre. Det forunderlige er, at vi så hurtigt begyndte på denne tillidserklæring. Og jeg håber vi vil fortsætte med denne omhyggelige ærlighed, for det er kærlighedens largesse. Kærlighed kan ikke folde sig ud i fortællinger og uærlighed. Den kan ikke blomstre i lukkede mennesker. Det bliver jo til sidst mere en farce, end en mulig inderlighed.

Der er selvfølgelig endnu nogle fortællinger og oplysninger som ikke er blevet fortalt endnu, for så langt er vi jo ikke med vores skrivers, og nogle er sværere at skrive om end andre, det har du jo også udtrykt, når du bevægede dig ind på denne tillids sti. Så kære Niels jeg er dig taknemmelig for at du, på en fin og hensynsfuld måde gav udtryk for denne forstyrrende knast.

Kan vi magte dette, så ved jeg at jeg for mit vedkommende vil kunne åbne døren fuldstændig ind til mit hjerte til dig.

Jeg tænker også at tilliden gør, at vi ikke kan forlange ærlighed og åbenhed, men blot vande dens grobund igennem vores eget vovemod til omsorgsfuld åbenhed og langmodighed. Altså ikke et krav, men mere at vi begge to kan være med til at opbygge det. For vi er som de fleste, vi er også sårbare mennesker, og at åbne sig er virkelig ikke en selvfølge.

Hvordan vores forhold skal vokse og gro, har jeg og vil jeg ikke lave faste forestillinger om. Blot vi sjæleligt og sandfærdigt, tager hinanden i hånden, så tror jeg ikke der er grund til at bekymre sig og danne normer for hvordan.

Vores døgn sammen var så varmt, fint og smukt. En dyb kærlig grobund for os begge.

En bekræftelse på det, jeg så stærkt fornemmede, igennem vores breves udvikling.

Din beskrivelse af denne klassiske baggårdstilstand som du fortæller om i form af gårdpolitikken i jeres kvarter, var herlig læsning og jeg måtte lige ind på Google Earth for helt at kunne følge med. Jeg kan utrolig godt lide at få hægtet din barndomstilstand med ind i oplevelsen af dig.

Og så til kroniken.

Også vi havde vores fjender i gård 1 og gård 3. Vi var jo gård 2. De følgende 2 gårde, nemlig gård 4 og fem lå for langt væk til at det fik en egentlig betydning.

Drengene fra gård 1, kunne finde på at fange en pige fra gård to og hive bukserne af hende. Om drengene fra gård 2 var lige så frække, fortæller historien ikke noget om.

Det fik jeg i alt fald at vide af Kirsten og bare tanken, fik det til at løbe mig koldt ned ad ryggen. Men det kan jeg altid vende tilbage til, for nu vil jeg lige gøre historien om elefantønsket færdigt.

Jeg fik en ide om at jeg måske på det nærmeste kunne få en fuldt udvokset elefant hvis jeg selv lavede den. Min fantasi var ivrig fortæller for muligheden.

Over for de fem drenge fortalte jeg, at jeg nok snart ville kunne vise dem en kæmpe elefant. De spurgte mig selvfølgelig om den var levende, og i min egen forestilling, skelede jeg ikke så dybt til den side af sagen, så det svarede jeg, at jeg mente.

Oppe hos min mor, spurgte jeg til noget gråt stof. Min mor havde et helt klædeskab fyldt op med forskelligt stof, for hun var virkelig et kreativt menneske med mange ideer.

Selvfølgelig ville hun godt tilfredsstille mit behov for at sy en elefant ud af et gråt stykke stof. Hun fandt et godt stort stykke og skulle til at forklare mig, hvordan jeg kunne sy den sammen. Jeg brugte vores symaskine flittigt, selv om jeg endnu ikke var syv år gammel. (noget jeg har haft stor gavn af gennem livet). Da jeg havde syet stoffet, som jeg havde ide til, kom jeg ind til min mor i stuen og spurgte efter mere stof og en masse fyld. Min mor så ret forbavset på mig. "Jamen Karen du fik alt mit grå stof, hvad mangler du? Må jeg se hvad du har syet?" jeg viste det stolt. Af hele det store stykke

stof, havde jeg syet et ben. En elefant er jo immervæk af en vis størrelse. Måske kan du allerede nu gætte, at en elefant blev det aldrig til, og drengene affandt sig med at det alligevel ikke kunne lade sig gøre.

Jeg fik dog ret hurtigt status i gruppen som den iderige, der fandt på mange konkurrencer og lege. Og jeg elskede især viking lege. Drengene elskede det også og vi var udklædt i gamle brune lærredssække og almindelige sværd af typen hjemmelavede, vistnok lavet af cigarkassetræ. Da gårdene ikke var lukkede, tror jeg der var mindre akustik, der steg til vejrs. Klager fik vi aldrig for vores vilde råben og skrigen. Måske var vi så heller ikke så meget i gården som udenfor, hvor der var store græsarealer mellem blokkene.

Som tidligere fortalt ville jeg ikke tømme blære det meste af dagen og kom derfor til at forrette mig mere eller mindre, lige præcis når jeg trykkede på ringeklokken til vores lejlighed. Måske fordi der blev sendt besked til hjernen om, at nu kom det frelsende toilet og så slap den taget og sendte signaler ned om, at nu var der frit lejde. På det tidspunkt var min mor gravid og min far irritabel. Min mor var sikkert ret træt af åndssvage tissebukser og truede mig med, at jeg kunne vente mig, når far kom hjem. Uha da, hvor fik jeg hastigt placeret mig på toilettet og låst døren, da jeg hørte min far låse døren ind til entreen op. Jeg havde fået frataget mit tøj, heriblandt specielt underbukserne, så jeg befandt mig i et livstykke (en slags undertrøje med bånd til, som hvis man skulle have vedhæftet et par uldne lange strømper, foregik ved, at man brugte en 2 øre som knap)

Jeg hørte min mor fortælle om endnu en dag med min brøde og jeg hørte min fars faste skridt der gik direkte hen til toiletdøren, og sagde at andre end jeg, også skulle på toilettet og bad mig låse op. Jeg var vældig bange, for måske fik jeg tæv. Min far kunne godt daske en over hovedet eller i særlige tilfælde give os børn et dask i enden. Jeg ønskede ingen af delene. Min far sagde derefter: "Karen lås nu op, jeg slår dig ikke". Så låste jeg op og blev derefter løftet op noget hårdhændet og øjeblikkelig trukket ind på vores værelse, hvor han bare slog og slog på min bagdel, min ryg og andet hans store højrehånd ramte på mig. Jeg skreg i afmægtig rædsel og så skete det uundgåelige, at jeg tissede ned ad ham. Jeg husker min mor råbe, at nu var det nok, det forekommer mig at jeg besvimed, men måske er det en efterfølgende konklusion, måske kan jeg bare ikke huske slutningen.

I al almindelighed var jeg min fars yngling, men den plads var ikke et stabilt ståsted måtte jeg til at forstå.

Jeg kan forestille mig, at tilliden til ham, som forbillede for mænd, blegnede noget drastisk. Han var ellers, som jeg har skrevet tidligere, en kærlig og varm far. Det kunne jeg beskrive, via følgende eksempel.

Min mor var dårligt hørende og skulle af og til undersøges og have pustet øre hos vores læge. Da jeg også havde en tilbøjelighed til ikke at høre så godt, sikkert mere fordi jeg ikke hørte spor, hvis jeg blev optaget af noget, skulle jeg også med til lægen. Han kiggede i mit øre og erklærede at jeg havde noget ørevoks og derfor startede han med, at sprøjte mit ene øre med varmt vand. Jeg ved ikke hvad der skete, men pludselig opstod der en heftig smerte

(Min mor har siden udtalt at den læge var narkoman og dybt inkompetent). Jeg græd og græd i et væk og da lagde min far sig, med mig på maven, i flere timer og holdt på mit smertefulde øre. Noget andet er, at det var den eneste og sidste gang min far slog mig. Men et traume blev det uden tvivl til.

Jeg vil naturligvis berette videre næste gang, for når jeg læser dit brev og krønike og begynder på min egen, myldrer det frem med mange minder, som jeg syntes danner en slags forløb i mit liv. Selvfølgelig med et forsøg på, at plukke det væsentligste og lade andet forbigå.

Jeg vil lige skrive, at jeg i morgen skal ned til Kirsten i Slagelse, jeg regner med jeg kan nå at sende noget inden, eller have skrevet sådan, at jeg inden sengetid kan sende dig et brev. Kirsten og jeg snakker længe og jeg overnatter der altid. Om mandagen kører Axel og Kirsten mig til Farum med en rammevæv, som jeg har fået af Kirsten. Det er en som "Anders vænge" hvor Kirsten har arbejdet i mange herrens år, ville smide ud i forbindelse med oprydning.

Der kan jo være en risiko for et lidt mindre brev.

*Jeg har lyst til at slutte med at du er i mine tanker hele tiden.
Så derfor sender jeg dig de kærligste tanker og hilsner
Fra Karen*

Søndag d. 19.02

Godmorgen

Kære dejlige Niels

Nu får du jo ikke dit morgenbrev (jeg ved godt du har sagt at det vigtigste er at få et brev) så jeg vil lige give dig en morgenknuser og glæde mig til et brev fra dig i løbet af dagen.

*De varmeste morgenhilsner
fra Karen*

Godmorgen søde Karen

Tak for din søde morgenhilsen.

Det er både rart og smukt, når det nu ikke er muligt at vågne op ved siden af dig.

Du får snart et rigtigt brev fra mig.

Du skal altså ikke stresse for at nå at skrive et aften/morgenbrev til mig. Jeg kan godt regne ud at tiden kan flyve af sted, når du sidder og snakker med din søster.

Det er helt i orden, hvis du ikke når at skrive, så kan du bare lige sende et godnat, så bliver jeg på en dejlig måde mindet om, at du er der.

Du kan selv afgøre, om du vil hilse Kirsten fra mig, men det må du meget gerne gøre, hvis du kommer til at nævne mig i samtalens løb.

*De kærligste hilsner og et varmt morgenknus
Fra Niels*

Du som jeg længes mod

Kæreste Niels

I nat kunne jeg simpelthen ikke sove.

Jeg lå og rodede og drejede mig i flere timer. Jeg måtte erkende, at det næsten oplevedes, som om du lå ved min side.

Til sidst stod jeg op og tændte for net-forbindelsen, for at se et eller andet i fjernsynet. På det tidspunkt var kl. 4.25. Det hjalp selvfølgelig ikke, at se en udsendelse i den kasse, jeg var bare lys vågen. Jeg har det som om du er den første forelskelse i mit liv, som om jeg er uberørt og ny. Det føles så rent, så klart, som om tavlen over fortiden er borte i dette nu.

Eller måske snarere som en genfødsel. For tavlen hviler jo immervæk på det liv jeg hidtil har været igennem.

Jeg gik så ind til computeren og tændte for den for nogle øjeblikke siden og kunne se at du havde sendt mig en morgenhilsen, som jeg bare blev så glad for, men ikke nok med det, jeg kunne se, den var ankommet til min boks kl. 4.31. Det er selvfølgelig dumt at spørge om du var vågen da, det behøver jeg selvfølgelig ikke så mange brikker for at regne ud. Men det er pudsigt at det har været på det tidspunkt jeg beslutter at tænde lyset og nettet.

Jeg længes så det næsten gør ondt, og må også glædes over, at sådan en tilstand er sket. At jeg ikke kunne sove er til at leve med, selvfølgelig. Jeg håber så, at jeg kan forklare mig, til besøget hos Kirsten og Axel, over at jeg næppe kan klare at sidde oppe til kl. 1 - 2 i nat. Måske lykkes det mig at få en lur inden jeg tager af sted og hvis jeg indstiller min mobil til vækning i toget, (for i toge, busser og biler falder jeg let i søvn) så får jeg også en lur der hvis alt går vel.

I går aftes fandt jeg i øvrigt André Rieu's julekoncert, som jeg ikke kunne finde tidligere. Grunden var at jeg ledte under DR's udsendelser og ikke på YouTube. Sært. Også jeg syntes det er en meget smuk koncert, som jeg lige nu sidder og hører.

Det var så bare lige en ekstra morgenhilsen med et ønske om en dejlig søndag for dig.

Kærlige varme morgenknus

Fra Karen

Kommentarer, forslag og Guldbarre-manden

Kære Karen.

Mange tak for dit brev og så vil jeg starte med at gøre katte historien færdig. Da jeg havde skrevet det, var jeg meget tæt på at fortryde det og trykke delete. Men så tænkte jeg, at når jeg havde skrevet noget, der var så svært at skrive, så måtte det være fordi,

det var rigtigt at skrive det. Jeg er herefter meget glad for at, det blev modtaget i den ånd, det blev.

Vi må aldrig gå og gemme på nogle problemer eller skæve tanker. Vi skal få det ud og selvfølgelig på den lempeligste måde, som det nu er muligt.

Når det er sagt, så er der kun positive tanker tilbage. Tanker som jeg så småt er ved at fordøje og dermed glæde mig endnu mere ved.

Det var så dejligt at være så tæt på dig. Det har jeg ikke ord for at beskrive på anden måde. Jo, jeg kan tilføje, at jeg var glad og lykkelig sammen med dig.

Og hvad så? Jeg vil lægge op til nogle situationer, som vi kan komme videre med.

Jeg kunne forestille mig at besøge dig, som om, vi ikke bor så langt fra hinanden, som tilfældet er. Dvs. jeg skulle komme op til dig ved middagstid og bare blive til sen eftermiddag eller først på aftenen. Og så lade som om jeg lige smutter hjem.

Det næste, vi kan gøre er at tilbringe nogle dage sammen, hvilket vil sige to overnatninger, hvor vi også har et par dagligdags gøremål med i programmet.

Det kan lyde ret struktureret, men når vi får vendt forslaget et par gange er det bare en måde at mødes på igen, inden alt for længe.

Det skulle også være i den rækkefølge, jeg netop har beskrevet, for der kommer et par ideer mere, hvor rækkefølgen ikke er så vigtig.

I løbet af foråret kunne jeg tænke mig, at du får hilst på min søster Angela.

Før eller efter dette, kommer den helt store øvelse, som hedder: At tage på en slags ferie sammen. Jeg vil meget gerne rejse et eller andet sted hen sammen med dig, jeg er overbevist om, at vi sagtens kan få det til at fungere.

Der er også en femte ting, jeg ville ønske: Jeg vil gerne vise dig, hvor og hvordan, jeg bor.

Som yderligere tiltag, kan jeg da forestille mig, at du også har nogle ønsker og/eller behov, som du gerne vil lægge frem.

Men lad os gøre som op til vores første møde i 50 år, stille og roligt efterhånden, bygge videre på de mange muligheder, der er.

Dagens afsnit af krøniken, var meget spændende, især var elefanthistorien sjov. Den anden episode med noget af scenen henlagt til toilettet var da skrækkelig, men hvor er jeg glad for, at du fortæller det. Også selv om det lyder meget voldsomt. Sådan noget

oplevede jeg aldrig som barn. Jeg fik kun tæsk af nogle af lærerne på Sankt Annæ Skole. Jeg husker, at min mor har slået mig en gang og en anden gang, som jeg ikke kan huske, men som hun har fortalt. Så det var helt klart til at leve med.

Det var også spændende at høre om normerne i jeres gård og de omliggende gårde. Jeg tror normerne i de fleste gårde den gang, lå tæt op af hinanden. Det vil jeg gerne høre mere om, ved lejlighed.

Angående nattebrevet, så havde jeg igen glemt, at jeg ikke skal drikke cola om aftenen, men jeg følte mig træt nok til, at det ikke skulle betyde noget og faldt da også hurtigt i søvn. Jeg vågnede midt i en drøm et par timer efter og så var der ikke umiddelbart noget søvn at hente. Jeg stod op og tændte for computeren og så kunne jeg jo lige skrive et lille morgenbrev til dig.

KRØNIKEN

Guldbarre-manden

Min mor havde efterhånden udelukkende nattevagter og hun elskede det.

I en sen vinter og det tidlige forår 1960 hvor jeg jo må have været 14 år, kom hun ofte hjem med chokolade, og af og til andet slik, hun havde fået af en patient. Det var oftest Guldbarre chokolade, så bemeldte patient blev omtalt, som Guldbarre-manden.

Samtidigt knirkede det i hendes ægteskab med Anders.

Det knirkede også med min skolegang. Jeg ville simpelthen - her godt halvvejs i tredje mellem - ikke gå i skole mere.

Jeg ville ud af skolen og ud at sejle. Det der med at sejle, var nok mest for at slippe for at bo hjemme på Korsikavej. Min mor afviste det totalt, så her var ingen hjælp at hente. Når jeg ser tilbage på det, var det nok også et råb om hjælp fra mig. Min mor burde nok have talt med mig og fået mig til selv at ønske at blive i skolen. For i virkeligheden havde det ikke kun noget med skolen at gøre. Det var et ønske og en mulighed for at komme hjemmefra.

Her kom onkel Poul igen ind i mit liv. Det var den eneste, jeg kunne tale med. Han var absolut ikke særlig boglig, men havde da bestået maskinmester eksamen og sejlede som maskinchef på et stort skib. Han var heldigvis hjemme i den periode, jeg skriver om her, og han kunne forklare mig de store fordele, ved at blive i skolen og få mellemskoleeksamen. Derefter skulle verden nok være åben for mig. Da han tillige

kendte mit forhold til Anders, kunne han også give mig en række gode råd til den del af livet. Da jeg stolede så meget på ham, blev jeg i skolen og tog mellemskoleeksamen.

Min mor fandt så ud af, måske omsider, hvordan mit forhold til Anders var og antydede, at hun for min skyld, ville skilles fra ham.

Hun nævnte i den forbindelse ikke, Guldbarre-manden.

Min mor besøgte tit mormor, som nu i det tidlige forår, var flyttet ud i sin kolonihave på Syrefabriksvej – sikke et navn, men det var meget betegnende, for længere nede mod stranden lå Svovlsyrefabrikken. Den lugtede ikke særlig godt.

En lys aften var det pludselig meget vigtigt for mor, at Angela og jeg tog ud i kolonihaven for at besøge mormor.

Der var ingen fare for, at Anders ville med. Mormor kunne ikke lide ham. Hun gik ikke så stille med det som jeg, hun sagde direkte, at hun ikke kunne fordrage det skvat.

Da vi den omtalte aften, sad ude i mormors kolonihavehus, dukkede Guldbarre-manden pludselig op, og præsenterede sig som Kaj, og det hed han så her efter i omtale og tiltale.

Angela og jeg syntes sørme, det var et heldigt tilfælde, at han netop skulle komme på besøg hos mormor, samtidigt med at vi var der.

Jeg mener, vi ret hurtigt fattede sammenhængen. Jeg skal være helt ærlig og sige, at det vist var Angela, som fattede sammenhængen og fortalte mig den.

Kort tid efter meddelte vores mor, at nu var de ved at ordne alle nødvendige papirer, så det var kun et spørgsmål om tid, nogle måneder, så kunne Anders og min mor blive separeret og senere skilt.

I den mellemliggende tid, skulle vi tre så bo hos mormor.

Vi flyttede derud i maj måned og det blev en herlig sommer, med masser af nye venner og kammerater.

Inden jeg fortæller mere om den periode vil jeg lige fortælle om mormors kolonihavehus.

Huset var en gammel sporvogn. En bivogn fra linje et eller andet, som jeg har glemt, men mormor vidste, hvor den havde kørt, da den var levende. Nu kørte den ingen steder, for hjulene var taget af og den var klodset op. Den ene side var revet af og der var bygget et par meter til, så den var cirka dobbelt så bred som selve kupeen oprindeligt

havde været. Her var der opholdsstue og bag en tynd væg, et soveværelse. Det var ikke store forhold. Forperronen stod næsten originalt og var en slags veranda. I bagperronen var der indrettet et, i sagens natur, lille køkken.

På den anden side af sporvognen var der bygget et skur op, som var en slags entre samt et værksted med gæsteseng.

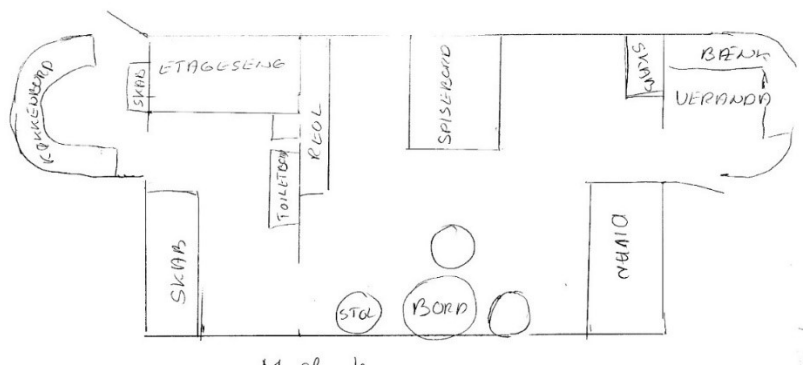
Så slutter jeg for denne gang med:

De kærligste hilsner og tanker

Fra Niels.

1.billede. Ved Forperronen er det min mor til højre, Angela og en ukendt dame i midten og min mormor Anna Petrea Nielsine Jensen født Hansen, til venstre. 2. billede er Angela i fin kjole med mormors hund Bjørn.

Plan over mormors sporvognshus

Mandag d. 20.02.

Godmorgen min søde Karen.

Dette er ikke et brev men et morgenkys.

Et dybtfølt og kærligt kys.

Du får lidt krønike fra mig senere i dag.

Kærlig hilsen

Niels.

Kære Karen.

Jeg glæder mig til at læse dine kommentarer og evt. forslag til at ses igen. Du må meget gerne uddybe dine tanker om det.

Der er ikke lige nogen kommentarer eller spørgsmål, men du skal da have et brev fra mig.

Så der bliver noget mere i krøniken.

Inden krøniken, vil jeg bare sige, at jeg godt kan forstå, du var blevet træt og bare lige det, at få en kærlig tanke fra dig, er godt i den sammenhæng. Jeg håber, du først vil tænke på dig selv og blive udhvilet, inden du skriver til mig.

Jeg kender det godt selv fra de dage, jeg havde Janus – og det kan jo ske igen for os begge, at tiden en dag ikke lige slår til. Og så er det, som vi snakkede om, dejligt lige at sende/modtage en kort og kærlig hilsen.

KRØNIKEN

Mormor i sporvognen

Min mormor var en herlig kvinde. Hun hed Anna Pauline Petrine Jensen, født Hansen og tidligere gift Hansen, men nu var hun gift Jensen.

Hun havde levet livet i sine unge år, hvilket forskellige politirapporter bar vidnesbyrd om. Uden at gå for meget i detaljer for nuværende, kan jeg konstatere at det, politiet mest interesserede sig for var; at "hun lod sig forsørge af mænd". Hun havde haft forskellige kortvarige arbejdspladser.

Da vi boede i København i anden omgang, gjorde hun rent i Linnets kaffebutik på Rådhuspladsen.

Hun havde altid mange gode ting med hjem, især kaffe, men også nogen gange slik og småkager. Men der var ikke noget galt i det, for iflg. Mormor, var ekspedienterne i

butikken så sjuskede, at de altid tabte en masse på gulvet. Slik og 2 halve pund kaffe kunne man jo ikke bare feje op og forvente, at det kunne sælges. Og det var jo synd at smide det ud.

Mormor var også fuld af gode historier og når hun gentog sig selv, gjorde det ikke noget, for historierne blev bedre for hver gang, de blev fortalt.

Mor var ikke helt vild med, at vi var alene med Mormor, for hvad kunne hun da ikke putte ind i vores små hoveder.

Men det var nu ikke fordi, det dæmpede samtalen, når Mor var til stede.

Min mormor
**En gang,
hvor vi var
der alle tre**
-.

En sen eftermiddag, den sommer vi boede i sporvognen, sad vi alle tre sammen med Mormor i opholdsstuen i den gamle sporvognskupe.

Mormor spurgte om jeg var ved at have planer om, hvem jeg ville giftes med en gang. Jeg syntes, det kunne blive lidt for pinligt, så jeg sagde undvigende: "Jeg skal ikke giftes!"

"Skal du ikke giftes?" gentog Mormor.

"Nej" gentog jeg, "Jeg skal ikke giftes!"

Så brød Angela ind med ordene: "Det er fordi han ved, at der ikke er nogen, der vil have ham, Ha!"

Så grinede alle de andre og min Mor var lettet. Hun troede at, nu var det værste overstået.

Men mormor fortsatte, henvendt til mig: "Er der nogen søde piger i din klasse?"

Jeg prøvede at glide af på spørgsmålet, ved at lade som om, jeg tænkte mig om, inden jeg mumlede noget om, at det var svært at sige.

"Nå" Mormor var ikke tilfreds, så hun fortsatte. "Du går vel i seng med nogen af dem?"

Så måtte mor Vera træde i karakter, men det eneste hun kunne finde på at sige var: "Ja, men Anna, han er jo kun 14 år!"

"Hva' så?" sagde Mormor, "Hvis nu lysten er der."

Det var mere end Mor kunne klare, helt uden anledning og meget demonstrativt skiftede hun emne til noget, som ikke interesserede nogen af os.

Jeg må tilstå, at jeg var hende dybt taknemmelig.

Overfor Havekolonien, altså på den anden side af Syrefabriksvej, lå en meget stor ubebygget grund, med vildtvoksende træer, buske og menneskeskabt roderi af planker, metalstænger, træplader, gamle møbler mm.

Her havde vi drenge bygget en hule tidligt på sommeren, og det var vores tilholdssted.

Piger måtte kun komme med, hvis der var chance for, at de ville kysse.

Det var dog de to ældste drenge, Tommy og Flemming, som alene stod for kysseriet fra drengesiden.

Så når de kom med nogle piger, luskede vi andre af. Det var Angela lidt ked af, for hun ville jo godt have, at hendes bror havde været der, hvis kysseriet skulle udvikle sig i uheldig retning.

Men for at gøre dette kort, kan jeg fortælle, at det var den sommer, Angela fandt ud af at kys og kys er to ting, og den ene af tingene lignede ikke mors godnatkys.

Er det nødvendigt at nævne, at den anden ting populært kaldtes tungenlasker?

Ja, det er vist nødvendigt, for Angela vidste ikke, hvad det var før, den sommer, hvor hun var 13 år.

De kærligste hilsner og tanker

Fra Niels

En del respons om aftaler, efterfulgt af krøniken

Kæreste Niels

Tak for dit morgenkys, det lignede så dejligt.

Jeg fik heldigvis sovet en masse og vågnede først kl. 8.30, og det var herligt at åbne tabletten og læse din søde mail.

Aftenen før forløb med grin og snak og lidt rødvin, som jeg ikke skulle have for meget af, for ikke at lægge hovedet tilrette i siddende stilling og falde i søvn. Det var dog kun omkring spisetid det kneb gevaldigt med øjnene, der hele tiden røg ned. Efter dette forsvandt trætheden stort set indtil kl. 23. det er for både Kirsten, Alex og jeg en ret tidlig sengetid. Men jeg var nødt til det, og selvfølgelig skulle du have en lille mail, så du vidste jeg tænkte på dig (og også i den grad).

Det var lidt morsomt at da Kirsten havde hentet mig på stationen og vi sad hjemme i køkkenet, sagde jeg at, der var noget jeg lige ville fortælle hende. Hun smilede og sagde om hun måtte gætte. Selvfølgelig måtte hun det. "du er forelsket"! Jeg blev lidt overrasket over at hun kunne se det så tydeligt og så forklarede hun at det var 100 år siden jeg havde haft neglelak på og at jeg så, så glad ud". At det var dig, var hun ikke klar over, selv om jeg, sidst hun var hos mig og spurgte til, om jeg kendte en Niels, havde fået at vide, at vi skrev ret lange breve til hinanden. Det skyldes nok den kendsgerning at jeg overbevisende har erklæret, at det med en mand, ikke var mig mere. Det er jeg så både overrasket og glad over vist ikke passer alligevel. Jeg kommer nok ind på hvorfor jeg tænkte sådan, på et eller andet tidspunkt.

Her efter middagsstunden kørte vi alle ud til Anders Vænge museum, som Kirsten har gået meget op i blev etableret. I forbindelse med færdigindretningen af væveafdelingen blev der adskillige væve med tilbehør til overs, som man åbenbart syntes skulle kasseres. I stedet har jeg nu fået det hele og skal i gang med at finde ud af om jeg kan samle dem og bruge en eller to af dem til billedvævning. Vi får se.

Jeg finder dine forslag rigtig gode, selv om en enkelt overnatning ikke er at kimse ad. Det svære er måske bredden af min seng? Det vigtigste for mig er at se dig, fornemme dig og få detaljerne af dig ind i indsigten om dig. Jeg længes efter at være sammen med dig, snakke med dig og omfavne dig både sjæleligt og fysisk. Men kan også godt mærke at i længslen indeholdes også denne følelse af en så stor glæde at den ligesom skal forløses for at kunne bæres.

Men dine planer med en stille og rolig udvidelse passer mig naturligvis fint. Det er godt at starte blidt ud, hvad vi også allerede har forsøgt at gøre.

Når du skriver "hvor vi også har et par dagligdags gøremål med i programmet" hvad tænker du så på?

På et tidspunkt kunne jeg godt tænke mig at du mødte mine børn. Det kunne være et lille besøg hos Miriam, en tur til Hundested, hvor Krista, Jeppe og Ellis bor. Det haster ikke, men kunne være fint på et tidspunkt.

Jeg kunne naturligvis rigtig godt tænke mig en ferie sammen med dig, men det skal nok først være, når jeg har fået solgt nogle billeder. I marts måned sender jeg nogle af mine akvareller ind til Hillerøds censurerede udstilling i håb om at få noget med. Den slags udstillinger giver ofte salg, for som tingene er lige nu, har jeg ikke midler til en rejse. At hilse på Angela vil jeg da selvfølgelig rigtig gerne, og at se det sted du bor, ville da være herligt, hvis det kan lade sig gøre.

At bygge videre på vores mange muligheder, som du skriver, i en stille og rolig tilstand, er for os to ret vigtigt.

For energien er ret høj imellem os og den er så smuk og glædelig, men skal plejes på en øm og blid måde. Jeg ser frem til dette, med en følelse af, hvor heldig jeg er og vi er.

Hvornår kunne du tænke dig at komme forbi? For en ordens skyld er kun torsdag d. 23 i denne uge god, fredag/lørdag skal jeg passe Ellis i Hundested. Men søndag, mandag og tirsdag d. 26-27-28/2 er også fine. Så nu har du noget mere konkret.

Inden min egen krønike vil jeg lige komme med nogle kommentarer omkring det at tilbringe sommeren i din mormors kolonihavehus.

Det lyder simpelthen rigtig hyggeligt, varmt og dejligt. Og det lyder også som om, at din mormor kunne minde en del, om min mavedansende grandtante. Hendes livshistorie er simpelthen også lidt af en røverhistorie, ligesom hendes udtryk ikke altid behagede min far. Han kaldte hende rejekællingen, når hun ikke var til stede. Tit kom hun sejlen med nogle døde ræve om halsen, der lugtede lidt specielt og en hat lidt på skrå, med et lille slør foran. Så satte hun sig i køkkenet og snakkede om en masse fortid, og kommenterede af og til min far, med hvad, husker jeg ikke, men glad så han sjældent ud, når hun var på besøg.

Når hun så gik, sagde hun som oftest, at det nok var sidste gang vi så hende. På det tidspunkt var hun vel omkring 65 og i fuld vigør. Hun forklarede så, at vi skulle kigge under hendes vask, for der lå hendes vigtigste papirer.

Tidspunktet hun sagde det på, var 1956 og der skulle som sagt gå adskillige år inden den forestilling blev til virkelighed, idet hun først døde i februar 1993, 101 år gammel. Inspireret af Angelas erfaring med kys, vil jeg fortsætte min fortælling om livet fra mit 6. til mit 7. år.

Kroniken om forplantningens under

Min mor var gravid og forklarede os piger, hvordan det lille foster udviklede sig i hendes mave. Hun viste os også billeder, der allerede dengang fandtes af et foster, og jeg fandt det vældig spændende.

Både Kirsten og jeg blev sat til at strikke trøjer, huer og hvad vi ellers kunne få lyst til. Den disciplin havde vi begge lært, også jeg.

Og vi tegnede naturligvis stribevis af babyer.

Men der var noget jeg godt ville vide. Noget der virkede som ren mystik. Den med storken brugte vi stadig i gården, når vi skulle drille en lille troskyldig med sandheden i denne fortælling, skønt jeg naturligvis godt vidste bedre nu. Det store spørgsmål var hvordan min mor havde fået denne baby ind i sin mave?

En varm forårsdag, hvor jeg tror min mor nok har været i 6. måned, og hun snakkede om livet indeni hende, som vi alle sammen fik lov at mærke, ved at placere en hånd på hendes mave, og være heldig at få en bule mod den, vel at mærke en bule der kunne være både en hånd og en fod, spurgte jeg hende spændt. ”mor hvordan kommer babyen ind i dig?”. Det bragte øjeblikkelig en sær forlegenhed frem i hende. Kinderne blev blussende røde og febrilsk begyndte hun at gå hen til vinduet i stuen og spærre persiennen lidt op, så hun kunne se ud. Det gjorde hun altid når hun tænkte dybt over noget, eller var sur.

Efter en tavs periode, som nær havde fået mig til at opgive, vendte hun sig mod mig med et strengt blik, der advarede mig om ikke at stille flere spørgsmål, og erklærede, at man fik de små børn ind i maven, når en mand og en kvinde kyssede hinanden inderligt. Nu var min mor jo ikke jomfru Maria, der blev gravid med Gud selv, men tænkes kunne det jo, at nogle gravide var blevet det med f.eks. en engel. En engel var jo ikke Gud, men længere nede på rangstigen.

Jeg betvivlede ikke sandheden i den forklaring min mor kom med, men jeg vidste ikke rigtig, hvordan jeg skulle takle den viden jeg for længst havde fået ind, om den seksuelle

baggrund, for alt det med børn, der blev snakket og tegnet om i vores gård og alle andre steder. Den med storken, var jeg for længst vokset fra. Tegningerne af et ufuldstændigt symbol på vandbærertegnet, nemlig to m'er ovenpå hinanden, vidste jeg godt var et bolletegn, og de fleste udtrykte grinene, at når en mand og en kvinde gjorde dette, fik de børn. At jeg selvfølgelig af og til også havde set to hunde gøre besynderlige ting (dengang var der adskillige løse hunde) gjorde ikke mystikken mindre i forhold til kysset.

Om aftenen da Kirsten og jeg lå i vores senge, fortalte jeg min kloge storesøster om mors svar på spørgsmålet. Kirsten lå længe tavs, men forklarede, efter en svært lang tænkepause, at det nok skyldtes, at de gode mennesker fik børn af at kysse, og tilføjede dermed, at de onde og slette mennesker fik det, når de bollede som vi kaldte det. For bolle gjorde kun dyr, normalt, fortsatte hun.

Den forklaring syntes jeg måtte være den eneste sandhed, for vores mor ville jo aldrig lyve.

Jeg er nødt til, for at gøre denne historie færdig, at fortælle, at jeg kom på svagbørnskoloni da jeg var ni år gammel, det vil jeg fortælle mere om senere. Det skal dog lige nu oplyses at jeg fik en rigtig sjov, sød og fræk veninde, som fortalte hun hørte til Jehovas vidne. En aften da vi sad oppe i min køjeseng, fortalte hun mig, at hendes storesøster på 17 år, var blevet gravid. Med et sigende fnis erklærede hun, at de havde bollet.

Jeg så noget bedrevidende på hende og erklærede, at det meget vel kunne tænkes at hun var blevet gravid af at kysse.

Lone, som pigen hed, stirrede målløs på mig og begyndte at le.

Hun prøvede at forklare mig, at alle gjorde "det" når de ville have et barn, og jeg blev mere og mere ærgerlig og vred på hende. for det første virkede det helt ulogisk at min far og mor skulle have foretaget sig den slags hele tre gange. Men det havde de heldigvis aldrig gjort, for min mor ville simpelthen aldrig lyve.

Næste dag vidste hele kolonien, at jeg som et andet pattebarn, troede man fik børn af at kysse. Og selvfølgelig blev jeg drillet af rigtig mange, men jeg holdt stædigt fast, fordi det forekom mig ubærligt, at min mor kunne finde på at lyve. Alle de belæringer om aldrig at lyve, som hun havde fyldt mig og Kirstens barndom med, ville jo falde sammen som en vaniljeis en varm sommerdag. Jeg måtte benægte det fuldstændigt. Jeg vidste jo

godt om en fjer der blev til fem høns, når mennesker godtog en andens sladder. Jeg vidste godt at det forekom ofte, og det måtte da være det værste omgangsludder, sladder. Til sidst opfangede nogle af pædagogerne denne historie, sikkert fordi koloniens unger rendte rundt og moppedede mig højlydt og en særdeles fornuftig ung medhjælper, satte sig sammen med både Lone og jeg, og overbeviste mig om, at det med kysset var noget min mor havde bundet mig på ærmet. At det simpelthen var løgn som hun havde fortalt. Jeg må erkende at jeg græd af overbevisning og en inderlig dyb skuffelse. Nok som nogle børn skuffes, når de erkender, at et helt samfund har løjet om eksistensen af julemandens virkelighed. I øvrigt en effektiv måde at fjerne muligheden for at tro der overhovedet findes noget som helst andet, end det man kan se, mærke, lugte og smage. Det fremmede ikke just min tillid til min mor. Og det kostede lige et par slagsmål med nogen af de mest drilske drenge, før jeg kunne gå respektfuldt rundt på lejren igen. Lone og jeg fortsatte dog ubesværet vores venskab.

Tilbage til min mors graviditetstid i 1956, før svagbørnstidens ferier, der først blev mig givet 3 år senere, sammen med min mors skjulte syndighed, som præster og nonner måske i sådan en sag, ret tøvende ville mene, selvom de havde en ret bornert holdning til netop sex.

Vi nærmer os en særdeles dejlig sommer, hvor vi godt nok ikke skulle ud i Kongelunden, da min mor var stoppet med at cykle grundet mavens størrelse.

Stort set alle børnene var hjemme i sommertiden. Meget få tog andre steder hen. Og slet ikke mine 5 drenge og Lise.

Lise var gårdens lidt forpjuskede, men meget kønne gråspurv. Hende og hendes storebror, boede alene med deres far, som ernærede sig som fotograf. Dette erhverv gjorde at Lise faktisk blev et endnu mere berigende venskab, da jeg elskede at sidde med hende oppe hos hende og male aflagte fotos i sort hvid, med nogle specielle farveblyanter.

Lises hedeste ønske, var at få en ny mor og mere end en gang, kom hun spænende mod mig med tindrende øjne og fortalte, at hun havde fået en ny mor. Faktisk var det måske slet ikke direkte sagt/råbt til mig men til hele gården.

Så næste brev vil jeg fortælle om Lise og tombolaen og mit første slagsmål, samt starten på Korsvejens skole. Indtil da vil jeg glæde mig til at få et brev fra dig og sender dig selvfølgelig et varmt stort knus, et par sensitive kys af mere udefinerlig form og en kærlig hilsen Fra Karen

*Akvarelmaleri
udført af mig.*

Kapitel 2

Krønikernes større udfoldelse

Tirsdag d. 21.02.

Ses igen og mere krønike fra Sano

Kære Karen.

Tak for et dejligt brev.

Det virker, som om du havde en rigtig god tur til Slagelse.

En uddybning af mine forslag.

Jeg vil selvfølgelig helst besøge dig med en overnatning og kunne glæde mig over at vågne op sammen med dig. Forslaget om at besøge dig en dag – uden overnatning – går netop på at, det skal vi også kunne gøre. Jeg siger bestemt ikke, at vi i det tilfælde ikke skal kunne røre ved hinanden og glæde os over det.

Jeg tror ikke bredden af din seng bliver det helt store problem, selv om jeg ikke ved det, jeg foreslår, med to overnatninger. Og her kommer det med hverdagsting også ind i billedet. Vi kan jo ikke til evig tid sidde og kigge hinanden ind i øjnene (det ville ellers være dejligt at kunne se dig overfor mig lige nu), så jeg mener, det kunne være fint at prøve, hvordan vi fungerer, når f.eks. en af os sidder ved en computer, mens den anden gætter kryds og tværs. Eller andre ting og jeg tror, det vil være hyggeligt.

Man siger jo, at træerne ikke vokser ind i himlen, men det er da muligt at gøde dem, så de bliver lidt oppe i skyerne og ikke visner ned.

Det er jeg sikker på, vi vil kunne gøre. Den måde, jeg kan røre ved dig på og du kan røre ved mig, er, trods (måske aldersbetingede) begrænsninger, meget smuk og dejlig.

Jeg elsker dig og derfor har jeg lyst til at kysse dig overalt.

I vores forhold skal vi bare give det god tid, før vi finder anledning til at møde familie og venner. Den vi kunne møde sammen med først, er Angela, da I to trods alt, har en del fælles berøringsflader – ud over vores forhold.

Endelig skal du da også besøge mig og det kan lade sig gøre. Anstændigvis vil en invitation fra mig afhænge af, hvornår Hanne ikke er hjemme.

Det vil vi ikke gøre overfor hinanden. Jeg vil meget nødig gøre hende ked af det, selv om hun vist ikke håber på noget mere.

Hvis du ellers vil vide noget om Hannes og mit forhold, så spørg, men måske er det nemmere, når vi sidder overfor hinanden i dit dejlige hjem.

En ferie behøver ikke at være en eksotisk rejse, men mere det, at tage hen et sted, som ikke nødvendigvis er hverken din eller min hjemmebane. Det kan være dejligt og romantisk, men også en prøve på, hvad forholdet kan bære.

Det økonomiske i en lille ferie sammen, skal vi nok finde ud af. Det kunne godt være noget med, at jeg lejede et sommerhus et sted i landet. Det kunne også være en rejse til Firenze, hvis du ikke har været der.

Når du beskriver din mavedansende grandtante, ser jeg min mormor for mig. Det er helt sikkert. Mormor gik også med pelsdyr og slør for ansigtet. Så det med at gå med slør, er altså ikke noget nyt, selv om moden er skiftet.

Jeg har i øvrigt en af hendes minkstolaer liggende et sted.

Det var en spændende krønike om de små fostres mysterium. Jeg kan levende forestille mig, hvordan Kirstens forklaring har lydt meget troværdig - for jer begge i øvrigt.

Hun har da nok selv troet på den. I øvrigt synes jeg ordet "bolle" er ganske sødt. Det kan jo også siges både værre og grimmere og så kommer gradueringen nok ind i

billedet. Uden at det ændrer muligheden for graviditet.

Jeg har også et par anekdoter omkring seksualitet, men de skal komme med i krøniken på et passende tidspunkt. Indtil nu var de eneste antydninger, når mormor nåede at bringe det på bane, inden mor fik drejet samtalen over på noget andet.

Mens vi endnu bor i sporvognen får du to billeder mere. Mormor og hendes kæreste Loui, som desværre var gift til anden side.

*Det andet billede er
Fridan, min mors biologiske far.*

*Loui var en fin mand og boede i en villa i
Klampenborg, mens Fridan iflg. Sine papirer var
”Markedsrejsende” og lidt svær at finde adresse
på.*

KRØNIKEN

Den korrekte Stig

*På det tidspunkt havde jeg holdt alle mine hidtil 14
fødselsdage på Samsø og det skulle der ikke laves
om på - endnu, så jeg rejste på sommerferie på
Samsø.*

*Jeg husker ikke hvor lang tid, jeg var der, men
nogle uger i hvert fald. Og så fejrede jeg også min 15. fødselsdag på denne dejlige ø.
Da jeg kom tilbage var Kaj, (Guldbarre-manden) også flyttet ind i sporvognen, så der
var fyldt godt op efterhånden, men det gjorde egentlig ikke noget, for vi rendte jo rundt
med kammeraterne altid.*

*Jeg fik mange gode venner. Foruden Tommy og Flemming var der en ret speciel dreng,
som hed Stig.*

*Kaj havde mødt Stig, mens jeg var på Samsø og han havde nærmest planlagt, at Stig og
jeg skulle være venner.*

*Det blev vi også. En dag, hvor Kaj og jeg sad i Mormors kolonihave, gik Stig forbi lige
uden for hækken og Kaj kaldte på ham. Han kom ind – vi snakkede og blev rigtig gode
venner.*

*Stig var OK, men havde den uvane, at alting skulle være så perfekt – lige fra hans
påkledning til opførsel og meget københavnske sprog.*

Jeg giver lige et eksempel på det med sproget.

*Stig var vild med modelsejlsbåde og ville selv bygge et modelskib. Han fik så fat i nogle
tegninger, som han kunne bygge en båd efter. Tegningerne skulle han købe af formanden
for den lokale modelsejlsklub.*

Desværre havde han ikke penge før hans forældre kom hjem dagen efter, men Stig var så velklædt og overhøflig, at formanden ikke var bange for at lade ham skylde.

Næste dag havde Stig fået penge og vi cyklede ned til vandet, hvor modelsejlkлубben befandt sig.

200 meter før vi var der, stoppede Stig pludselig op og sagde, at han havde et problem.

- Hvad skal jeg sige, når jeg giver ham pengene? Spurgte han

- Du kan evt. sige værsgo', foreslog jeg.

- Nej jeg skal jo også sige tak, fordi jeg fik kredit til i dag!

- Nå ja men så sig det, foreslog jeg og kunne ikke se problemet.

- Jo, sagde den korrekte Stig, for det er vel ikke pengene, jeg har lånt. I virkeligheden er det jo tegningen, jeg har lånt fra i går og indtil jeg betaler ham om et øjeblik. Så bør jeg vel sige tak for lån af tegningen.

Jeg må nu tilstå, at det er en historie uden egentlig slutning, fordi Stig satte sig fortvivlet ned på broen ud til Helgoland og grublede over det store problem, han havde pådraget sig.

Da han havde siddet der i ca. 10 minutter, sagde jeg at, nu kørte jeg altså hjem. Da jeg så Stig senere om aftenen, ville han ikke fortælle mig, om han havde sagt tak for lån af pengene eller tegningen. Jeg forestiller mig, at han troede, jeg gjorde nar af ham, men jeg var bare nysgerrig.

For mig at se lignede han en, der havde valgt den forkerte replik, hvad det så end var.

Overfaldet på Leif

Stadig i Sano var vi en aften ude at gå en tur: En der hed Leif (og var med i hulen), to piger og jeg. Der var ikke noget kæresteri, men det var bare en almindelig hyggelig tur, der brat blev afbrudt.

Da vi var på vej tilbage til Sano, og gik gennem Postparken, dukkede der en flok jævnaldrende drenge op, som Leif åbenbart havde et mellemværende med.

De begyndte at slå på ham og han stak straks af. Det gjorde vi andre også.

Kort efter var vi alle fire tilbage i hulen på vildmarken over for Sano.

Lidt efter dukkede Tommy, Flemming og et par stykker mere op.

Leif fortalte, hvad der var sket og alle blev lidt ophidsede.

Jeg kunne hurtigt se, at vi var større og en mand mere, end gruppen i Postparken, så jeg forslog lidt dumdristig og ikke særligt helhjertet, at vi drog over i Postparken for at lære dem, hvordan man behandlede folk fra Sano, og især hvordan man ikke behandlede dem.

Alle var straks med på ideen.

Så fangede bordet.

Vi lagde hurtigt en plan. Leif gik forrest alene og vi andre fem sneg os efter ham.

Da vi kom ind i Postparken, sneg vi os langs husene og buskene mens Leif gik midt på vejen.

Han var ikke nået ret langt ind, før han blev omringet af de fem gutter fra Postparken. De begyndte at skubbe til ham, og spurgte om, hvor dum han mon var, ved at komme tilbage - og så alene.

Vi havde regnet med at noget i den retning ville ske, men vi havde ikke planlagt, hvad der herefter skulle ske.

Det klarede Flemming. Han var nået hen til en busk, lige udfor det sted, hvor de overfaldt Leif, Flemming trådte frem, gik lige hen i flokken og idet han sagde: "Hvad sker der her?", slog han én af dem i jorden med et overraskende hook.

De andre for til alle sider, idet vi andre fra Sano, styrtede frem imod dem.

De kendte selvfølgelig Postparken bedre end vi, så et splitsekund senere var de alle væk. Vi blev stående et øjeblik, måske for at markere vores sejr og så gik vi langsomt ud af bebyggelsen.

Ham fyren som Flemming havde slået ud, lå stadig på jorden, da vi begyndte at gå. Den gang var det jo sådan, at hvis én var faldet, så var han færdig og ingen fortsatte med at røre eller sparke ham, som man hører om i dag.

Men han spillede en god komedie, for da vi lige inden porten ud af Postparken, vendte os og kiggede tilbage, var han væk.

Vi så aldrig noget til den bande siden. De kom aldrig i Sano og vi nøjedes med at cykle gennem Postparken og helst i dagslys.

Jeg ved egentligt ikke, hvor gode disse to historier er, men jeg syntes de skulle med.

Min mors far hed Fridan iflg. sine papirer og var "Markedsrejsende" og lidt svær at finde adresse på.

*Jeg glæder mig til at høre mere om din barndom, som bestemt ikke har været kedelig
De kærligste hilsner og tanker
Niels*

Ekstraudsendelse

Kære Karen.

Hvad med at jeg kommer op til dig onsdag den 1. marts.

Hvis du passer Ronja den dag kunne det blive torsdag den 2. marts.

Så kan vi have hele dagen til først på aftenen sammen og vi kan tale videre om at ses senere på måneden med indbygget overnatning.

Det var egentlig alt for nu. Jeg tænker meget på dig søde Karen.

De kærligste hilsner

Niels

kære Niels.

Du får lige et hurtigt svar.

Det er to lidt vanskelige datoer, onsdag er jeg, som altid, barnepige og torsdag er jeg inviteret til middag hos Eja og Jesper, for at hilse på Jespers mor for første gang. Så datoerne er ikke så gode. Hvad med tirsdag d. 28.02?

Der kommer selvfølgelig et længere brev senere

De kærligste hilsner

fra Karen

Hengivne svar, kærlighed og kronike

Kæreste Niels

Tak for endnu et dejligt berigende brev, bl.a. så fuld af det liv, børn og unge så intenst oplever. Jeg har også mange små historier, men syntes faktisk det præcist er mange af dem, der giver mig følelsen og opfattelsen af det jeg kalder et godt og spændende liv. Jeg er selvfølgelig enig med dig i, at vi ikke kan sidde i tid og evighed og stirre betaget ind i hinandens øjne, selv om det vil være klogt aldrig at glemme det, men det behøver vi heller ikke hele tiden. Jeg ved dog, at hverken det at prøve at vænne os fra, eller at frygte fravænningen, kan bruges, men derimod en rolig proces. At vi efter de første 24

timer, måtte føle nærheden, mærke den kærlighed i forhold til hinanden, vi havde fra 1. sekund, og som virkede så forunderlig, så selvfølgelig og som en forudbestemt skæbneagtig tilstand, tror jeg vil finde sit leje. Jeg er i øvrigt sikker på, vi ville fungere fint hen ad vejen, med en placeret et sted, mens en anden laver noget andet og gerne i samme rum. Det tror jeg som sagt faktisk kommer af sig selv hen ad vejen. Intensitet og nærvær er jo nødt til at afstedkomme en vis afstand ind imellem, hvilket jo automatisk sker, ved at vi ikke er sammen så længe ad gangen, foreløbig. Vores afstand virker jo så, som en slags dvælen og aktiv skrivetrang, og en nødvendig udånding mellem måske noget ret intenst nærvær.

Skal vi f.eks. være sammen to døgn, så siger min logik mig, at der skal ske mere end at dvæle i hinandens nærvær alle 48 timer.

At komme ud af lejligheden vil også dukke op helt af sig selv, dels når nu foråret banker på, med al den optimisme der gør vi må ud, og dels fordi det bare er uundgåeligt.

Når du i samme åndedrag skriver du elsker mig, bliver jeg endnu mere rørt og lykkeligere end, at få sendt dine smukke buketter, som jeg nok også opfatter i den samme mere ordløse udtryksform.

Niels du ved også, at jeg elsker dig. Og at det blev til fuldkommen klarhed, da jeg så dig ved Cafe Petrine. At elske dig er i den grad også et ønske om at kunne glæde dig, give dig kys og fysisk det du kan nyde, men også at rumme dig psykisk. At favne hele Niels. Du har selvfølgelig ret i, at en ferie kan være andet end en eksotisk rejse og et feriested. Et sted jeg virkelig godt kunne tænke mig, at besøge med dig, er Samsø. Så kunne du sikkert delagtiggøre mig i endnu flere detaljer om din barndom og dine feriedage på øen. Jeg har været der i en periode engang.

Derudover er det vigtigste for mig, steder der emmer af noget smuk natur, eller smukke gamle bygninger og hyggelige cafeer.

Firenze har jeg aldrig været i, udover at jeg engang tog på en såkaldt regressionsrejse, hvor jeg havnede i et kloster i netop Firenze. Jeg ved ikke helt hvad jeg skal tro i den retning, men var en overgang vældig optaget af den "rationelle" fornuft, der lå bag denne ide, idet der så ligesom var mere mening i galskaben, hvis det handlede om den enkeltes sjælsudvikling af forskellige lag i bevidstheden, som ingen rigtig er i stand til at nå i et liv, og hvor mennesker med hjerte og bevidsthed, ofte allerede i barndommen er i gang med nogle udtryk som er mere udviklende end andre opvoksende menneskebørn.

Eller hvad med talenter som nogle børn hælder ud allerede som små. Mozart f.eks., samt hele den levende verdens derved mulige proces mod hjerteåbning og højere bevidsthed.

Som du nok har bemærket, har jeg ikke spurgt ind til dit forhold til Hanne, fordi jeg ikke syntes der var så meget jeg kunne spørge om, da det jo er dig, der skal finde ud af hvad og hvordan. Det jeg har forstået er, at i har haft et forhold i mange år, og i dag ikke har et decideret kærlighedsforhold, men til gengæld er gode venner der udadtil fungerer, som det forventede parforhold.

Måske har du indtil for nylig også selv tænkt det var sådan.

Jeg har en stærk følelse af vores forhold og styrke og opfatter Hanne som en del af det liv du har lige nu. Hvordan du tænker dig fremtiden med hende og mig, skal måske heller ikke være i det centrale felt lige nu. Især fordi vores forhold er opstået på helt andre præmisser end normalt, og aldrig har stræbt efter andet end det flow, som ubevidst buldrede frem. Jeg forsøger nok at sige, at jeg er overbevist om, at du stille og roligt finder ud af det. Og det vil du gøre, på et eller andet tidspunkt, er jeg sikker på. Håber du forstår mig. Det er jo også for mig en ordentlig opvækker og en meget stor energi, der dermed er vågnet op, og det er det, det drejer sig om nu, syntes jeg. Det drejer sig om, at gøre det her så ordentligt og godt, ærligt og omsorgsfuldt, som vi kan. Jeg er lykkelig for at vi ikke er 20 og 24, men 67 og 71, for vores måde at ønske at være i tæt forening, eller nå de seksuelle nydelser på, oplever jeg, stræber langt mere efter accept og varme svøbt ind i sand kærlighed, end en masse gymnastiske øvelser.

Hvor er det egentlig svært at sætte præcise ord på.

jeg kan sige at efter jeg er flyttet til Sjælland er Kirstens, altså min søsters, og mit forhold blomstret op. Vi har altid haft det godt sammen, men som yngre havde vi ikke den fornødne tid og heller ikke den samme indstilling til vores liv og færden. Jeg var frontkæmperen og sikkert i Kirstens opfattelse, noget flippet. Hun, den mere accepterende og uengagerede. Jeg troede man kunne lave verden om på 10 år, Kirsten interesserede sig ikke en dyt for alt det hurlumhej. Som hun tit har forklaret mig, så turde hun slet ikke det, jeg kastede mig ud i. Selv om Alex havde købt en grund, tog det næsten 2½ år før huset, der skulle bygges, var færdigt, men inden da, lå byggegrunden brak i ca. 6-7 år. Kirsten fik job på Anders vænge og lejede sig ind på et sted for unge.

Deres forlovelse varede faktisk i 10 lange år mener jeg, hvor jeg i mellemtiden i en alder af 19½ år, allerede havde købt hus og senere ejerlejlighed, for siden at springe ud i en hel masse, i forbindelse med politik og senere spiritualitet, eller hvad jeg nu skal kalde det.

Jeg ved Kirsten har misundt mig mit vovemod, hvilket må kaldes dumdristighed i adskillige situationer, men nok ikke været klar på, hvorfor jeg gjorde, som jeg gjorde. Hun vidste godt, jeg på andre måder, led af forskellige nedture, og en del indre uro. Da min lillesøster døde i 2008, blev vores forhold meget tættere. Det var nok mest mig, der udtrykte hvor utrolig ked af det jeg var, og det var dejligt at snakke om Anne-Bente med en, som havde de samme bånd som jeg, til hende. Det pudsige var at Kirsten i al almindelighed, havde langt mere kontakt til Anne-Bente end jeg, der boede i Jylland.

Men nu til kroniken.

I perioden mellem min lillesøsters fødsel og mine forældres skilsmisse skete der meget på den lille plet i verden der hed Randkløve alle' 128 st.tv.

I vores gård boede som tidligere fortalt Lise og hendes storebror sammen med deres far, der var fotograf. En eftermiddag hvor Kirsten og jeg havde samlet vores gamle legetøj, stillede vi et lille bord op ude foran vores opgang, og lagt alt legetøjet frem. Hele formiddagen havde vi siddet og lavet lodderne og skrevet nitte eller nr. på dem. Vores mor havde hjulpet lidt til. Mange af gårdens børn ville gerne prøve, og pengene rullede så nydeligt ned i den fine sparegris af porcelæn, som vi havde stillet op. Lille Lise stod og betragtede sceneriet, men forsvandt så igen. Efter en times tid dukkede hun pludselig op og ville trække adskillige lodder. Selvfylgelig vandt hun mange ting. Ja hun tømte nærmest tombolaen for genstande. Kirsten spurgte hende, hvor hun havde fået alle de penge fra og Lise sagde, uden at blinke med sine skrå smukke katteøjne, at dem havde hun fået af sin far.

Glade drog vi op til vores mor, da tombolaen var blevet ribbet for legetøjet og pengene lå og fyldte godt op i sparegrisen.

Midt mens vi sad og fortærede aftensmaden, ringede det pludselig på døren. Kirsten og jeg for ud for at lukke op og derude stod Lise og hendes far. Lise rakte en pose med sit vundne legetøj, til mig og vores mor kom ud for at se hvad der foregik. Lises far så virkelig ud, som en tordensky og Lise havde rød næse og kinder der var våde af tårer.

Grunden var, at hun, mens hendes trætte far havde taget sig en middagslur, havde været i hans pung og stjålet 100 kr... Det var vildt mange penge dengang. Måske omkring 500 kr. i dag. Lise havde, klog som hun var, løbet ned til den lokale bager, der lå ved siden af vores Brugs, og købt noget lækkert wienerbrød, og på den måde, fået vekslet den store seddel til mindre pengestykker, så hun kunne betale for lodderne. Når man tog hendes alder på knap 5 år i betragtning var der masser af undskyldninger for om ikke andet, beløbets størrelse.

Vi var nødt til den sørgelige erkendelse at måtte slå sparegrisen, der havde raslet så muntert, i stykker og give Lises far, pengene tilbage.

Jeg havde ondt af Lise.

I de efterfølgende dage, fandt jeg på nogle forskellige konkurrencer mellem os og lod hende vinde. Derefter gik jeg op og hentede en præmie til hende, nemlig noget af det legetøj hun så omkostningsfuldt, havde forsøgt at erobre nogle dage før.

Min mor udtrykte ofte, at hun syntes det var en barsk tilværelse, de to børn havde. Det forstod jeg naturligvis ikke rigtigt, andet end jeg blev præget til, at tænke sådan, gennem min mors holdning.

Efter min lillesøsters fødsel og inden katastrofen nåede vores lille familie, skulle jeg starte i skolen. Jeg var 6½ år og glædede mig til at blive en der gik i skole, som de store. Ikke fordi jeg egentlig stræbte efter at blive stor, så langt fra. For mig var der intet betagende ved voksne kvinder, der i mine øjne, virkede mærkelige alle sammen, med deres samlede ben og højhælede sko. Men når Kirsten fortalte om skolegang og de spændende timer og frikvarterer, lød det vældig besnærende.

Hun var startet i fjerde klasse efter jul på Korsvejens skole, hvilket hun egentlig var ret ked af, da hun savnede sin gamle klasse (jeres) og især en af pigerne, der vist hed Anne Grethe.

De første fjorten dage var spændende og kreative. Vi var mange børn i klassen jeg tror omkring 28-30 stk. i alt, og en af pigerne blev sat ved siden af mig, ved andet bord i midterrækken. Hun havde et par tynde fletninger og en sjov stemme. Men af en eller anden grund, var hun lidt negativ over for mig og jeg konkluderede uproblematisk, at det måtte hun jo selv om.

En dejlig solskinsmorgen, ca. 14 dage efter skolestart, mødte jeg to af de fem drenge jeg legede med. Robert og Benn spurgte mig, om jeg ville lege. Jeg tænkte mig lige en smule om og smed så skoletasken, i sikker forvisning om, at det var noget jeg selv kunne bestemme. Som altid blev det en dejlig dag, indtil min mor dukkede op med Anne-Bente i barnevognen og så mig løbe vildt rundt, ude på legepladsen, sammen med mine 5 drenge.

Da forstod jeg, at jeg havde solgt min sjæl til systemet. Det var virkelig chokerende, at jeg simpelthen skulle i skole, uanset hvad. At mit vilde frie barndomsliv var slut (helt slut var det dog ikke). Det var lidt af en erkendelse, som Kirsten selvfølgelig også blev indviet i, og samtykkede, uden at finde det helt så ophidsende som jeg.

I skolen skete der så det, at min sidemand Annemarie, en dag delte noget slik ud til nogle af pigerne, men ikke til mig. Det er ret klassisk pigemobning.

Jeg havde vist uforvarende kommet til et eller andet jeg ikke kan huske hvad var.

Hjemme fortalte jeg min mor om episoden og dagen efter, gav hun mig nogle chokoladestykker med og formanede mig til ikke at give spor til Annemarie, men kun til nogle af de andre piger.

Jeg glædede mig til, at hun nu skulle prøve smagen i bageriet, men da hun spurgte så ydmygt og tiggende, så syntes jeg egentlig da godt, jeg kunne give hende et stykke. Det mest utrolige var, at vi fra den dag blev hjerteveninder. Jeg kan ikke huske ret mange andre børn i klassen.

En eftermiddag, hvor jeg legede med Robert og Finn, opstod der pludselig en konflikt mellem de to. I løbet af nul komma fem var de i vildt slagsmål. Robert var noget større end Finn og på et tidspunkt fik Finn næseblod. Jeg blev så vred, så jeg langede ud efter Robert og derved blev blandet ind i mit første slagsmål. Nu lyder det som om der kom mange. Det gjorde der dog ikke. Jeg var dirrende rædselsslagen og Robert væltede mig prompte omkuld. Det skulle han ikke have gjort. Det var som om en ufattelig styrke, men også ret stor vildskab, pludselig brusede frem indeni. Jeg kæmpede som var det livets fortsatte beståen jeg kæmpede for og fik ham til at skrigе om hjælp. Og på den måde, fik jeg pludselig erfaring med, dels det at slås og dels det, at få en stor portion respekt. Og livet er jo en stor portion læring så jo flere oplevelser, jo bedre rustet til fremtiden, kunne man sige.

Jeg vil så glæde mig til nogle nye forslag til, at vi kan ses og endnu et brev fra dig, kære Niels, som jeg virkelig kredser meget om.

De kærligste kys, hilsner og tanker

Fra Karen

Onsdag d. 22.02

Kære dejlige Niels

Lige et ømt morgenknus med kys indflettet.

Jeg ville ønske du lå ved min side, men det må jeg prøve at forestille mig og jeg ved jo det sker igen en dag.

Du ønskes en rigtig dejlig dag, til vi skrives ved igen.

Du er med mig i min dag, hele tiden.

Kærligste knus og hilsner

Fra Karen

Ja, vi ses. Helt enig. Krønike: Et møde med Anders

Kære Karen.

Tak for dine breve og ikke mindst den søde morgenhilsen, som varmer og gøder min forelskelse i dig. Det er en så skøn følelse.

Ang. vores gensyn, så var de to datoer bare lige plukket ud af kalenderen og som jeg skrev, ved jeg jo egentlig godt, at du onsdag normalt passer Ronja. Jeg synes at tirsdag den 28. er helt fin, og der er jo også mindre end en uge til.

Lad os ses på tirsdag. Vi aftaler nærmere. Udgangspunktet kunne være, at jeg kommer op til dig ved 11 – 12-tiden. Hvis du har brød og smør, så tager jeg noget med til en frokost, vi kan indtage i løbet af dagen. Det kunne jo bl.a. være LIDL's Skagenssalat, noget magert pålæg, røget laks sådan noget. Er der noget du specielt kunne ønske dig?

Dine betragtninger omkring, det at være sammen, kan jeg slet ikke kommentere i detaljer, for jeg er så 100 % enig med dig, at jeg kunne have skrevet det samme, hvilket jeg jo desværre ikke gjorde. Men hver detalje i det, er jeg altså helt enig i.

Det var en meget levende og medrivende krønike, som jeg nu har læst flere gange. Sagt på en anden måde, hvor var det spændende og så godt fortalt. Jeg er faktisk begyndt at læse dine breve helt igennem om aftenen, når de kommer. Jeg kan bare ikke vente – for jeg kan jo bare læse dem igen om morgenen, hvilket jeg så gør.

Jeg skal hilse dig fra Keld Lauritsen, som er én af de få, der indtil nu kender til "os".

Han spurgte mig, om du kan huske, at I fulgtes ad hjem i en taxa, efter et KUK arrangement på Amager. Du stod ud af taxaen på Nørrebrogade, mens han fortsatte til sit kollegium i Hesseløgade?

Det er kun ca. 48 år siden.

Der kommer ikke så mange filosofiske tanker her, for jeg læser igen dit seneste brev og kan ikke sige, at jeg bliver mere enig med dig, for, som jeg allerede har skrevet, er jeg 100 % enig. Jeg vil blot understrege, at det er lige så godt skrevet og udtrykt, som jeg føler det.

Det er vist næsten en gentagelse, men det er vigtigt for mig at fortælle det igen.

Her kommer så lidt krønike.

KRØNIKEN

Et kort møde med Anders – Jensen familien

Jeg skal lige fortælle, at jeg, mens vi boede i Sano og fik mange nye, gode venner dér, ikke glemte mine kammerater på Korsikavej. Især mine to bedste venner, besøgte jeg af og til. De boede også i samme opgang på Korsikavej. Allan Jensen på 2. sal og Eddie på 4. sal – vi boede jo lige mellem dem på tredje sal. Og vi boede alle til venstre.

En sen eftermiddag, netop som jeg ringede på hos Allan, kom Anders op ad trappen. Han fik selvfølgelig øje på mig, da han passerede mig på reposen. Han spurgte, om jeg ville gå med op, for han ville gerne snakke med mig.

Da det ikke var hverdagskost og jeg absolut ikke ville snakke med ham, sagde jeg nej. Han begyndte at tigge mig om at gå med. Heldigvis blev døren ind til Allans lejlighed åbnet af hans meget søvnige far, som jeg åbenbart havde vækket, ved at ringe på døren. Allan var ikke hjemme, men hans far inviterede mig indenfor og Anders skyndte sig op på tredje sal hvor vi boede.

Et lille kuriøst efterspil:

Verner Jensen, som Allans far hed, fortalte at Allan ikke kom hjem før sent. Han var på besøg hos sin kusine på Blågårds Plads. Det gjorde mig lidt jaloux, for jeg nærmede en vis interesse for hans kusine.

Nå, det var der ikke noget at gøre ved, men Jensen spurgte om, jeg ville have noget at spise, han skulle alligevel lave aftensmad.

Og det fik vi så. Det er derfor jeg fortæller det. Vi fik en specialitet, som jeg ikke har fået, hverken før eller siden: Ristet sigtebrød med russisk salat og spejlæg.

Ikke lang tid efter denne lille episode, var min mor og Anders officielt separerede og Anders flyttede fra Korsikavej.

Til gengæld flyttede vi fra Sano og hjem til Korsikavej. Vi var da sidst i august og selv om det havde været en fantastisk og oplevelsesrig sommer i Sano, var det rart at flytte ind i en rigtig lejlighed, og få briksen i mormors værksted udskiftet med en rigtig seng, i mit og Angelas gamle værelse på Korsikavej.

Vi var næsten lige begyndt i skolen efter sommerferien, da vi flyttede tilbage. Jeg havde affundet mig med stadig at gå i skole, men tanken om, at det var sidste år, hjalp noget på skoletrætheden. Men det er vigtigt at huske på, at dengang, altså for en femtenårig var et år meget længere tid end det er i dag.

Jeg tror, at den gang var et år meget længere end et år, mens det i dag er meget kortere end ét år.

Nå, det blev en hyggelig tid. Kaj boede der næsten, men hvad bedre var – det gjorde hans fjernsyn også. På det tidspunkt havde under 50 % af beboerne i ejendommen fjernsyn, så det var en stor dag, da Kaj kom med sit fjernsyn og nogle dejlige lænestole.

Så var jeg ikke længere afhængig af at skulle ned til Allan, for at se Robin Hood om lørdagen – eller op til onkel Per med hele familien for at se diverse større underholdningsshow.

Det havde nu ellers været meget hyggeligt at sidde 10 – 15 unger i Nielsens stue og se Robin Hood, men det var altså sejere, selv at have TV.

Det var også Allans forældre, der var først med tidens nye tiltag. Først fik de motorcykel med sidevogn, så fik vi prøvet at køre på sådan en eller i sådan en, når det var i sidevognen. De var de første, der fik bil, så vi fik af og til en køretur. Sådan en køretur var et højdepunkt, jeg kunne leve højt på, i flere dage. Denne familie var, som antydet, blandt de første, som fik TV. De fik køleskab, mens vi andre stadig havde et isskab i entreen og skulle hente en blok krystal is hver lørdag, så maden kunne holde sig weekenden over. Til daglig var der ikke råd til at købe krystal is til isskabet.

Jeg vil slutte Allans' krønike med at sige, at de så ikke brugte deres penge på møbler og tøj –ej heller på værkstedsfaciliteter. Hans far elskede mekanik, motorer og sådan, så der lå altid en adskilt motor, eller andre maskiner af ukendt herkomst, i deres køkken. Det var altid spændende og sjovt at se, men næppe morsomt, når de skulle lave mad.

Jeg vil nu få sendt brevet til dig, inden jeg skal af sted til floorball. Hver gang jeg tænker på dig, fyldes jeg med varme og forventning. Jeg glæder mig til vi snart ses igen og mine ønsker og forventninger til dig, er så rigeligt blevet opfyldt. Jeg glæder mig i den grad til at vi stille og roligt, omend lidt beruset af kærlighed, kan komme videre sammen.

De kærligste hilsner og tanker

Niels.

Refleksioner og svar, samt krønikeanekdoter

Kæreste Niels

Tak for dit brev, jeg bliver aldrig træt af denne form for vores.

Det vil være storartet omkring kl. 11.30 og maden du foreslår, er jeg helt med på, jeg koger også lige nogle æg, har altid tomater, Avokado og Agurk, så det bliver nok en udsøgt hyggelig frokost. Jeg vil lige fortælle dig at mine katte er begyndt at fatte, at jeg ikke vil have dem på køkkenbordet, jeg

Niels kører Motorcykel på Kisserupgård

benytter blomsterforstøveren og et lille hvæs, så du skal nok ikke frygte de vader rundt hvor de absolut ikke har noget at gøre.

Jeg kan simpelthen ikke huske at jeg har fulgtes med Keld til Nørrebrogade i en taxa, men da det er usædvanligt at stå af på Nørrebrogade, kan jeg da se den sammenhæng, at min kærestes familie, boede på en sidegade til nævnte gade. Jeg har nok skullet videre til dem, eller mere præcist til kæresten. Hvorfor skulle jeg ellers stå af der?

Til gengæld kan jeg huske at Keld satte sig ved siden af mig, i en lejet bus, på vej hjem fra Kisserupgård. Det må have været i 1967/68. Jeg faldt i søvn (hvilket jeg altid gør i busser) og han sad med en nænsom arm om min skulder, på hele turen hjem. Jeg tænker den arm, må have sovet fælt, på et tidspunkt.

Hvor lå/ligger egentlig Kisserupgård? Selv om jeg har overnattet der adskillige gange, kan jeg helt ærligt ikke huske, hvor på Sjælland det var placeret, men hold op nogle herlige ture vi oplevede der.

Du skriver om situationen på trappen og jeg får jo straks spørgsmålet; om du har haft en anelse, enten dengang eller sidenhen på, hvad det var Anders ville tale med dig om? Det er jo en situation du husker ret skarpt, opfatter jeg.

Og så til det ristede sigtebrød med russisk salat og spejlæg. Det fik vi af og til om søndagen kan jeg huske, men desværre i min noget ensrettede, kræsne periode, hvor jeg ikke ville have det. Min mor serverede også noget vi kaldte løve mad, Det var også et ristet stk. franskbrød eller sigtebrød med smør og masser af persille, og en æggeblomme ovenpå til sidst, altså ikke spejlæg som på den russiske salat. Du kan sikkert også godt huske de populære æggesnapse, hvor vi piskede sukker og æg sammen til en skøn cremet masse der så kunne nydes. Nogen gange lavede min mor det med kakao oveni. Så var vi totalt salige.

Og et år, som i vores unge dage var, at betragte som ca. 5 år i dag, kan jeg f.eks. slet ikke forstå, vi snart går ind i den første forårsmåned. Men det bliver da et specielt skønt forår i år, har jeg en fornemmelse af.

Og alt det med fjernsynets anmarch, kommer også jeg til at berette om. Det var jo virkelig noget, der forandrede de små hjem. Og også at min far erhvervede sig en motorcykel med sidevogn, så den skal jeg nok se at komme ind på også.

Krøniken fortsat:

Operationen:

Lige fra fødslen af, havde jeg en lille bule på venstre side over øjenbrynet, eller nærmest på øjenbrynet. Oveni at min lillesøster fik konstateret kræft i nethinden, begyndte mine forældre at interessere sig for denne hidtil navngivne "fedtknude".

Så en kedelig efterårsdag, tog moster mig med på Sankt Elisabeths hospital, for at få den fjernet og undersøgt for evt. risikoer.

Vi ankom om morgenen og jeg husker moster hev en lille gave op af sin taske, som jeg fik. I den lå en længe ønsket lille rød folkevogn. (drengene og jeg legede ret meget i

vores store sandkasse, hvor vi byggede borge og veje, og hvor jeg altid måtte låne andres biler, fordi jeg ikke selv ejede sådan en). Den folkevogn havde jeg i mange år. Kort efter kom jeg ind til nogle søstre, som lagde mig på en briks og forklarede mig, hvordan de langsomt, dråbe for dråbe, ville bedøve mig med æter. De gjorde mig

forståelig, at jeg skulle trække vejret som normalt og ikke for tungt. Bare stille og roligt. Et godt stykke tid lå jeg også som jeg skulle, stille og afslappet, men pludselig blev jeg ret forskrækket, fordi jeg ikke kunne få øjnene til at åbne, og det afstedkom derfor at jeg kom til at sluge en del æter.

De har givetvis skønnet, at det nok skulle gå, trods uheldet med æteren. Jeg fik knuden fjernet og blev kørt ind på stuen til opvågning. Men det var lettere sagt end gjort. Moster

måtte med hjælp fra personalet, bære mig ned i en taxa og få mig hjem til mine forældre. Først hen ad aftenstunden begyndte jeg at vågne op. De næste 24 timer brækkede jeg mig i stride strømme. Og måtte ind og få indsprøjtet væske for ikke at forsvinde helt.

Det mest chokerende var, at knuden hverken var en fedtknude eller en kræftknude, men derimod en tvillingeknude. I den knude befandt sig et helt lille foster med anlæg til dit og dat, forklarede nonnen os, da vi ugen efter var inde og snakke med hende og blive tjekket.

Dvs. at jeg i over 6½ år, havde rendt rundt med en tvillingsøster, der kunne være blevet til et barn. Det sidste foregik nok mere i min forestillingsverden. Jeg græd over tabet af den bule, for hvor skønt havde det ikke været med sådan en skabning. En rigtig enægget tvillingsøster.

Det første fjernsyn i gården og min fars motorcykel

I ret lang tid var der, som i jeres gård, kun en familie, der havde købt sig det forjættede fjernsyn. Det må have været i foråret 1956.

Hver onsdag eftermiddag, kom der en slags børnetime og alle gårdens mindreårige børn blev inviteret op til familien, for at se udsendelsen, der startede med at vise nogle A B C klodser på skærmen. Nogle gange sad vi op til 30 børn og glædede os til at se denne børnetime. Det har bl.a. været "Ingrid og lillebror".

Men langsomt reduceredes flokken af børn.

Vi fik selv fjernsyn omkring juletid 1956 og jeg forbandede det snart derhen hvor peberet gror. For det første, var der hele tiden bøvl med, at billedet på skærmen forvandlede sig til en uberegnelig rullende tilstand, under halvdelen af udsendelserne, hvilket ophidsede min far voldsomt. For det andet skulle der være mørkt i stuen og min far kommanderede os til tavshed, den ganske aften.

Den kreative aftenhygge, vi altid havde befundet os i, forsvandt ud i glemslens dynd og vendte først tilbage i mild grad, æls da jeg selv fik børn og dels da jeg oplevede nogle aftener hos moster, hvor jeg sad sammen med hende og med flittig interesse, nedfældede digte og små historier og desuden kreerede tegneserieagtige fortællinger ad libitum.

Men tilbage til de første erfaringer med et fjernsyn hvor vi ofte slet ikke måtte se noget, fordi det ikke egnede sig for børn, så ergo sad vi så selv, Kirsten og jeg, inde på vores værelse, som vi delte omhyggeligt med en usynlig streg og noget af en bogreol hvor bagsiden vendte mod mig og selve bogreolen vendte mod Kirstens side. Herinde blev der kreeret en hel del, men det var uden den stemning vi var vant til, hvor vores far normalt havde siddet og underholdt sig selv og os med avisen, og vores mor havde siddet og lavet et eller andet syarbejde, side om side med vores skabende ideer.

Noget andet, der havde en vis betydning, ud over min stolthed over, at min far var politimand, var da han købte en motorcykel med sidevogn, vistnok en Nimbus model, for de penge vores sommerhus i Kongelunden havde indbragt.

Det var drengene vildt optaget af, ikke bare mine legekammerater, men også de store drenge i gården.

Den stod jo dernede i gården og blomstrede, når min far skulle sove om dagen, fordi

han skulle på nattevagt, da han havde skiftende arbejdstider.

Så stod de fleste af gårdens drenge dernede og vi, altså Kirsten og jeg, måtte virkelig vogte på, at de ikke begyndte at kravle op på den.

Da mine forældre blev skilt, brugte min far den i nogle år til at have os tre børn, plus telt og tilbehør i, så vi kunne komme vidt omkring i det danske land. Og ofte også hente os til forskellige oplevelser, inden han inviterede os hjem til sin nye dame.

Oprydningens svære kunst

Min søster og jeg fik tit til opgave, at rydde op i vores sammensparede rod.

Vi havde adskillige dukker, som hver aften blev lagt på vores arbejdsbord (der var lavet af en dør), men udover det, havde vi hver et skab med kasser til klip, klister, papir, pap, stof, legetøj, halvfærdige forsøg på dukkehuse, og andre huse, Jørgen Klevins opgavebøger osv. osv. Vi havde for vane at gemme alt. Og det kunne let hobe sig op udenfor skabene, i stedet for inde i dem. Sådan en dag kommanderede vores mor os til en tiltrængt oprydning, hvilket vi begge gik i gang med. Selv om vi var ens på mange punkter, havde vi alligevel ret forskellig opfattelse af oprydning. Skulle jeg rydde op, så

skulle det gøres fra bunden, så skulle der sorteres og smides ud. Sådan kan jeg stadig finde på at gøre.

Efter et par timer kom min mor ind til os for at tjekke af. Kirstens gulv, bord og andet, var totalt ryddet. Mit lå alt sammen på gulvet og i skabet stod kun et par hylder, med genstande i stram orden. Jeg var selvfølgelig i gang med den store sortering og kunne jo godt falde lidt i staver, når et gammelt

Anders And blad, eller Illustreret Klassiker dukkede op. Eller hvis en af sangbøgerne pludselig dumpede ud af skabet og krævede at jeg lige sang nogle af sangene. Denne form for at gøre noget forpligtende til noget sjovt, forstod min mor overhovedet ikke. Selv om jeg viste hende, at flere hylder i skabet var blevet ordnet og ting sat på plads, koncentrerede hun sig overvejende på det rod, der stadig lå hulter til bulter. Jeg tiggede om at hun åbnede Kirstens skab, men det interesserede hende ikke at se ind i. Efter at være blevet skældt grundigt ud, fortsatte jeg, men skulle dog lige se om Kirstens skab var ordnet. Kirsten grinede panikslagent og forsøgte at holde skabet i og skubbe mig, sin grinende lillesøster, ud i strakt arm samtidig. Men jeg skulle bare kilde hende, og det vidste hun. Da jeg åbnede det, væltede det nærmest ud. Hvad gør en emsig søster så? Råber begejstret på mor.

Pudsigt nok forekom det adskillige gange. Der hvor jeg tit "snød" var til gengæld efter aftensmaden, hvor vi skulle vaske op og tørre af. Kirsten ville helst tørre af og min mor startede altid selve opvasken i baljen. Af en eller anden grund, skulle jeg altid på wc lige der. Eller også sad jeg fordybet i et blad og hørte ikke en dyt. Oprigtigt, ikke en dyt. Det gør jeg f.eks. stadig ikke, når jeg lader mig transportere med tog eller bus. Hvis jeg forgriber mig på noget

læsestof, har jeg gladelig kørt nogle stop for langt. Mange gange. Det skete f.eks. tit fra Århus til Ulstrup og gav immervæk nogle problemer en gang imellem.

Og så vil jeg så gerne give dig en godnat– eller godmorgen knuser, stryge dit smukke hår, kysse dine smukke læber og ønske dig en dejlig dag eller nat og dag. Jeg glæder mig til, at vi snart ses igen

De kærligste tanker og hilsner

Fra Karen

Kapitel 3

Mere indsigt, større forståelse

Torsdag d. 23.02

Min kæreste Karen.

Tak for et dejligt brev med spændende anekdoter.

Det er da også af og til voldsomt, det du har oplevet - og her tænker jeg ikke på din oprydningsberetning. Jeg tænker naturligvis på den cyste eller hvad det var, som du havde i panden. Det må have været skrækkeligt for en lille pige. Her vil jeg så være med til, om end posthumt at takke din moster for at have taget sig af det. I det hele taget kan jeg mærke, at der er meget at takke din moster for.

Der er mange mænd, som er lidt bange for stærke kvinder og måske synes, at kvinder skal være feminine i deres fremtoning.

Sådan har jeg det ikke. Jeg kan kun forelske mig i en stærk kvinde og det er vist også nødvendigt, med en vis styrke, for at omgås mig.

Nu får jeg vist rodet mig ind i noget, der er lidt svært at holde sammen på, men det jeg vil sige er. Jeg oplever dig som en stærk kvinde, som en smuk kvinde. Begge dele på et højt niveau. Det der så virker på mig er, når en stærk og smuk kvinde, viser og udtrykker al sin kvindelighed og kan få mig til ikke at tænke på andet end hende (dig). Når jeg mærker dig, fyldes jeg af den lykke og ubetingede glæde, som du en gang skrev, at du gerne ville give mig.

Jeg slutter her med at sige det kort: En drengepige med en fantastisk feminin dybde. Jeg tænker så meget på dig og glædes over disse tanker, glædes over, at du er der og tæller lynhurtigt til fem – for så er det tirsdag.

Ovenstående blev så igen en af disse rodede tankerækker, som bare skal skrives, lige mens jeg tænker det.

På tirsdag kommer jeg så og besøger dig ved 11.30 tiden. Vi kan jo evt. gå en lille tur, inden vi spiser frokost. Og så har vi ellers nogen tid til at glæde os over hinandens selskab. Dejligt. Jeg ville selvfølgelig gerne overnatte hos dig, men jeg har også lyst til at prøve, hvordan det er at besøge dig nogle timer og så tage hjem igen.

Jeg er sikker på, at vi i marts måned kan finde ud af noget med at have flere dage sammen.

De første 14 dag af april, har jeg også rigtig gode muligheder for, at vi foretager os noget sammen på et tidspunkt. Her ligger jo også en bakketur og lur.

Og så er jeg ved at udvikle en plan for, at kunne invitere dig til Samsø midt i maj, men det kan vi snakke videre om live. April er nok for tidligt at tage til Samsø.

Men min opmærksomhed ryger hele tiden tilbage til dig. Så bliver jeg igen begejstret over at vi er blevet så glade for hinanden.

Min mor havde også noget med hår og frisure, jeg kommer bare til at tænke på det, i forbindelse med vores samtale, da jeg besøgte dig og vi snakkede omkring dit billede fra 1. klasse og det totalt viltre hår og din bemærkning om, at din far ofte prøvede at rede dit hår, når du kom på besøg hos ham. ikke mindst hans bekymrede kommentar om at du aldrig blev gift med den uredte manke.

Jeg tror, det eneste område, hvor penge ikke betød noget i mit barndomshjem var, når jeg skulle klippes. Det skete lidt for tit – synes jeg. Når det var tid til frisøren, sagde min mor altid. ”Det er dog skrækeligt, som du ligner en arbejdsløs i nakken”.

Kisserupgård lå i Lejre og skoven, hvor den lå, tilhørte Ledreborg Gods, men det var de lokale katolske spejdere, som havde brugsret til gården. Vi har en gang været der, hvor vi kørte med tog og her stod vi af ved et trinbræt, lige uden for Lejre Station og så var der et par kilometer at gå. Når vi skulle retur, gik vi selvfølgelig den modsatte vej, men vigtigere var det, at huske at rejse et signal ved trinbrættet – ellers kørte toget forbi, uden at standse.

Jeg synes, det er rigtig sjovt, at du kender den gastronomiske åbenbaring: Ristet

sigtebrød med russisk salat og spejlæg. Jeg har aldrig truffet nogen, som kendte den specialitet.

Æggesnaps fik vi af og til, især på Samsø. Når hønsene havde lagt et såkaldt vindæg, skulle det bruges med det samme og så fik vi lov at lave æggesnaps.

KRØNIKEN

Mors mad

Jeg har vist fortalt, at min mor ikke kunne lide at lave mad. Alligevel fik vi to retter hver dag. Især forretter var ikke den store delikatesse, men ellers lavede hun almindelig mad. Jeg har ikke noget med "Mors mad er bedst". Dertil var jeg nok lidt forvænt fra Bedste på Samsø. Og så er det vel også der, jeg udviklede mine smagsløg, så den måde, Bedste lavede mad på, faldt bogstaveligt i min smag.

Både på Samsø og Korsikavej, var vi vant til lidt af hvert og spiste alt, undtagen makaroni.

En dag havde mor lavet stuvet makaroni. Det har nok været meget sidst på måneden. For der var ikke noget til. Det var en klistret opbagt mælkesovs, tilsat små stykker kogt makaroni.

For det første smagte det grimt af melklister og desuden satte det sig fast på ganen, så det kun kunne løsnes, ved forsigtig brug af en gaffel.

Vi måtte først rejse os, når vi havde spist op, og det tog meget lang tid. Vi blev ladet alene tilbage i køkkenet, med vores melklister, da mor og Anders havde fortæret deres portioner.

Der var to køkkendøre, en som førte fra køkkenet og ud til en meget lille entre, hvorfra man gik videre ind i stuen. Den anden dør, førte ud til en altan, hvor der var en nedfaldsskakt til køkkenaffald og andet kassabelt.

Angela og jeg talte meget om, hvordan vi evt. kunne få lusket makaronien ud i skakten. Pludselig stod vores mor i køkkenet og kiggede på os og vores stadigvæk svimlende portioner.

"Nåh", sagde hun, "Jeg synes ellers jeg hørte skakten blive lukket op og i!"

Vi kunne kun benægte så meget som at have været i nærheden af skakten. Vi var lige ved at komme til at fortælle hende, at vi kun havde snakket om det.

Tiden gik, vi stak lidt til maden – en gang imellem kom hun ud og tjekkede, om projektet skred planmæssigt frem og om der var spor efter en tur til skakten.

Da vi jo sad ved gas bordet og spiste, fik vi efterhånden den ide at smide klisteret ned i en lille form, som stod inde i gasovnen.

Vi var altså bange for, at det skulle blive opdaget, men det smagte værre og værre, så vi var klar til at tage en chance.

Endnu et par gange kom vores mor ud i køkkenet og noterede til sin store tilfredsstillelse, at det svandt i portionerne efterhånden. Jeg ved ikke, hvor lang tid vi sad der, men endelig var den sidste melklump havnet i leverpostejformen i gasovnen. Vi meddelte at vi var færdige og gjorde klar til at vaske op. Mor kom lige løbende ud i køkkenet for at tjekke tallerkenene, inden opvasken blev påbegyndt. Det var jo længe før opvaskemaskinen havde fundet vej til de små hjem.

Hun må altså have vidst, hvor grimt det smagte, siden hun gjorde så meget ud af at kontrollere os.

Jeg kan ikke huske, hvordan vi fik skaffet resterne fra gasovnen ud i nedfaldsskakten. Det må have været Angela, som hældte det ud, mens jeg formodentlig skulle holde vores mor hen med snak inde i stuen. Det sidste er et godt gæt.

Min mor havde også en ret, hun nogen gange lavede til frokost, det var kogt makaroni, som blev ristet på en pande, sammen med tomatstykker og lidt ost. Det holdt jeg op med at spise og siden den dag med den stuede makaroni, har jeg ikke på noget tidspunkt spist makaroni, eller andre former for hvide nudler.

Jeg må retfærdigvis sige, at jeg godt kan lide pasta Carbonara, men det er jo heller ikke så klistret og så er der en udmærket løg og bacon smag i sidstnævnte ret. Men hvis det er med makaroni eller spaghetti, for den sags skyld, så dropper jeg hellere måltidet. Det var så dagens epistel. Jeg har heldigvis ikke et billede af den stuede makaroni. Desværre har jeg heller ikke et billede af køkkenet. Det billede, jeg har i mit hoveds hukommelseskort, er taget fra hækassen i det fjerneste hjørne af køkkenet og viser en trist familie, som bare skal have måltidet overstået. Jeg er da heldigvis blevet gladere siden.

I morgen får du ikke så langt et brev, men du skal nok høre fra mig i løbet af dagen.

Vi ses snart min elskede pige.

De kærligste hilsner

Niels

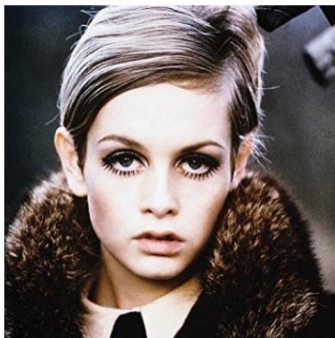
Ps. Tja du kan nok gætte at billedet forestiller Angela og mig.

Mange filosofiske, reflekterende tanker og kroniken

Min kæreste og dejligste Niels

Tak for dit brev med et touch af dybere og ret spændende tanker i sig.

Du skriver at du kun kan forelske dig i en stærk kvinde, og så sad jeg selvfølgelig og filosoferede over, om jeg nu også var det. Du skriver også at det vist er nødvendigt for

Twiggy, er en engelsk model, skuespiller og sangerinde. Hun var et Britisk kultikon og en fremtrædende teenagemodel i de svingende tressere i London.

at kunne omgås dig. Det sætter jo lige både nysgerrighed og andet i spil.

De veninder jeg har og har haft, opfatter jeg alle som stærke. De fleste af dem, har dette drev af underliggende styrke. Jo min historie har nok en fortælling om en styrke og et frem for alt rimeligt vovemod.

Så der gav du mig noget at tænke over, lave mig om, kan jeg ikke og jeg har en vis sensitiv sårhed, eller styrke. Jeg har så selv flere gange, skal lige nævnes, sagt til mine børn, at jeg ikke kunne falde for en mand, der ikke var i stand til at græde. Det berører mig dybt, når der er denne blødhed i en mand, men vigtigere er nok en blanding af mildhed og handlekraft. Måske kan jeg ikke rigtig sætte dig ind i en bestemt ramme, jeg vil også nødig. Det er jo egentlig ret svært, at sætte præcise ord på, hvorfor jeg føler så stor kærlighed til dig. Du virker ret maskulin tiltrækkende. Oveni fornemmer jeg en sårbar og forsigtig psyke, så måske er der denne blanding af begge sider i dig og sikkert en tredje. Og hvad er så i øvrigt min opfattelse af maskulinitet? Det er nok noget med en slags udsendt tryghedsfølelse, der vejer tungt, derudover øjnenes dybde, smilet, duften, omsorgsfuldheden. Generelt også en soliditet eller jordbundenhed. Jeg har altid søgt disse, lidt standhaftige jyder, sikkert fordi jeg selv kunne være og er mere flyvsk. Men kære elskede Niels, du skal ikke leve op til andet end dig selv.

Deciderede machomænd, kan få mig til at trække på smilebåndet, for i mine øjne, er det lidt latterligt at overdrive. Og jeg har aldrig kunnet lade mig skræmme af det. Det har jeg nogle usædvanlige historier om, som jeg nok skal fortælle, på et eller andet tidspunkt. Så i den sammenhæng, er jeg nok en stærk kvinde.

Som barn og ung var jeg mere drenget, samtidig med at min krop så i puberteten begyndte at fremstå ret feminin. Det gav mig virkelig nogle forvirrede identitetsproblemer omkring 12 – 15-årsalderen. Jeg havde jo ikke forestillet mig, at jeg udviklede så stor en ydre kvindelig attribut, som jeg faktisk gjorde. Jeg identificerede mig helt klart som pige, det var jeg aldrig i tvivl om, men jeg havde nok regnet med, at bibeholde mere af min gamle krop. Nu skal tilføjes, at det samtidig også var i den tid, hvor alle piger stræbte efter at ligne Twiggy, med ingen form hverken foran eller bagpå. I dag skal alle piger være en Twiggy-model ser det ud til, for alle nutidige modeller er mere eller mindre anoreksiudfordrede, med de absolut

børne-agtige kroppe, som nok er baggrunden for at 90% af voksne kvinder mener de ville have så godt af at tabe 5 kg.

Men tøjet i 66 så simpelthen noget åndssvagt ud på mig da moden tilmed blev a la telte. Og gav mig i en periode et ret heftigt ønske om at få fjernet de to buler. Problemet med bryststørrelsen forsvandt heldigvis, med min indtræden i voksenverdenen. Der var Twiggy ikke mere den fremherskende model og tøjet ikke mere uden talje. At få moden ind med mere talje, gjorde mig betydeligt kønnere end de vide kjoler, der grundet netop brystets størrelse, fik mig til at ligne en gravid, syntes jeg i al fald selv.

I forbindelse med, at jeg kom i kontakt med rødstrømpebevægelsen gennem Kunstakademiet, oplevede jeg så også de restriktioner, som dette indebar, så det vender jeg lige tilbage til, om et øjeblik.

På den tid var der ret mange venstreorienterede mænd, der absolut ville kapre en rødstrømpe, vil jeg lige sige (sikkert fordi de troede det bare handlede om at erobre dem, så ville alt falde på plads og selvfølgelig også og måske i særlig grad, fordi rødstrømperne seksuelt forsøgte sig i en friere form).

Med hensyn til de rødstrømpske restriktioner, handlede det om, at man under ingen omstændigheder måtte pynte sig, ikke gå med sexet undertøj og hvad der var mit problem, helst ikke gå med bh. Grunden handlede jo om at vi som bevidste kvinder ikke skulle pynte os for at få opmærksomhed. Rødstrømpeideologien var jo søstersolidaritet. Det med bh'en var jeg nødt til at hoppe op og falde ned på. Jeg elskede at løbe, hoppe og danse og skulle ikke nyde noget af at de to buler skabte sig påfaldende. Ergo kom der en bh på, selvfølgelig med et par sribede

bomuldsunderbukser under, som det hed, for ordet trusser udgik en kortere periode.

Da jeg blev gravid med Miriam, skete der dog noget med min indstilling. Der kom et mere feminint pust ind. Udadtil tror jeg

ikke der skete andet, end at maven voksede og jeg følte mig, som selveste moder jord. I den forbindelse fik jeg også en slags behov for større maskulin beskyttelse. Min psyke, som i forvejen nok havde en del kvindelige udtryksformer, blandet med en slags lettere fanden i voldskhed, blev mere indadvendt.

I dag elsker jeg det feminine look. Jeg nyder at klæde mig sådan, med et strejf af lidt udefinerligt. Jeg antager at der er en blanding i skøn forening af både maskulin som feminin indre kontakt i mig i dag.

En eller anden clairvoyant mand, erklærede engang på Anholtlejren, at min svaghed var min styrke. Den sætning har jeg tit spekuleret over. Først det, at finde ud af, hvad min svaghed var? Var det min sensitive fornemmelse, min forvirrede evne til at se mennesket bag facaden, var det min lidenskabelighed, eller noget helt fjerde. Jeg har aldrig fundet ud af det.

Jeg må også lige sige, at der er en ting jeg gennem livet, aldrig har været særlig optaget af, og det er hvad andre mennesker generelt tænker om mig, udover selvfølgelig mine allernærmeste. Og faktisk vældig meget dig, da vi aftalte at mødes første gang. Det kan dog også være, fordi det er lettere at forholde sig til det ydre, end alt det mærkelige, der kørte rundt indeni og undrende måtte erkende jeg godt kunne føle, trods mine år. Når mine børn muntert erklærer at der på min gravsten skal stå: "Her hviler det hvidhårede orakel". Så bliver jeg både glad og en lille bitte smule betænkelig. Ikke fordi de bare syntes det skulle ramme plet, men mere fordi jeg ikke lige ved, om det er det rigtige. Jeg er overbevist om, at uanset hvordan vi sætter ord på og forsøger at forklare den tiltrækning der er imellem os, så har jeg en følelse af, at det er en smule anderledes end fortidens erfaringer, måske er der i tiltrækningen og den blomstring der er opstået, noget som lige præcis er den manglende brik. Det kunne jo ske vi slet ikke helt fatter det fuldstændigt endnu. Nogen gange har man lyserøde glas i brillerne, nogen gange blå eller grønne, men det kan jo være at vi får muligheden for, at kunne se gennem helt klart glas, og konstatere at vi elsker det vi ser og oplever hos hinanden.

Det skal siges, at da jeg røg ned med stress for 11 år siden, oplevede jeg i sandhed det, man kunne kalde hudløshed og dermed en slags irriterende svaghed.

Og i dag skal jeg stadig være omhyggelig med, ikke at udfordre adrenalinen unødigt. Men styrke er for mig at kunne gennemskue hvad der er mindre væsentligt og hvad der er værd at have opmærksomhed på. Og nu er jeg så oveni ingen årsunge, så jeg er

blevet klar over, at vi mennesker er nogle meget sammensatte størrelser, alle sammen.

Ikke rene djævla, men heller ikke rene engle.

Det er dejligt du lægger en slags plan, eller lyst til at vi ses. Det kan jeg kun bifalde og jeg glæder mig meget til at snakke videre om det, om ganske kort tid.

Du kommer ind på noget med din fortælling om klipning, som jeg nok vil fortælle noget om i brevet. For jeg havde en streng holdning som barn til det at blive klippet. Især for drenge.

Jeg vil også lige kommentere din ret morsomme (selv om jeg også er klar over det dengang var mindre sjovt) beskrivelse af Angelas og din klisterspisning og hvordan i snarrådigt søgte at løse problemet. Herligt.

Jeg har nok været meget mere bastant i min nægtelse af en eller anden spise, som mine forældre serverede for os. Hvis lugten var ukendt og mystisk, takkede jeg af. Så kunne min far sidde med skeen eller gaflen trykket ind til min stramt lukkede mund, i ret lange og utrættelige minutter. At få mad, jeg ikke kunne lide, i munden, nægtede jeg pure. Min far skældte og smældte samtidig, men desværre var jeg ret immun over for det. Så efter de tre første komtesse år, det kaldte især min far mig, så blev jeg Danmarks stædigste og temperamentsfuldeste, hvilket udløste min mors evige, i øvrigt generelle kommentar om, at jeg lignede min far, hvilket jo betød at jeg ikke var i orden.

Til gengæld gik det ikke helt så nemt, når jeg var på svagbørnskoloni. Her var så den løsning at sætte sig så tæt som muligt ved vinduerne, så maden kunne få en tur den vej ud. Af en eller anden grund, skulle man jo spise op. Det fik vi alle sammen at vide. Jeg afskyede bl.a. Sagosuppe med rosiner eller kærnemælkssuppe, ligeledes med rosiner og det var der også andre børn der gjorde, så i sådanne situationer, var det jo godt jeg var både stædig og modig, for jeg sørgede for at alle der døjede med spisen uanset hvilken, bare kunne sende den til mig, så skulle jeg nok eksekvere den for den lidende.

Og så lige lidt imponerethed, for din søn Morten synger da usædvanlig godt.

Krønike:

Tandpastaen og fregnen

Efter operationen som foregik engang kort efter starten i første klasse, legede Annemarie og jeg doktor en eller anden eftermiddag, hos hende. Hun boede i et ældre hus på Otto Liebes alle, en af villavejene i nærheden af skolen. Det var et hus med to

fine sammenhængende stuer fornedet, adskilt af to glasdøre med små fine ruder i, et langstrakt køkken og nogle værelser ovenpå. Ved gangen på øverste etage var der nogle lave døre ind til to skunk rum, et i hver side. Disse rum var beklædt med masonit plader, så de fungerede som legehuler. Og der indrettede vi vores læge rum.

Jeg gik altid fuldstændig op i legen og også denne dag. Annemarie skulle, under bedøvelse, have opereret en fregne, der sad på hendes arm. Processen startede med en klud, der blev kraftigt smurt ind i tandpasta, idet tandpasta havde en næsten bedøvende stank syntes vi børn. Jeg spurgte efter kludens opholdssted over hendes næse og mund, så om hun var bedøvet, hvilket hun svarede ja til. Dernæst begyndte jeg dybt fokuseret operationen, med en lille plastikdukkekniv med takker. Jeg begyndte at file på fregnen. Annemarie begyndte at pjevse lidt, men jeg antog det var med i legen. Pludselig hev hun vredt sin arm til sig og rejste sig op fra liggende, til siddende stilling. Jeg blev ret indigneret. Nu lå hun lige og havde fået bedøvelse og så... jeg befalede hende at lægge sig ned og få mere bedøvelse. Det lignede jo påfaldende min egen proces, der skulle gennemleves. Pludselig hørte vi entredøren, og i samme nu råbte Annemarie panisk på sin mor og spænedes i vild galop, ned ad trapperne, mens hun med hovedet fuld af tandpasta, kastede sig i sin mors måbende favn og mod hendes mørkebrune duffelcoat, med ordene. "Karen vil skære i mig, Karen vil skære i mig".

Hendes mor må have ringet til min mor og forklaret om min, nær sagt, sadistiske handling, for min mor prøvede ihærdigt at få mig til at forstå, at det havde gjort ondt på Annemarie og jeg svarede med tårer i øjnene, at det jo også var derfor jeg havde bedøvet hende så meget. Senere sagde Annemarie til mig, at det hendes mor var mest sur over var, at hun havde fået så meget tandpasta på sin nye frakke.

Dette er jo kun et lille udpluk af de utrolige ideer Annemarie og jeg udlevede sammen gennem de 4 år jeg gik på Korsvejens skole. Hun var en fantastisk legekammerat, der normalt gik ind på nogle af specielt mine, ret fantasifulde ideer, men også selv leverede.

Fritidshjemmet og træværkstedets muligheder

I anden klasse kom både Kirsten og jeg på fritidshjem. Det var helt nybygget og inddelt i en slags drenge og pige afdeling. Der var systue, malestue og træværksted. Og det

var dette træværksted, jeg henrykt søgte hen til. Værkstedslæreren hed Vagn og han forsøgte med alle midler at forjage mig fra denne så udprægede drengeafdeling. Nu havde jeg jo denne stædighed i behold og opsøgte ham i tide og utide, for at få lov til at lave et eller andet. Til sidst måtte han give sig og satte mig i gang med at lave en bordskåner, ok jeg fandt det lidt kedeligt, men syntes det var værd at vise, jeg snildt kunne lave en sølle bordskåner, helt uden hans hjælp. Det hele kørte fint og Vagn nikkede med sit lupblik på bordskåneren, som tegn på, at jeg havde klaret det til kryds og bolle. Så spurgte han hvad jeg ellers kunne tænke mig at producere. Jeg ønskede heftigt, at lave en bondegård, og i de næste mange uger, var jeg i fuld gang hver eftermiddag med at save og hamre krydsfinerplader så de kunne forvandles til en trelænget bondegård af en hvis størrelse.

Der kom selvfølgelig en del ukendte, samt mere kendte drenge, ind i værkstedet og stod ofte ret tavse og gloede på værket. Ved dets side lå en fin tegning over hele planen, som der kom mange kommentarer på, især i starten.

Jeg sagde dog ikke ret meget. Efterhånden blev jeg spurgt om jeg ville lege med nogle af dem og i løbet af vinteren blev jeg pigen, der altid var på drengeafdelingen. Der var to drenge, som særligt kæmpede om min gunst, så det var ikke bare det, at være en drengepige, for jeg var samtidig også objekt for deres interesse som pige, og helt ærligt kom jeg også systematisk til at betragte to af drengene som interessante objekter. Først blev jeg med andre ord kæreste med Carsten, den største af drengene. Men ak jeg afskyede totalt karseklippede drenge. De der underlige nakker, der kom frem efter en klipning, brød jeg mig ikke om. Det så i særlig grad slemt ud på både Carsten og Finn, fordi de begge var lyshårede. Mørkhårede drenge kunne ofte bedre, hvis man kunne se nuancen mørkhåret. Faktisk så blev Carsten droppet efter en måned. Og Finn fik så mulighed for at kunne kalde sig kæreste til mig. Han lovede mig på ”Amager syv gange rundt på tungen” at han aldrig ville lade sig plysse, kun studse lidt i nakken. Men ak, mødre havde stor magt dengang, måske stadig, i alt fald dukkede han op en dag efter skoletid, totalt plysset. Jeg så ingen anden udvej end at droppe ham og tage en lykkelig Carsten tilbage, og sådan skiftedes de to drenge til at være beæret med titlen, Karens kæreste.

På fritidshjemmet havde jeg nok 10 - 12 drenge som legekammerater, så mine små venner i gården, blev noget forsømt. Det var så også sjovere på fritidshjemmet, da jeg

blev en slags promotor for fantasifulde lege, f.eks. som vikinger (min ynglings leg) hvor vi lavede rigtige papmachehjelmene med horn, drabelige sværd og brugte en gammel fiskekutter, som stod på en enorm stor legeplads, der selvfølgelig tilhørte fritidshjemmet. Den båd blev flittigt bemannet. Vi legede voldsomme vikingelege i en del uger, eller var det over flere måneder? Det har jeg ikke helt styr på. Hver gang vi skiftede emne, fik jeg alle til at gå op i udstyret også. Det gik ikke an at lege Cowboy og indianere uden den rigtige udklædning. Jeg var også tit i gemytligt slagsmål, som af og til godt kunne blive lidt vildt, men aldrig havde det drama, som min første kamp mod Robert. Eneste skår i lykken de to år jeg gik på fritidshjemmet var, at jeg ikke måtte deltage i fodbolds træning. Af en eller anden grund, fandt denne træner det forkert, hvis jeg deltog. Men jeg spillede jo fodbold ret tit, så hvorfor måtte jeg ikke lære det rigtigt?

Man kan sige, der var en vis balance i dette liv. Jeg legede med drenge på fritidshjemmet og legede med Annemarie i skolen og nogle gange hjemme hos hende, hvis min far havde nattevagt hjemme hos os. Det hang sammen med min fars vagtskema. Jeg havde også meget med Kirsten at gøre, men min mor var fuldstændig ubegribeligt, ret bekymret.

Jeg var dog ikke vild på en "vild" måde, idet jeg allerede dengang, ikke var sådan en råbende en, men snarere ikke sagde mere end nødvendigt. Jeg kan dog godt huske en

eftermiddag jeg glædestrålende kom hjem og fortalte om vores påbegyndte projekt vikinger, hvor min mors reaktion var ret mærkeligt og hvor hun så frygtelig alvorligt på mig og sagde: "Uha Karen Margrethe, du bliver vist en værre en". Jeg brød mig ikke om at hun kaldte mig både mit fornavn og mellemnavn, for så var det altid med en slags negativ udstråling, det lød som en dom. Som om jeg på en måde var ond eller sådan noget.

Det blev et ekstra langt brev, for som dig, kan jeg ikke skrive så meget og slet ikke så

*langt i morgen, da jeg tager op til
Hundested for at overnatte i to
nætter og passe Ellis lørdag.
Men høre fra mig det gør du, som
jeg hører fra dig.
De kærligste længselsfuldeste
godnatkys og hilsner
Fra Karen*

*Ps. Jeg sender dig lige 2 billeder
af mig selv som hennafarvet,
hvilket jeg hengav mig til i otte
lange år, nr. 2 billede er Miriam
med på stranden Måske taget på
Anholt.*

Fredag d. 24.02

Godmorgen

Elskede Niels

Du skal lige have et ømt, kærligt morgenknus.

Jeg håber din dag bliver rigtig god.

Jeg glæder mig så meget til om 4 døgn.

De kærligste tanker og hilsner

Fra Karen

Mere

Kære Karen.

Tak for dit dejlige lange brev, billederne og din søde morgenhilsen.

Så fik jeg alligevel ro til at sætte mig ned og læse dine breve igen og gøre klar til at skrive til dig.

Vejret tillader mig ikke at gå i haven og klippe grene og sådan noget.

Det er udsat til søndag. Og søndag er der kun to døgn til vi ses, så kan jeg klare alt.

Jeg skriver ikke noget om yderligere gensyn denne gang, det kan vi jo tale meget om, når vi ses. I mellemtiden kan vi jo tænke på, hvad vi kan foretage os sammen. Mine tanker i det forrige brev, skal bare opfattes som nogle forslag, ideer og muligheder. Det handler grundlæggende om, at jeg ønsker at være sammen med dig. Jeg ønsker så tæt som muligt, at mærke den varme og kærlighed, der kommer fra dig. Den vil jeg selvfølgelig kvittere for, ved at give dig, hvad jeg kan give.

Nu prøver jeg at tænke lidt. De fleste udtryk, vi bruger, er jo med visse moderationer. Når jeg siger, at jeg absolut foretrækker stærke kvinder, så er det ikke et bevidst valg, men først og fremmest en empirisk betragtning. Med stærke kvinder, mener jeg ikke Ritt Bjerregaard typen. Der skal også være noget feminint og gerne smukt. Det synes jeg, at jeg har fundet hos dig. Det psykiske er en bestemt blanding af mange egenskaber, som tilsammen virker tiltrækkende. På samme måde er det jo med det fysiske.

Hvis jeg bliver spurgt, hvad er det, der er smukt ved et kvindeansigt. Så er det ikke sikkert jeg finder det samme ansigt smukt, som mine kammerater gør. Det smukke ved et ansigt og ved en kvinde i det hele taget er

Nej jeg holder mig lige til ansigtet for klarere at kunne udtrykke, hvad jeg mener. Det smukke ved et ansigt er harmonien mellem de forskellige dele af ansigtet. Jeg kan finde både en stor næse og en lille opstoppertud charmerende, hvis den pågældende harmonerer med de andre dele af ansigtet.

Frasen med "Det er den indre skønhed" osv. kan være rigtig, langt hen ad vejen, men der er jo noget ydre, som kan være det første der drager.

Nu er det heldigvis sådan, at jeg gennem vores breve, har lært en masse om dine indre værdier, inden vi mødtes i denne omgang. At jeg så synes, du er en meget smuk kvinde, gør det jo ikke dårligere.

I Kuk for 50 år siden, vidste jeg ikke meget om, hvad du indeholdt, men der var du først og fremmest en meget smuk pige. Så det var det, der blev lagt mærke til dengang.

Hvis vi var blevet kæresten den gang, skulle vi først bagefter og efterhånden, til at lære noget om, hvad den anden indeholdt.

Nå, alt det her, synes jeg denne gang var værd at fortælle dig. Og det kan jeg jo gøre med rigtig god samvittighed, fordi jeg begærer dig, jeg elsker dig og jeg synes, du er klog, stærk og meget smuk.

Så tror jeg, vi går til noget helt andet, nemlig et lille afsnit af krøniken.

KRØNIKE

Indkøb

Den sommer, vi boede i Sano, havde mor lært at røre mayonnaise og hun elskede mayonnaise. Jeg kan huske, at hun smurte det på rugbrød og lagde en skive tomat på midten og så hengav hun sig til den fulde nydelse. Jeg kunne ikke fordrage det, men jeg mener bestemt Angela elskede det. Jeg kan dog ikke huske, at hun spiste sådan en mad, men det morsomme er, at en dreng som var lidt ældre end mig og hed noget i retning af Lenni, kom på besøg en gang imellem og så spiste han en mayonnaise mad, sammen med min mor. Hvorefter han forsvandt igen. Jeg husker ikke andet om ham, men det gentog sig, så jeg er (i modsætning til min mening om Angela i mayonnaisesagen) helt sikker på, at han var der.

Ost og marmelade

To fødevarer fyldte en del i vores dagligdag. Det var Irmas hindbærmarmelade, samt Kongstedlunds Maribo ost. Disse to ting fandtes altid i køkkenet og jeg var godt træt af dem begge to. Den kedelige Maribo ost, fik mig i mange år til at tro, at jeg ikke kunne lide ost.

Nå, men så en dag, var jeg med min mor i Irma for at købe ind. Jeg tog et langt tilløb og en dyb indånding, hvorefter jeg spurgte: "Mor, kan vi ikke købe jordbærmarmelade i stedet for hindbærmarmelade?"

Der blev ingen forventningsfuld tavshed, for min mor svarede prompte: "Nej, for jeg kan bedst lide HINDBÆR!" Trykket lå endda på ordet hindbær. Så var den ikke længere.

Hos kaffehandleren

Kaffehandleren på Øresundsvej havde tre typer kaffe, som blev malet efterhånden som kunderne ville købe ½ kg. eller ½ pund kaffe. Java var den bedste, måske, men i hvert fald den dyreste, så kom Columbia og til sidst den billigste – det var Santos – og det var værst for os, for det var altid den, vi skulle købe.

Når vi blev sendt ned til kaffehandleren var det med besked om at købe ¼ (!) pund Santos. Så stod alle de fine damer der i kø, og når det blev min tur, sagde jeg med svag stemme: "Et kvart pund kaffe!"

Kaffehandleren spurgte så altid rigtig højt: "Skal det være af den bedste?"

Så mumlede jeg meget svagt: "Nej. Det skal være Santos!"

Inden ordene er brugt op for denne gang, vil jeg lige komme med et yderligere forslag til noget, vi kan gøre. Vi skal da gå en tur på Amager i vores gamle kvarterer. Ikk'?

De kærligste hilsner og ømmeste tanker

Fra Niels

M.d.n.

Da jeg læste Nielses brev, gik det mere konkret op for mig, at han havde en hierarkisk dybt påvirket følelse og opfattelse. En opfattelse der åbenbart må have præget hans holdning til mangt og meget, som jeg som barn, ikke havde haft nogen anelse om, var dagligdags indstilling, for mange mennesker.

Niels tog det som en konkret dyb virkelighed, der muligvis stadig bor i ham. Der kommer jeg til kort.

Egentlig undrer det mig, hvorfor jeg ikke havde og har, sådan et fokus på høj og lav, både som barn og ung, ja sådan set stadig ikke rigtig beskæftiger mig med, selv om jeg selvfølgelig godt i dag kan se, at der er mange, der gebærder sig ud fra den tilstand.

Dette at dele mennesker op i høj og lav, uddannet og ikke uddannet i stedet for at tune ind på mennesker og mærke om der er et flou.

Det sætter mange erkendelser og spørgsmål om os mennesker og de miljøer vi vokser op i, i gang. Det giver min hungrige analytiske hjerne noget at bestille.

Børn, tanker og krønike om skabelser

Min Kæreste Niels

Tak for et varmt og appetitfyldt brev.

Jeg bliver nød til at skrive atter engang, at jeg elsker at få dine breve. Det er så berigende, at komme fra indkøbstur og hjem og konstatere der ligger en mail fra dig og lyser op.

Her om et par timer, tager jeg med busser og tog til Hundested. Der er en masse små forviklinger i forbindelse med at have pensionistkort, ide man godt må køre i de grå zoner hele tiden, men ikke i de farvede og ikke med DSB tog mellem kl. 7 – 9 og 15 – 17, så det er noget med en lille omvej, med bus, for at bestige lokalbanen i Hillerød, for derfra at hoppe på et tog, der kører mod Hundested.

Så nu har jeg så lidt tid til at skrive. Bliver jeg ikke færdig, så kører jeg bare videre på min tablet oppe hos Krista. Jens som også er musiker skal ind til sin lillebror og så har vi aftenen alene og kan koncentrere os om hendes projekt, som er ved at blive søsat. I morgen skal jeg så tumle lidt rundt med lille Ellis, som jeg finder ualmindelig charmerende, lige så charmerende som Ronja og Liv er smukke. Det glæder jeg mig meget til. Det er lidt underligt at tænke på, at i mine ganske unge år, fattede jeg ikke at nogle piger var så bjergetaget af småbørn, jeg syntes nyfødte var grimme, små under to år besværlige og først når de nærmede sig 3- 5-års alderen, begyndte de at have en slags personlighed. Men det var dengang. Nu finder jeg alle børn inkl. dyrebørn bevægende. Mindre kan jeg ikke udtrykke det.

Det skal lige tilføjes, at jeg var ret betaget af min lillesøster, selv om jeg syntes hun også var alt for opmærksomhedskrævende. Det hændte at jeg måtte give hende et knus, når hun lå i vuggen. Duften af hende var jeg vild med og de små fingre og tæer. Men, hvis jeg sådan gav hende et lille knus, satte hun omgående i et hjerteskræende skrig og min mor kom forvirret ind og jog mig væk. Måske dette og så det, at hun kom så ofte på hospital, fik mig til at trække mig fra andre småbørn, som piger helt ned i

*Min lillesøster
uden de ubehagelige
glasøjne sat i*

seksårsalderen, fik lov til at gå tur med. Den slags fandt jeg tåbeligt. Jeg kan ikke lade være med at le ad din utrolige hukommelse hvad mærker og madvarernes navne var. Måske skal jeg lige betro dig, at jeg som din mor, elsker mayonnaise. Simpelthen. Jeg har nogle rædselshistorier om maste mayonnaisetuber i tasker, fordi jeg måtte have det med, når jeg tog på arbejde. Som ung var jeg lige en tand for tynd og specielt Arthur fodrede mig med både mayonnaise og piskefløde. Men dengang hjalp det overhovedet ikke. I

dag skal jeg godt nok ikke fråse med nogle af delene. Sært som krop og hormoner kører fra ung til gammel. At vi så via bl.a. motion kan vække nogle af hormonerne til live, måske lidt overfladisk sagt, er godt at vide. Og jeg vil godt nok heller ikke være så tynd nogensinde igen, for så bliver jeg bare til en slags forvokset rosin.

Når du begynder at tale om kaffehandlere, så mistede jeg kontakten til den slags specialbutikker, da vi flyttede ud til Randkløve alle.

Vores brugsforening havde en virkelig flot forretning og man kunne selv male kaffebønner på maskinerne, der stod ved kaffeudbuddet. Jeg erindrer nu ikke, jeg nogensinde blev sendt ned for at købe den slags ind. Kun mælk og andre lettere varer fik jeg lov til at købe. Dels tabte jeg engang den klump pengestykker, min mor så møjsommeligt havde pakket ind i avispapir, dels glemte jeg ofte de sidste varer, der stod på sedlen. At købe ind var overvejende betroet min storesøster.

Men jeg husker mosters femogtyveøre, som ofte blev omsat til en tvilling is i en lyserød udgave med chokolade på toppen.

Den ide med en Amagertur er jeg helt med på, gerne når solen skinner, for jeg husker af en eller anden grund, mange solskinstimer og sne stunder, men næsten ingen regnvejrskdage, andet end oppe i mosters sommerhus. Hvilket skal siges, huskes som særdeles hyggelige.

Krønike

Prærievognen

Fritidshjemmets glæder var uforglemmelige, selv om mange af vores foretagender nu, er mere eller mindre røget i glemmebogen. Derimod husker jeg godt den ret store bondegård, som jeg slæbte hjem, da den var færdigbygget og malet. Den fyldte virkelig meget og blev ikke brugt ret tit, for nu var jeg blevet bidt af en gal indianer og elskede alle de mange historier om specielt nybyggerne og indianerne. Måske fordi min far læste Laura Ingalls bøgerne, hvori også indgik bogen "Det lille hus på prærien" Så nu begyndte jeg at lave en tro kopi af en prærievogn, med alt hvad der hørte sig til af hjul, sejl over vognen, stålvejere til at stamme dugen ud over, osv. osv. Jeg vil nødtigt rose mig selv, men jeg var ret dygtig til de små detaljer. Sikkert lært af min far.

Vores værkstedslærer Vagn, var oprigtigt imponeret og ville meget gerne, at vi sendte den med til en stor legetøjsudstilling, som børn fra forskellige områder af landet eller

måske bare byen, kunne sende ind til. Jeg var umådelig stolt af den prærievogn og kviede mig inderligt, ved at sende den af sted. Og den kvien skulle jeg have lyttet bedre til, for jeg fik den aldrig tilbage igen. Ligegyldigt hvad denne Vagn forsøgte, var og blev den en forsvunden prærievogn.

Hvad Gud kan kunne jeg vel også?

Vi fik bibelhistorie i anden klasse. Og hr. Hagel fortalte meget levende om skabelsesberetningen og om, at Gud skabte mennesket af ler og åndede på det, og voila havde han så let som ingenting skabt levende mennesker.

Jeg var dybt betaget.

Af en eller anden grund havde jeg ikke helt fattet vor menneskelige begrænsning og dertil skal siges, at med en spirende kunstnerisk åre, anede jeg en mulighed for, at udfolde en særlig spændende aktivitet. Jeg ville også prøve at forme små mennesker af ler og så puste liv i dem. Jeg indviede Annemarie i tanken, og selv om hun var ret skeptisk og bl.a. syntes det var underligt, at mennesker så ikke for længst havde forsøgt sig ud i denne fascinerende skabelse, hvilket hun jo havde inderligt ret i, gik hun med til at afprøve muligheden. Nu skal siges, at hende og jeg var som pot og pande. Var Annemarie syg, oplevede jeg skoletiden som et fængsel og led oprigtigt af savnet. Var jeg syg så var det omvendt, erklærede Annemaries mor til min mor.

Vi tegnede og malede os gennem de fleste af de eftermiddage vi fik mulighed for at lege sammen i, hvis vi ikke lavede risikable huler oppe i deres store bøgetræ, en imponerende rødbøg der stod midt i den ret lille have.

Men denne dag tog vi hjem til mig, fordi der på vejen hjem, lå en stor byggeplads. Der havde jeg set opgravet ler, mente jeg, idet man kunne se det gullige sammentrykte ler, ligge og tørre oppe på brakmarken.

Med stor omhu fik vi bakset noget af dette ler op til vores lejlighed.

Det skal måske lige nævnes at det havde regnet noget og leret mere var en slags mudder, end egentligt ler.

Oveni spurgte jeg uheldigvis min mor (jeg kommer til at tænke på, at min mor måske stadig gik hjemme) om vi måtte benytte deres soveværelse, fordi jeg ikke ønskede vi blev forstyrret, når Kirsten kom hjem. Jeg anede jo nok, at hun ville give sig til at drille os inderligt og næppe var til at overbevise. Min mor drømte jeg naturligvis ikke om, at fortælle noget som helst, for voksne var nu engang ret fantasiforladte, så man gjorde som oftest klogest i at tie. Havde min mor spurgt til foretagendet, kunne jeg til gengæld ikke finde på at lyve. Den last var mig inderligt fjern.

I lang tid baksede vi med at forme et par fine dukker, der så bare skulle pustes liv i. Vi havde lånt noget sytråd af min mor til årer og en blodappelsin til at lægge trådene i blød i, så de blev lidt orangerøde.

På et tidspunkt, begyndte min mor at blive nysgerrig og bankede på. Et hurtigt overblik fortalte mig, at der rent ud sagt, så herrens ud. Der var strintet lersmat op ad den ene væg, min mors hvide toiletbord så alt andet end hvidt ud, og jeg var tvunget til at låse døren op.

Mors øjne gled hastigt rundt straks hun entrede rummet og ret hurtigt fik det hende til at ligne en slags tordensky. Det var mest gløden i hendes normalt grønne øjne, der fik fornemmelsen af torden og lyn frem. Jeg mindes hverken før eller siden, at min mor gav lussinger, men denne eftermiddag, fik jeg en kraftig en af slagsen. Det værste var dog, at Annemarie også fik et dask og grædende løb hjem.

Om morgenen næste dag fortalte Annemarie mig at hun havde smidt sin dukke ud af vinduet og fundet den lidt ødelagt, men dog ikke værre, end hun havde taget den med hjem og lagt i deres bryggers i en kasseret dukkevogn. Jeg anbefalede på det kraftigste at hun prøvede at ånde rigtig meget på den.

Der er ingen tvivl om, at hun energisk gik til det råd og dagligt åndede adskillige gange på denne ler-dukke. Min egen ler-dukke blev kasseret, så jeg kunne ikke så godt selv prøve.

Der gik næsten en uge hvor der ikke skete spor.

Så en morgen kom Annemarie hæsblesende hen til mig. ”ved du hvad der skete i morges”. Jeg var åndeløs af spænding, det kunne jo tyde på der var kommet liv i dukken. Fortsættelsen blev dog lidt anderledes. ”Der kom en stor hvid orm ud af den” Annemarie så virkelig fortørnet på mig og fortsatte: ”Min mor siger du er tosset, at du ved det.” selvfølgelig overhørte jeg totalt, at hendes mor syntes jeg var tosset, for ti gange værre var det, at Annemaries dukke nu var blevet smidt væk og aldrig ville kunne få liv i sig. Det med moderen, det spekulerede jeg faktisk slet ikke på. Voksne havde jo den slags tanker og dem om det.

Annemarie var vist kun sur i et par timer, så trak lysten til nye udfordringer sig ind og vi fandt hurtigt sammen igen.

Ja, jeg var nok lidt vel kreativ og indså selvfølgelig, at det var så som så at skabe mennesker, som en anden Gud.

Jeg er vel ankommet til Hundested og vil bare slutte med hvor glad jeg er for du eksisterer, og hvor meget jeg glæder mig til vi ses igen.

De kærligste og varmeste tanker

Fra din Karen

Ps. Sender dig lige billedet af Guds skabelse af Adam. Læg mærke til at Gud har sin venstre arm om en kvinde. Det kunne jeg godt tænke mig at høre din mening om når vi snart ses.

M.d.n.

Jeg ved ikke hvorfor jeg skrev ”fra din Karen”. Det var noget jeg først for alvor bemærkede, da jeg havde afsendt brevet. Det skulle ikke tolkes som at Niels nu ”ejede” mig, men mere at jeg dedikerede min sjælsenergi direkte til ham.

Han fyldte efterhånden en del i mit ellers rolige liv, ikke sådan at jeg da ikke kunne ret meget andet end ham, tværtimod fik jeg ekstra energi af vores breve og samvær, vores forventning og glæde. Der blev med andre ord, til overflod malet og skrevet, danset og motioneret.

Lørdag d. 25.02

Mere skabelse, Krønike med fugleredens endeligt.

Kære Karen.

Mange tak for dit brev, som endnu en gang forsødede min aften og morgen.

Grenklipping er udsat til i morgen, så nu kan jeg roligt sætte mig ned ved computeren og skrive til dig.

Hvor var det et dejligt brev. Den interessante, men lidt tragiske saga om prærievognen.

Og så den meget morsomt fortalte saga om, da du ville skabe et menneske. Det var jo næsten, som det kun ved skæbnens ugunst, at det ikke lykkedes for dig. Den er så godt fortalt, at jeg næsten synes, jeg selv har oplevet det, selv om jeg aldrig har været blot i nærheden af tanken om at skabe et menneske.

Det er jo dejligt for Ellis, at du har ændret syn på børn.

Jeg tror, at på det tidspunkt, hvor du mistede kontakten til specialbutikker, var det ikke kun fordi, I flyttede ud til den store Brugs, som så vidt jeg husker, lå på hjørnet af Randkløve Alle og Amager Landevej – men nok også fordi specialbutikkernes tid ebbede ud.

Netop vores kaffehandler, var en af de første der måtte dreje nøglen om for en sidste gang.

Sangen med Morten, som du fik sidst, skal ikke sammenlignes med mig på nogen måde. Morten har altid haft en bedre stemme, end jeg nogensinde har haft. Han har en ren lys tenor, mens jeg har en mere grumset baryton og i øvrigt, som jeg vist har fortalt, altid hellere har villet underholde med jokes og historier, end at synge skønsang.

Jeg nåede ikke sidste gang at kommentere plys og karseklipping. Det kommer med i krøniken, som stadig foregår på Korsikavej. Men vi flytter snart ud til Guldbarremanden.

KRØNIKEN

Om hår og frisurer

Jeg har tidligere fortalt om, hvordan jeg straks blev sendt til klipping, når jeg "lignede en arbejdsløs i nakken".

Min ven og overbo Eddie blev hvert forår plysset. Eddie var i almindelighed meget lidt pæn, og når han blev plysset blev han bestemt ikke pænere. Jeg har heldigvis aldrig været plysset, og hvis jeg bare så meget som tænkte på det, så kiggede jeg på Eddie og enhver lyst til den frisure forsvandt straks.

Men jeg måtte dog affinde mig med, at min mor sørgede for, at mit hår ikke voksede ned over øjne og ører.

Der kunne vel være fundet en gylden middelvej, men min mor havde omtrent samme holdning til drenges hår, som hun havde til Irmas hindbærmarmelade. Jo, hun vidste altid, hvad hun bedst kunne lide.

Angela havde som tidligere omtalt "Fuglerede" i de første år på Korsikavej. Hun hadede det og spurgte ofte, om hun ikke måtte få hestehale (Ligesom Gitte Hænning). Men da mor bedst kunne lide fuglerede, så blev det sådan.

Da jeg skulle til første kommunion, havde mor for længst købt et sæt hvidt tøj, som var meget elegant og dagen skulle iflg. Min mor, udfolde sig som en stor festdag.

Ja, dagen skulle for os alle blive så uforglemmelig, at Angela flere uger i forvejen var blevet lovet, at hun, fra den dag, ikke mere skulle have fuglerede.

Dagen kom og jeg blev skuret, skrubbet og klædt i skinnende hvidt fra yderst til inderst og fra top til bund. Vand i håret og kridtede sko.

Mor tog fat i Angela og satte hendes hår op i fuglerede.

Så startede balladen.

Angela hylede og skreg, men da det ikke virkede efter hensigten, fik hun en god ide. Hun lod vist som om, hun havde ladet sig formilde og holdt op med at skrigе – indtil hun kom ind i kirken.

Så lavede hun en larm så voldsom, at hun totalt overtog hovedrollen i Sankt Annæ Kirke den formiddag.

Så fik hun forsøgsvis et par øretæver og en rusketur. Det hjalp heller ikke. Så gav mor Vera op, løsnede fuglereden og bandt et eller andet omkring Angelas lange hår, der nu var blevet til en hestehale.

Jeg er sikker på, at vores mor ikke ville have den form for kirkekoncert gentaget,

Første kommunion for Niels

så fra den dag, var det farvel til fuglerede og goddag til hestehale. Og Angela var lykkelig og syntes, hun lignede Gitte Hænning.

Samme eftermiddag, var jeg for første og sidste gang nogensinde, på Sankt Annæ hjem, hvor deltagerne i

den første kommunion, var inviteret til Kakao og leg.

Jeg fik både spildt kakao på mit hvide tøj og mudret det til, da vi fik lov til at lege i hjemmets have.

Da jeg kom hjem senere på eftermiddagen, lignede jeg næsten til forveksling en ganske almindelig dreng, der havde været ude at lege. Min mor sagde egentligt ikke noget til, at min hvide uniform ikke var helt hvid mere. Men nu havde den tjent sit formål og skulle aldrig bruges igen.

Det første mirakel

Nu er jeg sprunget lidt i tid, så jeg samler lige en ting mere op. Det første mirakel, jeg oplevede.

Vores biologiske mormor (i sporvognen) gav os altid meget store og flotte julegaver.

Måske havde hun lidt dårlig samvittighed overfor min mor, måske søgte hun at konkurrere med bedsteforældrene på Samsø, som alle jo vidste vi holdt utrolig meget af. Mit allerstørste ønske i 14-års alderen var at få en filmfremviser, men det var altså for stort, selv for mormor.

En søndag vi var i kirke, bad jeg til Gud, om han ikke kunne skaffe mig en filmfremviser. Og så skete det. Få dage efter kom mormor på besøg og sagde, at hun nu ikke ville give store julegaver mere, men til gengæld kunne vi en sidste gang få en rigtig stor ting. Vi måtte ønske lige hvad vi ville.

Jeg sagde forsigtigt: En filmfremviser.

Og jeg fik den kort efter. Ikke bare et 35 mm legeapparat, men en halvprofessionel 16. mm fremviser med flere film til.

Jeg ved ikke om Angela havde bedt Gud om at få en rigtig barnevogn, som dukkevogn, men det fik hun.

Hvis hun ikke har bedt om den, må det være mit mirakel, som smittede lidt af på hende. Man kan selvfølgelig tro på tilfælde eller Rosenthal effekten, men det gør jeg ikke.

Nogle vil måske finde det svært, men jeg finder det lettere at tro på et mirakel, end på tilfælde og Rosenthal effekt.

For mig er Rosenthal effekten noget med "Når man taler om solen, så skinner den" og hvis den ikke skinner, så har man hurtigt glemt, at man talte om den.

En speciel kammerat der måske indirekte var årsag til mit hede ønske om sådan en 35 mm filmfremviser, var William Skotte Olsen, som jeg havde meget sjov med i tiden hvor vi boede i "Haveforeningen Sano". Vi delte mange interesser og filmfremviserønsket var på baggrund af Williams enorme iderigdom indenfor film. Vi fik vist aldrig lavet nogle film færdig men da absolut forestillet os dramaer, som ikke blev til mere. Ham og mit kendskab til ham kan du læse en smule mere om i min bog "Ali Bali Bi" side 11. Han blev en kendt maler vil jeg lige fortælle dig. Måske har du stiftet kendskab til hans specielle malerier?

Slut på krønike for i dag.

Når jeg tænker på dig, så skinner solen altid for mig og hvis jeg ikke ser den på himlen, så er den inde i mig, blandet med glæde og lykke over, at vi har mødt hinanden. Det er stadigvæk fantastisk at tænke på, hvordan det er sket. Hvordan vi har nærmet os

hinanden og så helt aktuelt, at vi ses om tre døgn minus en time, for nu er klokken halv et.

Når jeg tænker intenst på det, kan jeg slet ikke vente, så tager jeg og ser på et billede af dig og drømmer om, at vi er sammen. Det hjælper lidt, men det er ikke det samme, at kysse et billede. Det er heller ikke det samme, som at mærke dig tæt på mig. Så tænker jeg på, hvor dejligt det er at være tæt sammen med dig. Det er bare fantastisk og så nærmer vi os et forår sammen.

Det her er i hvert fald forelskelse.

De kærligste hilsner og ømmeste tanker til dig søde Karen

Fra Niels

Filosofisk refleksion og krønike om vilje

Kæreste Niels

Tusind tak for dit både varme, kærlige, samt ret “dramatiske” og sjove brev. Holder virkelig meget af at blive indviet i dine begivenheder.

Og så skulle jeg måske lige fortælle dig, at det med ikke at være vild med småbørn, totalt forandrede sig, da jeg selv fik barn, og ikke kun overfor mine egne børn, men også mine veninders små størrelser, som jeg med glæde har passet mange gange. Jeg ved jo ikke, om du fik opfattelsen af at først med børnebørnene, blev jeg blød om hjertet over for de spæde jordboere.

Jeg blev forundret over din mormors gave, et 35 mm filmfremviser. Det lyder stort. Så måske skulle jeg lige fortælle dig nogle tanker, jeg har beskæftiget mig med.

Egentlig har jeg kredset en del om vi mennesker, uanset min egen mislykkede skabelse af et miniaturomenneske, har en slags tankemæssig kraft, til at få ting til at materialisere sig, på en eller anden måde. Man kan da ikke rigtig komme udenom, at grupper af mennesker er med til at indsætte besynderlige ledere, som aldrig havde kunnet få et ben til jorden, hvis ikke mennesker selv ønskede det. Alt det interesserer mig, ikke mindst ud fra gamle skrifter og bibelens Johannes evangelium, der starter med, “I begyndelsen var ordet, og ordet var hos Gud og ordet var Gud.” Noget ret sært noget at, starte ud med.

Vores forældre havde jo ret meget at skulle have sagt, selv om det lyder til at din mor har været ret vant til at have opdragerrollen, som derfor også gjorde, at hun bestemte suverænt.

Men børn prøver at finde smutvejene, som Angela. Det var da ubetinget klogt, at gennemtvinge sit ønske om hestehale, på den måde.

Det minder mig om en situation jeg oplevede i lidt den samme retning, og alligevel ganske anderledes. Faktisk var der flere situationer jeg nu mindes, som foregik lidt i samme stil, så jeg vælger en, som er lidt anderledes end Angelas måde at overvinde din mors faste bestemmelsesret.

Så jeg griber lige ud efter krøniken, med et lille trin tilbage, hvor jeg stadig var seks år.

Krøniken

Fru Schlecther og mig

Kirsten og specielt jeg, var nærmest trænet i at plage vores mor til hun sukkende udbrød, "ja ja da, dit forkælede barn". Jeg var nok den mest stædige hed det sig og min mor truede rigtig mange gange med fru Schlecther, en afhendes veninder, der også havde to døtre på alder med Kirsten og jeg. Hun var meget skrap, syntes min mor og derfor brugte hun altid denne fru Schlecther som trussel, hvis ikke hun forgreb sig med truslen, at hvis vi ikke artede os ville vi blive sendt på børnehjem.

En dag blev det en realitet. Jeg skulle passes af fru Schlecther.

Nu var det ikke som sådan, for at straffe mig, men fordi min mor skulle have en selskabskjole syet færdig og afleveret en eller anden søndag, hvor min far havde tjeneste og Kirsten var hos en veninde. For ellers kunne vi sagtens passe os selv i adskillige timer.

Den yngste af Schlecthers piger, var på alder med mig og meget velopdragen.

Vi legede pligtskyldigt den traditionelle pige leg, far mor og barn, med en far der var sendt på arbejde og som sådan kun eksisterede i legen, som en skygge, et eller andet sted. Legen kedede mig ret meget og jeg skuede ud over værelset oppefra og ned, og derved hæftede mit blik sig pludselig på en reol, der hang hele vejen rundt, tæt på loftsplanet. Deroppe kunne jeg se en velkendt trækasse med byggeklodser. Jeg spurgte Jannie, som pigen hed, om vi ikke skulle lege med dem i stedet for den kedelige leg med et par dukker, der bare skulle have skiftet ble, have sutteflaske og sove i en uendelighed,

mens vi som mødre, skulle drikke te af små dukkekopper, for at trække tiden ud, indtil næste gentagelse.

Sådanne pigelege, var en yderst sjælden begivenhed i min barndom, så selvfølgelig måtte jeg finde på et eller andet, for at få gjort ende på legen. Jannie forklarede med dyb alvor, at det kunne vi ikke, for hendes mor ville have fred efter frokosten. Jeg rejste mig beslutsomt, grebet af en slags nysgerrig følelse a la, "kan det virkelig passe", og lukkede døren op til stuen. Derinde lå fru Schlechter, så lang hun var på en sofa og blundede. Jeg listede mig høfligt hen til hende og prikkede hende stilfærdigt på skulderen. Fru Schlechter vågnede med et lille forskrækket gisp. Med arrig tone spurgte hun mig, hvad jeg ville.

Jeg forklarede med få ord mit ønske og hun begyndte at beklage sig over at sådan en bagatel havde vækket hende. Som hun sagde: "Her i huset er vi hensynsfulde og velopdragne". Jeg nikkede forstående og tilføjede: "Ja og meget skrappe, det siger min mor selv, hun siger at vi har det bedre end dine børn, som aldrig må noget som helst". Fru Schlechter rejste sig op. Sikkert ret vågen. Uden et ord gik hun ind på pigernes værelse, tog en stol der stod ved et lille bord og hev byggeklodserne ned. Jeg sagde

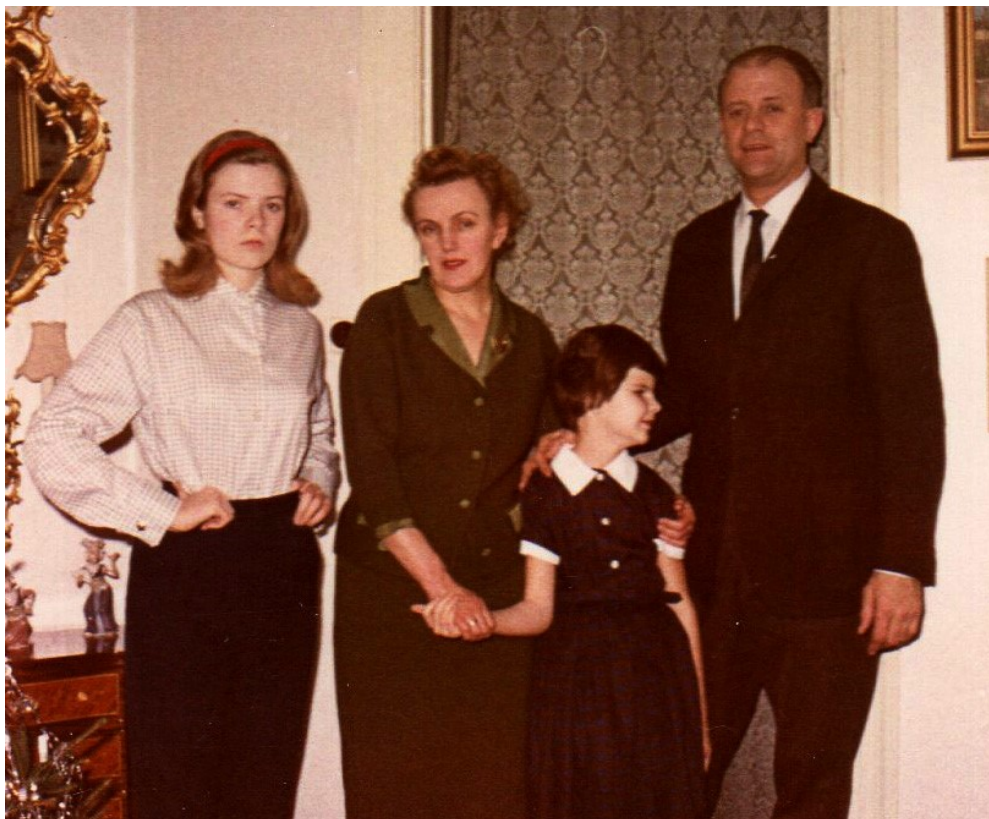
Forrest Lonnie og Jannie, Kirsten og jeg på min fars skød. Denne gang med bobbet hår, lavet med et krøljern, der blev varmet på gaskomfuret og dernæst nærmest brændte lidt af håret af, samt varmede hovedbunden af og til i overdreven grad, hver gang vi skulle have krøller, noget vi hadede, men ikke selv kunne bestemme.

høfligt tak og begyndte at hive klodserne frem foran en måbende Jannie. "Hvordan gjorde du det", ville hun vide? Egentlig vidste jeg det jo ikke helt, men jeg kunne ikke lade være med at strege Fru Schlecther ud som en trussel. Det syntes jeg bestemt ikke, hun havde vist sig at være. Til Kirsten kunne jeg så berette, at denne fru Schlecther var endnu nemmere at få sin vilje med, end vores egne forældre, som godt kunne være noget firkantede af og til, trods alt.

Dagen i dag har været rigtig dejlig og mormoren noget mere fornøjet og legevillig end andre gange, sikkert fordi hun føler at der er kommet, i den grad, liv i hjerteregionen, at denne energi bare må videre. Ikke at jeg ikke gerne leger på børnebørns niveau, men det blev nærmest på mit eget niveau i dag, og Krista valgte at blive hjemme i stedet for at tage ind på værkstedet i Frederiksværk, for vi dansede og pjattede en hel del. Jeg er først hjemme i Farum igen i morgen, så brevet sidder jeg og skriver på tablet og det er en smule ringere end at skrive på min gode gamle pc, med tastatur.

Jeg glæder mig virkelig meget til vi ses igen søde dejlige Niels. Og indtil da, sender jeg bare bunker af kærlighed, ømhed og længsel

*Fra din
Karen*

Karen, Lasse, fars kone, Anne-Bente, Far

Kapitel 4

Ventetidens krøniker og andet

Søndag d. 26.02

Godmorgen min kære Karen.

Bare vi skulle vågne op sammen. Bare du lå ved min side.

Knus, knus. Skriver mere, senere.

Kærlig hilsen

Din Niels

Kommentarer og krøniker

Kære Karen.

Mange tak for dit brev og en spændende krønike. Fru Schlecther har ikke været helt almindelig, men det var da fint, du kunne træde i karakter hos hende.

Nu er Schlecther jo ikke et helt almindeligt navn, mon hun var i familie med Sten Schlecther, som gik i min klasse en overgang?

Det er ikke så vigtigt, men det hvide tøj var til første kommunion og ikke firmelse, som jeg ikke kan huske, i hvilken alder, det foregik, men det var vist et par år senere.

Det eneste, jeg kan huske fra firmelsen, udover min mors andægtige helligholdelse af dagen er:

Til firmelsen skulle man have en ny gudfar (Jeg ved ikke hvorfor). Men der var vist gået en masse koks i alle de nye gudforældre og pludselig stod Karl Gufler bag mig og svarede på nogle spørgsmål fra præsten. Så min nye gudfar var altså Karl Gufler, som jeg vidste, hvem var, men overhovedet ikke kendte. Han var vist ny gudfar, for en del af mine kammerater, for han styrtede straks videre til den næste dreng. Bagefter fik jeg et lille helgenbillede, som han havde skrevet bagpå og siden har jeg ikke set hverken ham eller helgenbilledet.

Fotoet er taget til min førstekommunion.

Det er helt i orden, at du fortæller og citerer fra mine breve, for jeg er sikker på at du ved, hvad der kan citeres og evt. ikke.

Jeg har lavet en del andre små historier, som bruges til min sceneoptræden. Hvis en af dem bliver aktuel, vil jeg skrive den til dig ellers håber jeg da, du kommer til at opleve nogle af dem live en gang.

Endelig skal jeg da lige understrege, at du har helt ret. Min mor bestemte alt og det var nok det bedste af to onder, da Anders ikke havde meget at skulle have sagt – og i øvrigt heller ikke sagde ret meget.

Der bliver ikke så mange tanker i dag. Men selvfølgelig de tanker, der går direkte i retning af dig, min søde Karen. Ja, jeg tænker på dig mange gange i løbet af dagen og jeg glæder mig meget til, vi ses igen om to dage.

KRØNIKEN

Opsamling

I dag er krøniken en opsamling, inden vi skal flytte til Kastrup og hvor jeg får en ny storebror.

Opsamlingen består af nogle små anekdoter og episoder, som jeg er kommet i tanker om efterhånden.

Den dag, altså til min første kommunion, var jeg blevet iført det hvide tøj og da jeg skulle tage af sted til kirken, syntes jeg det var ret pinligt. Mange år senere fortalte Eddie, at han havde set mig og var blevet så misundelig. Han syntes vi oplevede en masse, bl.a. at have det hvide tøj på og han følte sig selv ret trist og grå.

Tidlig søndag morgen

Da vi skulle op og i kirke hver søndag morgen, oplevede vi stor set aldrig at kunne sove længe. Det brokkede vi os lidt over. Alle kammeraterne kunne sove noget længere om søndagen, men ikke os.

Det klarede vores mor så på sin sædvanlige snu facon.

Vi kunne jo stå op kl. 5.30 og tage til messe kl. 6 i kapellet på Sankt Elisabeth hospitalet. Det var en stille messe for nonnerne. Den var ret kort og bagefter, kunne vi så gå hjem og i seng igen og sove lige så længe vi ville.

Tænk. Det gjorde vi virkelig. Vi holdt til det ret mange uger, men da det blev vinter og sne, så kunne vi ikke cykle op til hospitalet, men måtte op en halv time før, for så kunne vi nemlig nå at gå de to kilometer.

Det var jo den gang, der var snevintre til, så vi holdt til det to eller tre gange. Hvis det nogensinde havde været sjovt, så var det altså ikke sådan, at vi ligefrem grinede af det, men vi stoppede den trafik inden vinteren var omme.

Når vi taler om det i dag, så er vi helt enige om, at det faktisk nærmede sig det uansvarlige, at sende to små børn af sted søndag morgen i buldrende mørke, for at de kunne komme i kirke og få lov at komme hjem og sove lidt længere.

Vi har været ret tæt på 8-9 og 10-11 år den vinter.

En ny leverpostejform

Min mor kunne som tidligere fortalt, ikke lide at lave mad. Hun var derfor heller ikke speciel god til det, men normalt smagte det udmærket.

I øvrigt brugte hun kun ordet "lide", når vi skulle korrekteres for en udtalelse. Hvis der var noget vi ikke kunne lide, så sagde hun prompte: "Det hedder ikke, det kan jeg ikke lide, men det bryder jeg mig ikke om".

Så for at komme videre, måtte vi lige gentage den pågældende udtalelse på korrekt måde. F.eks. "Jeg bryder mig ikke om stuvet makaroni", når man ikke kunne fordrage stuvet makaroni og simpelthen ikke kunne få det ned.

Der var dog en ting, min mor var rigtig god til at lave og det var hjemmelavet leverpostej. Hun havde en lille leverpostejform, som netop af forannævnte grund, nærmest var slidt op. Et par steder var den ætset op, så der var små huller i den, hvilket ikke var særlig formålstjenstligt i forbindelse med bagning af leverpostej.

Husker du Herolds Varehus, som lå på Øresundsvej nr. 21? Herold solgte alt, hvad man ikke kunne få andre steder. Det var en blanding af isenkram, legetøj og festartikler. Min mor havde set, at Herold havde en lille leverpostejform til 48 øre. Og hele efteråret benyttede hun enhver lejlighed til at fortælle os, at sådan en form, ønskede hun sig i julegave.

Angela og jeg havde for længst fattet et vink med en vognstang og planlagde at sådan en, skulle vi glæde vores mor med juleaften.

En dag kort før jul entrede vi så Herolds Varehus og havde netop fået købt leverpostejformen, da vores mor pludselig stod i forretningen.

"Nå" sagde hun "Hvad laver I dog her. Jeg så jeres cykler stå udenfor forretningen og så ville jeg da lige kigge indenfor!"

Nu ved de fleste, at vi ikke tilhørte kvarterets rigeste børn, men vi havde dog sparet lidt mere op, end den form kostede, så vi følte os nok lidt rige den dag, vi havde nemlig faktisk råd til også at købe lidt legetøj til os selv. Vores mor fulgte nysgerrigt med i vores indkøb.

Jeg kan huske, at jeg fik viftet leverpostejformen ned under disken. En diskret håndbevægelse til Hr. Herold, som nok straks fattede, at her var tale om en julegave. Jeg husker også, at jeg selv købte sættet "Det lille postkontor". Vi husker ikke, hvad Angela købte. Men vores mor fulgte stadig spændt med i vores indkøb.

Da vi sagde til Herold, at vi ikke skulle have mere, gik mor ud af forretningen. Og vi åndede lettet op. Tænk, at det skulle være så besværligt at købe en leverpostejform til 48 ører.

Vi glædede os til at vores mor juleaften pakkede den gave op, som hun så brændende havde ønsket sig – troede vi. Men desværre, hun blev faktisk ret sur, fordi hun syntes, det var for billigt af os, at give hende en julegave til 48 ører, når jeg bl.a. havde købt "Det lille postkontor" til mig selv, til en pris af næsten 2 kroner. Og desuden havde

Angela købt noget legetøj til sig selv. Det blev en lang juleaften. Der er stadigvæk lidt opsamling, som jeg vil fortsætte med næste gang.

Jeg tager helt klart imod din kærlighed, ømhed og længsel og vil gengælde det af hele mit hjerte.

De kærligste hilsner

Niels.

forklaringer, betragtninger og kronike

Kære Niels.

Jeg blev meget glad for din kærlige lille morgenhilsen.

Det luner gevaldigt.

Jeg havde lovet at tage Ellis om morgenen, da Krista trængte til at sove lidt mere end hun gør. Så Ellis og jeg skyndte os ned og tændte op i pejsen, da der var ret koldt i deres to stuer.

Og da jeg åbnede min tablet så blev jeg bare blød i knæene.

Jeg roder vist lidt rundt i 1.

kommunion og Firmelse. Kirsten har fine billeder af 1. kommunionen som jeg troede var firmelsen, at det så hed Konfirmation, når man blev de ca. 14 år; troede jeg var en tredje ceremoni. Grunden er at jeg selv gik til 1. kommunion i almindeligt tøj, og helt uden fællesskabet med andre.

Søster Donata i en yngre udgave.

Det skete nemlig først da jeg kom på Sankt Annæ skole i fjerde klasse, og det blev afsløret at dette ritual ikke var blevet ordnet, så det første min moster gjorde, var at bede søster Donata om at undervise mig i kristendom. Det var i en af disse timer at den kære ret strenge søster med pegefingern bestemt bankede på sin hovedbeklædning og udtalte: "Din sjæl skal være so vit som denne her". Det var så der, jeg kiggede på den såkaldt hvide kappe, og beroligende konstaterede, at den var noget smånusset. Eller måske bare forvasket og derfor ikke kridhvid, som mit farveskelnende blik så erkendte. Jeg har faktisk altid troet at denne altergang, hvor jeg for første gang fik lov til at få den lille hostie, var firmelse. Men det har altså været 1. Kommunion.

Ham Karl Gufler, skal jeg lige finde ud af hvem var, for navnet siger mig et eller andet. Det er altså ikke så lidt jeres mor har krævet af jer to børn.

Jeg har til gengæld aldrig tænkt over, at 10 messen, som vi altid kom til om søndagen, vist var den absolut længste af de 2 søndagsmesser, som jeg mener, der var udbudt.

Som tidligere fortalt, var vi næsten altid med min far til messe, i alt fald indtil vi flyttede til Randkløve Alle, og det skønt han ikke var katolik. Vi boede indtil flytningen ret tæt på kirken og den katolske skole, så vi kom jo kun, fordi han elskede at synge og også sang og turnerede med Politiets sangkor.

Der var da også polsk gudstjeneste med spisning bagefter, for jeg mindes at have siddet i en kraftig duns af hvidkål, inde i kirken. Polakkerne havde fællesspisning nede i skolens gymnastiksal, og tror de have deres egen messe efter 10 messen. Eller snarere blot havde så mange medlemmer der gik til 10 messen at det passede med bespisningen måske en gang om måneden. De startede selvfølgelig derfor madlavningen under gudstjenesten.

Da jeg kom til moster mener jeg vi gik i 9 messen, men er ikke helt sikker.

Jeg tænker at indstillingen til hvad børn kunne magte, var ganske anderledes i vores barndom.

Det ville have været utænkeligt i dag at sende børn ned at lege fra kl. 8 om morgenen og ikke have styr på dem før spisetid, som vi i alt fald blev, samt resten af børnene i vores gård.

Som 7-årige, benede vi på rulleskøjter helt ud i nærheden af lufthavnen og tilbage igen. Vi legede på farlige stilladser om søndagen eller efter fyraften, uden en eneste voksen, hvad jeg ved af, blinkede med øjnene, andet end man selvfølgelig altid fik et forbud, af meget overfladisk karakter, hæftet på udgangen, lidt i stil med, at man skulle beholde jakken på, når det var koldt. I dag kan mange børn slet intet, før de er i puberteten og forsøger at tilrane sig en duft af frihed. At der bliver passet på så kostelige nye små sjæle er på den ene side godt at vide, men kan også stække disse børn unødigt.

Jeg skriver det mere fordi vores forældre og dermed også jeres mor, har været farvet af, hvordan alle tænkte og mente. Jeg ved da, at den generation din mor har hørt til, kunne risikere at blive sendt ud som hjælper på en gård allerede i 7 – 8 - års alderen.

Når du fortæller om den leverpostejform, så kan jeg selvfølgelig ikke lade være med at tænke, at din mor har krævet MEGET af jer og egentlig specielt dig, for du var jo den ældste. Og umiddelbart ret underligt, at jeres mor derefter, lyder det til; næsten ødelagde den juleaften for jer. Hvis hun gjorde det, syntes jeg, hun totalt er gået over det tilladelige. Men jeg ved også at opdragelse dengang, handlede meget mere om kvaliteter som ydmyghed, hensyn, regler for ærlighed og meget andet. Alle børn SKULLE opdrages. Ok det skal de stadig men ikke SÅ dominerende.

Da jeg var 6 år og stadig legede med Mette og ikke drengene, kom jeg hjem med noget dukketøj, som viste sig ikke at være mit. Min mor strøg nemlig alt det stoflige dukketøj og genkendte ikke det tøj, hun skulle i gang med at stryge. "Det her," sagde hun og løftede tøjet op, "det er ikke dit, så hvor har du stjålet det henne?" Min mor var blevet utrolig vred og kommanderede mig omgående til at aflevere det og sige undskyld, fordi jeg havde stjålet. Det gjorde jeg så straks og det gjorde et så stort indtryk på mig, så jeg senere, da jeg skulle køre med sporvognen til Sundbyvester plads alene og konduktøren smilende sagde, at jeg kunne beholde billetpengene selv, ikke kunne drømme om at bruge dem, men straks, jeg kom hjem, afleverede dem i angst for, at jeg ellers havde stjålet dem. Jeg løj heller ikke, og gør det yderst sjældent om nogensinde, men om det var, fordi jeg var blevet præget til det, eller det var fordi jeg aldrig ville kunne hitte rede i det, dersom jeg viklede mig ind i små løgne, som Kirsten af og til gjorde, ved jeg ikke. Desværre husker jeg ikke Herolds forretning, måske af den simple grund at jeg stort set og i alt fald ikke med min hukommelse, lige kom på Øresundsvej som et før skolealder barn.

Derimod kan jeg huske legetøjsforretningen på Amagerbrogade, hvor man kunne indlevere dukker og andet legetøj, til reparation og selvfølgelig købe legetøj. Den forretning var overproppet med legetøj og alle dukkerne der skulle repareres, sad på en hylde helt oppe under loftet og kiggede ned på alle kunderne. Jeg kunne få timer til at gå med at glane udenfor, gerne med næsen presset ind i ruden.

A pro pos næse, så påstod min mor, at jeg havde en næse, som fremmede kunne komme til at forveksle med en stikkontakt, Kirsten mente, jeg havde fået fregner, fordi jeg blev døbt i noget vievand en kat havde skidt i og min far kommenterede mest på, når

Kirsten og Karen i nye frakker

jeg prøvede at få en løbenæse til at forsvinde, ved at gnide den opad med en trøjekant, for da sagde han, at hvis jeg blev ved med det, solgte han min næse som stikkontakt. Hvis jeg skal være ærlig så var jeg faktisk ganske tilfreds med min næse. Kirsten var jo bare misundelig på fregnerne over næsen, mine forældre vel bare ærgerlige over uvanen med mine ærmers brug.

Krøniken:

Min 7 - års fødselsdag

Da jeg blev 7 år skulle jeg fejre min fødselsdag for første gang, med alle pigerne fra klassen, og slet ingen drenge. Det havde min mor bestemt. At jeg syntes det var uretfærdigt, havde så ikke megen betydning, i sådan et arrangement.

Dagen oprandt, som regel med, at jeg på et eller andet totalt ukristeligt tidspunkt, stormede op i mine forældres udtræks seng og hoppede og dansede rundt, mens jeg råbte at det var min fødselsdag. Denne morgen var klokken dog knap fem, så jeg blev sendt i seng igen. Først kl. 6.30 kom så både Kirsten, og mine forældre ind med lys og flag og vækkede mig med fødselsdagssang. Dernæst gik alle ind i stuen hvor der var lavet et lille alter til fødselsdagsgaver, fødselsdagskort og flag.

Sådan har jeg så også forsøgt at holde traditionen for mine egne børn, men tilbage til min 7 - års fødselsdag. Da jeg kom i skole og det ringede ind, stod alle jo, som man nu skulle, i rækker efter klasse. Jeg var mere kåd end normalt og Annemarie og jeg fnisede og fjollede i al beskedenhed. Men pludselig kaldte rektor (som altid stod oppe på en slags trappeafsats eller repos, så han kunne skue ud over flokken) på mig. Jeg var målløs. Rektor havde hele skolen meget stor respekt for, ikke mindst fordi rygter sagde, at han havde et spanskrør og engang eller to, havde brugt det på frække drenge.

Bævende gik jeg op til ham på reposen. Han spurgte mig, om jeg ikke vidste, hvordan man stod i række: men hans spørgsmål prellede fuldstændig af på mig, for en indre vrede begyndte at vokse frem inde i mig. Jeg så ret olmt og sikkert meget direkte på ham og sagde med gråd i stemmen, men også med indignation, at "det er altså min fødselsdag i dag".

Han begyndte at le, og klappede mig på skulderen, "jamen er det din fødselsdag, hvor gammel bliver du så, lille ven", det oplyste jeg ham høfligt om og så vendte han sig mod de over 1200 børn (dengang var korsvejens skole Danmarks største skole, med vist en

påstand om nær ved 2000 elever) og bad dem alle om at råbe 7 hurraer for mig. Det var ganske overvældende. Jeg kunne selvfølgelig godt regne ud, at han havde tilgivet mig. Hvordan fødselsdagsselskabet forløb, må jeg indrømme, druknede totalt i forhold til denne begivenhed. Jeg har desværre ingen klar erindring om festen.

Kampene mellem gård 1 og 2.

Også jeg erindrer vintre, med store mængder sne og dette år hobede sneen sig op og gav os alle mulighed for både snebolde og fæstninger, idet kampene mellem speciel gård 1 og gård to, blussede voldsomt op. Vi kunne kun med besvær komme forbi gård 1, når vi skulle op og købe et og andet hos bageren eller Brugsen.

Der blev, en sen eftermiddag, bygget to kæmpe sne volde, ca. 100 meter fra hverandre. Kirsten og nogle af de andre piger, havde forskanset sig bag den ene, ude på den store græsplæne, der befandt sig mellem hver blok, også mellem blok 1 og 2, og som naturligvis var dækket totalt af et tykt lag sne. En lignende mur var bygget op, fra gård et's side. Hvem det var der gemte sig bag disse snevolde, kunne man dårligt se. Sammen med Kirsten og de andre piger befandt sig også en pæn flok store drenge. Os såkaldte rollinger, måtte godt deltage, men skulle dog ikke være i første række, faktisk var vi mere sneboldproducenter, end egentlig deltagere.

Pludselig for en flok drenge frem og fyrede løs med snebolde så hårde at det føltes som rigtig ammunition. Og på en eller anden måde, fik de fanget et par af pigerne. Mere ved jeg ikke, før Kirsten om aftenen, da vi lå i køjen, fortalte at de havde villet kysse disse piger og vist måske havde forsøgt at trække bukserne af en af dem. Det vidste hun dog ikke helt, om passede. Jeg tænkte gysende ved mig selv, at jeg hellere ville dø, end risikere den slags og det kom til at betyde noget for mig et par år senere.

Disse kampe fortsatte i øvrigt også om foråret, og gav et stort sammenhold i gården. Vi havde så til gengæld en slags overmagt over gård 3, for her kunne vi så forhindre håbefulde unger i at komme forbi vores gård, for at snolde eller løbe ærinde for deres mødre.

Elskede Niels, så er der faktisk snart kun mandagen der skiller os. Det er skønt at tænke på. Jeg glæder mig utrolig meget til at ses, for denne gang ved jeg jo temmelig godt, at den udstråling jeg fornemmede via billederne, inden første møde, passede så totalt til den virkelighed du også er.

De kærligste tanker, kys og knus fra

Din Karen

Mandag d. 27.02

Kære Karen.

Mange tak for dit brev, som blev både godnat kys og godmorgen kys.

Du får også et langt kys fra mig. Langt, fordi brevet nok ikke bliver så langt i dag. Men du skal da have et brev.

Jeg kan ikke huske i hvilken alder, man blev firmet, men det var vist der, man skulle have det hvide tøj på, men det havde jeg ikke. Det var allerede blevet svinet til og jeg ved ikke, hvad der blev af det.

Angående messerne, så gik vi normalt k. 8.30, som var en sangmesse, mens det, som du rigtigt skriver som kl. 10 var højmesse, og den tog ekstra lang tid.

Efter oplevelsen med de tidlige morgenmesser på hospitalet, fandt vi ud af, at der var stille messe kl. 11.30 eller 12, så gik vi ofte til dem.

Men netop disse stillemesser, blev en gang om måneden afløst af en polsk sangmesse.

Det var et nyt chok for os at opleve det.

Det var en polsk præst, hvor vi ikke forstod et ord af den lange prædiken og der blev også sunget polske salmer.

Polske salmer er meget lange, og underholdningsværdien er på et meget lavt niveau, syntes jeg. Så holdt vi op med det.

Du får lige et par hints om Karl Gufler. Jeg ved ikke så meget om ham.

Den gudfar jeg skulle have haft ved min firmelse, var oprindeligt Svend Larsen, som var far til Inga fra min klasse. Men han kunne ikke komme i kirken den dag og så skulle det være hans søn og noget andet roderi, som min mor næsten havde styr på.

Jeg ved ikke, hvordan Karl Gufler kom ind i billedet, men han var vist sådan en reserve gudfar for dem, der ikke havde nogen.

Han var en stor mand i menigheden. Hvis der var et menighedsråd, så var han noget i det. Det var også ham, som iført et gult skråbånd gik rundt og masede folk sammen til midnatsmessen julenat. (I øvrigt sammen med førnævnte Svend Larsen).

Det var et spændende og interessant indlæg fra krigskorrespondenten, som havde overvåget kampene i gården på Randkløve Alle.

Jeg kan godt forstå, der er en del du kan huske fra din 7-års fødselsdag.

Jeg synes, det er ret interessant, hvornår du startede i skolen, du må jo være startet i første klasse, inden du var 6½ år?

Der kommer ikke nogen krøniker i dag, men det følgende kan ligne det lidt.

Angela, som også har fødselsdag i januar, begyndte først i skolen, da hun var næsten 7½. Det var vel noget forældrene afgjorde og her kommer så noget mærkeligt.

Angela kunne åbenbart sagtens være startet et år før, hvilket ville have været rigtig dejligt for hende. Hun gik jo ikke i børnehaven og jeg havde vist aldrig tænkt over, hvad hun lavede derhjemme, mens jeg var i skole og de voksne var på arbejde.

Jeg har aldrig spurgt, men for nogle år siden, kom vi til at snakke om det, ligesom vi ofte snakker om vores barndom, med hinanden.

Vores mor var røntgensygeplejerske og arbejdede halvdags, altså hver formiddag. Hun fortalte alle, der gad høre det, at hun havde valgt den arbejdstid og – form, for at kunne ”være hjemme, når børnene kom fra skole”. Hun må have glemt, at Angela de to første år, endnu ikke gik i skole.

Angela fortalte, at hun hver dag, sad i vindueskarmen og kiggede ned i midtergården, mens hun ventede på, at vores mor skulle komme hjem.

Jeg fik meget ondt af hende, da jeg hørte det.

Om lidt tager jeg til floorball og efter træningen holder vi en forsinket julefrokost, så jeg vil hellere sende brevet her til dig om lidt, end at vente og skrive noget krøniker, når jeg kommer hjem sidst på eftermiddagen.

Men jeg vil hele tiden huske på, at vi ses i morgen og jeg glæder mig til at være sammen med dig igen.

Jeg glæder mig til at mærke dig, til at kysse dig og i det hele taget tilbringe noget tid sammen med dig. Hvis min plan holder, har jeg også nogle forslag med til, hvornår og hvor vi kan ses igen.

Jeg vil hellere tale med dig om det, når vi sidder sammen, end jeg bare vil skrive det, når det nu ikke er nødvendigt. Det er jo meget tæt på at vi ses – det er i morgen!

Indtil da håber jeg du kan fornemme min kærlighed og mine følelser for dig.

De kærligste og længselsfulde hilsner

Niels

Kære Niels

Tak for dit brev. En evig glæde at få.

Med hensyn til hvidt tøj var det vist, for mange børn, en lidt problematisk farve.

Min mor syede engang nogle hvide smukke kjoler med røde små hunde på, til både Kirsten og mig. Det skal måske lige nævnes, at hun stort set syede alt vores tøj, indtil skilsmissen. Ofte fik Kirsten helt nyt og jeg overtog så det brugte. Det kunne jeg faktisk godt lide. Eller det var i alt fald helt ok. Jeg var et positivt barn og tøj noget, der bare skulle være på kroppen åbenbart, så at gøre det til et problem, lå mig fjernt.

Min mor spurgte mig altid ret omstændeligt, om jeg nu også syntes om det. Og jeg bedyrede efter bedste evne, at det var helt fint. Nu var det sådan, at når jeg fik enten dette tøj eller for den sags skyld gaver, var jeg kun halvt så god som Kirsten til at juble op og takke inderligt. Og jeg kunne slet ikke, fordi min mor altid vogtede på, om jeg udviste denne begejstring og altid mindede mig om, at Kirsten var meget bedre til det. I det hele taget brugte min mor altid dette, at sammenligne både Kirsten og mig med andre børn og hvad de gjorde for deres mor. F.eks. hvor velopdragne Schlechers to piger var, i forhold til os.

Måske har jeg hørt Gufler nævnt i forbindelse med noget omkring menighedsarbejde. Med hensyn til midnatsmesse, sluttede sådan nogle for mig, da mine forældre blev skilt, og først i 1964 blev de genoptaget nogle gange. Mest på mit initiativ, fordi jeg fandt det så hyggeligt at mødes med flere fra KUK bagefter. Men jeg har åbenbart ikke bemærket en mand med gult skråbånd, som masede folk sammen.

Det er egentlig underligt at Angela først skulle vente til hun var 7½ år med skolegangen, men en af årsagerne kan have været den økonomiske del. At gå på Sankt Annæ Skole, var jo ikke gratis, i hvert fald ikke for de fleste. Det må virkelig have været meget trist at tulle omkring, indtil jeres mor kom hjem, ikke mindst i flere år. Det er jo på kanten til misrøgt af et mindreårigt barn. Eller sådan vil det nok opfattes i dag.

Jeg startede tidligt i en kommuneskole, af højst sandsynligt netop økonomisk årsag, idet jeg havde gået i børnehave indtil jeg blev 6 år og stoppede da vi flyttede til Randkløve allé. Omkring Julen 1955. For jeg mener at man dengang kunne gå i børnehave til man

var 7 år, da begrebet børnehaveklasse, slet ikke var indført endnu. Det var ikke særlig udbredt med børnehaver og det kostede penge at få sit barn placeret i sådan en, mener jeg.

Det blev på en måde en slags held for mig, at jeg kom så tidligt i skole, for der skete forskelligt, i årene efter. Men det kan jeg fortælle i næste brev, for jeg syntes det hører hjemme under krønike og det kan jeg ikke så godt skrive en hel masse om, når vi ses i morgen.

Vidste du for i øvrigt, at der omkring århundredeskiftet nærmere vist omkring 1910, blev udgivet en bog om småbørn som min mor forærede mig for sjov, da jeg ventede Miriam. I denne bog stod der at børn var døve og blinde de første måneder og at deres følelsesliv skulle ayes allerede fra fødslen. Jeg har den ikke mere desværre, og jeg kan ikke rigtig huske hvad den hed.

Det er for i øvrigt sjovt, at Angela fylder år dagen efter min Kirsten.

Det fandt jeg som mindreårig ret uretfærdigt, fordi jeg oplevede det, som om hun blev foretrukket. Jeg tror ikke jeg spekulerede over andres fødselsdage på det tidspunkt. Men at se Kirsten få gaver og vide at der var hele 16 ulideligt lange dage til min egen fødselsdag, kunne indimellem virke meget uretfærdigt.

Hvad der så er mærkeligt er, at Kirstens ældste datter, næsten ankom, som en fødselsdagsgave d. 13. januar hvilket den yngste Louise egentlig også var for hendes far Alex, idet hun er født d. 30. september og Alex d. 26. september.

Da jeg ikke vil fortælle videre på krøniken så vil jeg i stedet lige fortælle dig om min mors opvækst, og dermed også min mosters.

Min morfar blev uddannet emaljebrænder i Knittelfeld, der dengang hørte under Tjekkoslaviet. Det står i de papirer jeg stadig er i besiddelse af.

Som farende svend endte han i København i 1901, hvor den Kristianske familie boede. den Kristianske familie bestod af både min mormor og min gamle mavedansende grandtante. Her mødte han den ældste datter Karen Kristiansen og de forelskede sig hovedkulds i hinanden. Mormor Karen, konverterede til katolicismen og blev en særdeles troende en af slagsen.

I øvrigt var min oldemor, Anne Claudine Kristiansen, der bl.a. mere end en gang, var skyld i, at min oldefar måtte forlade sin stilling som adjunkt på Odense gymnasium, fordi hun gjorde ham til hanrej, med en af hans kollegaer.

Så flyttede de til Hjørring, hvor han fik en lignende stilling, men også her fik hun gjort ham til hanrej.

Så gik turen til en stilling i Middelfart, hvor hun en gang til, ikke formåede at holde nalderne for sig selv. Hun var en smuk kvinde hed det sig, og sikkert også en charmerende en af slagsen, men må have manglet begreber som ansvarlighed. Det kan selvfølgelig også have været min oldefar der havde nogle dybereliggende problemer. Det kender jeg ikke til, i så fald.

Min morfar Emmerich og mormor Karen

De endte i København, hvor han et par år efter, blev kørt ned og dræbt af en hestevogn. På det tidspunkt, mener jeg, at det unge par, som er mine bedsteforældre, turede rundt i Tyskland, først med deres førstefødte lille pige der hed Anna, og siden også med deres lille dreng, begge døde af pernicios anæmi. Nogle få år efter dette tab, blev moster

født i 1912. Da moster var to år, rejste de tilbage til Danmark, vel sagtens da 1. verdenskrig brød ud, og de slog sig ned i en udlejningsejendom på Middelgrundsvej nr. 4 på Amager.

Min mormor havde i sine unge dage håbet at blive lærerinde, da hun var et lyst hoved.

I 1915 ankom så en moster Marie, som jeg aldrig har kendt, for hun døde også af pernicios anæmi da hun var 14 – 15 år.

Min mor blev født 6½ år efter moster. Altså i 1918. Hun var dermed den yngste og som det altid blev sagt af min moster, den absolut smukkeste.

Men et par voldsomme tragedier, ramte især min mor, da både min moster og mor blev indlagt på Sankt Elisabeths hospital med diagnosen Skarlagensfeber i 1920. En frygtet sygdom på daværende tidspunkt. Min mor var 1½ år, moster 7½ år. Begge oplevede den grusomme tilstand, at deres forældre i et halvt år, stod bag nogle vinduer ind til deres sygestue, og vinkede, når de kom på besøg. Moster var gammel nok til at forstå årsagen men min mor var kun 1½ år gammel. Forældre til de børn der lå på stuen måtte ikke komme ind til de smittede børn. Min mor vendte altid hovedet væk når hendes kom og blev en mærkelig indesluttet pige. Egentlig var de to børn ikke smittet med skarlagensfeber, men det er klart, at det blev de.

Moster fik en følgesygdom i nyrerne og min mor fik bl.a. Mellemørebetændelse og nedsat hørelse.

Som fire årig blev hendes mor, for at det ikke skal være løgn, indlagt i flere måneder med en kæmpe knude på halsen, som dog ikke var kræft, men inflammation. Men atter måtte min mor opleve svigt og tomhed. Især den sidste begivenhed, gjorde moster til en slags erstatnings mor for min mor og det fortsatte resten af deres liv sammen. Deres far, min morfar, kunne af gode grunde ikke tage vare på de tre søstre, da han arbejdede som svejser på Burmeister & Wains skibsbyggeri, så de tre piger klarede sig som de bedst kunne og sørgede for at de alle fik lidt rester hentet fra Sankt Elisabeth køkkenet om morgenen, inden skolegang, eller bagerens rester af wienerbrød og andet hvis der ikke var rester tilovers fra dagen før.

Så fik du lige lidt slægtshistorie fra mødrene side. Grunden til du får den er, at så er det måske nemmere at forstå min mors psyke og handlinger, mens hun, om man så må sige, pløjede sig igennem mit barndoms-og ungdomsliv på sin egen måde. Uden sådanne baggrunde, fremtræder vores ophav ofte, endnu mere besynderlige.

Og så kan jeg fortælle dig af et ærligt hjerte, at jeg glæder mig så meget til at holde om dig og jeg vil altså enormt gerne se dig dybt ind i dine dejlige brune øjne, og høre dig live og nyde hvert åndedrag vi tilbringer sammen.

Nu er der kun timer der skiller os.

De kærligste henførte tanker

Fra Karen

*Min mormor og
morfar og deres
førstefødte Anna,
som døde som 10-
årig*

*Ps. Jeg sender dig lige et billede fra min mors og mosters barndom på
Middelgrundsvej.*

*1921 Børnene på Middelgrundsvej. Min moster står i anden række til højre med min mor foran sig og ved
siden af min mor står en moster Marie, som døde da hun var 15 år gammel*

Kapitel 5

Besøg og beslutninger

Tirsdag d. 28.02

Godmorgen min dejlige skat. Vi ses om lidt.

Kærlig hilsen Niels

Godmorgen dejlige Niels, ja sandelig om vi ikke gør.

Kærlig hilsen Karen

S.d.n.

Niels kom omkring kl. 11.

Jeg glædede mig utroligt og fokuserede som første gang vi sås, på mit tøj, da Niels havde nævnt sidste gang, hvor begejstret han var for mit specielle tøjvalg. Det at glæde ham ville jeg naturligvis gerne og tøjet var jo noget jeg kunne gøre noget i, og det er sjovt at få afprøvet al det tøj, der normalt blot hænger ligegyldigt på bøjlerne i skabet og faktisk fylder unødigt op. Samtidig havde jeg en stor rastløshed, jeg kunne udfylde, for ventetiden var ikke noget jeg egentlig nød.

Beslutningen om det i grunden ligegyldige tøjvalg, nåede jeg, inden han ringede fra sin mobil, at han stod ude foran gangdøren og jeg kunne løbe ud på gangstien og låse ham ind.

Der stod han, lidt forlegen, mens hans smukke brune øjne smilede til mig. Som sidst troppede han op i sorte cowboybukser, sort vest og en sribet sweaters under.

Vi kom kun lige ind i stuen, så gik vi ind i hinandens energi, så samledes det hele, både krop sjæl og ånd, også inden vi startede med at omfavne og kysse hinanden og føle denne dybe forening. Det skete spontant, så vi, for at få den konkret fysiske tilstand med, nærmest var nødtvunget til at fortsætte i soveværelset. Det var ikke noget vildt og stønnende overhovedet. Bare et mildt indforstået smil, der fik os ind i værelset og sengen. Vi måtte opleve denne tilstand af både sjælens møde med kroppen, som kroppen og sjælens møde med ånden, der føltes som en tilstand af sammensmeltning.

Kærlighed kan, erkendte jeg igen, opleves som en religiøs tilstand. Det virkede som lå vi inde i et energiæg, der slyngede kraftige farvede stråler rundt om vores fysiske legemer. Det er ikke svøbt ind i en ungdommelig begærsfølelse, hvor det mest dengang, drejede sig om at udleve dette begær hurtigst muligt, nej det var snarere en slags meditativ tilstand vi fandt ro i.

Niels brød på et tidspunkt ud i en næsten forlegen begejstring og erklærede at han elskede mig. Jeg responderede helt automatisk, og en dyb glæde, fyldte i mig, som en energi der næsten fysisk hæftede sig fast. Jeg vil tro Niels oplevede noget af lignende karakter.

Sammen slumrede vi bagefter stille hen, indviklet i hinanden, og denne tilstand havde hele os med, vi lå der sammen og var et hele. At få mulighed for at lægge mit hoved til Nielses bryst og lytte til den nu velkendte lyd af en lille fiskerbåds motor, var en nydelse der ikke kan sammenlignes med noget som helst andet.

Jeg vågnede en halv times tid efter. Niels sov stadig, så jeg listede stilfærdigt ud, med mit tøj over armen. Jeg var ikke i tvivl om, at Niels trængte til en lidt længere blund, og det virkede så trygt at vide han sov i min seng og inde i mit soveværelse.

Bagefter lavede jeg lidt frokost med tomater, æg og agurk og Niels kom efter endnu en halv times blund ud og præsenterede en herlig salat for mig kaldet, "Skagen salat". Efter forsigtigt at have sat tænderne i et stykke rugbrød med denne ukendte salatblanding, må jeg erkende, at denne salat kunne jeg blive virkelig forfalden til. Egentligt var det pudsigt at Niels fandt den så lækker, for han havde jo udtrykt i et af sine breve at han ikke kunne fordrage mayonnaise. Og der var da iblandet en del af noget af den art i salaten. Nå - det er måske når det smøres ovenpå f.eks. tomat eller kartoffelmadder.

Mens vi begge begejstret guffede i os ved bordet med det tykke stearinlys tændt, som en lysende tavs deltager, kom snakken i gang.

Niels begyndte at tale sig ind på fremtiden, især planer om vores kommende muligheder for at ses. Jeg havde for længst forstået hans behov for kontrol over stort set alle situationer. Dette at planlægge, betød meget for ham, fornemmede jeg. Og han havde allerede adskillige forslag, der blev lagt frem. Han mente han havde mulighed allerede ind i marts, og det med flere overnatninger. Han havde også fokus på, at jeg skulle besøge ham i hans hus i starten af april med indbygget Bakketur, og oveni et forslag til maj, om at rejse til Samsø, hvilket jeg allerede begyndte at glæde mig til.

Da han spiste, bemærkede jeg at hans højre hånd rystede en smule. Det havde jeg også konstateret den første gang han var hos mig, men da antog jeg, det var en form for nervøs anspændelse. I dag vidste jeg, det var en langt dybere begrundelse. Noget fra den rygsæk af fortid, vi alle mere eller mindre slæber rundt på, og som han slæbte med sig i vanemæssig uvidenhed, måske.

Jeg tunedede ind på hans tilstand, om det var en sygdom og erkendte, at det nok snarere havde psykisk sammenhæng, selv om det sagtens kunne forbinde sig til mere fysiske årsager.

Det rørte mig.

Han fortalte i forbindelse med vores snak om partnere, om en kvinde han havde forelsket sig ret meget i som ung, og som led af skizofreni. En sygdom han derfor havde forsøgt at lære bedre at kende. Dette at han havde forsøgt, på en eller anden måde, at forstå hendes to personligheder, som hun skiftede imellem og havde meddelt ham, når det skete, berørte noget af mere dyb .

Det var som om han havde fået talt sig ret varm på emnet fortid og forhold og indviede mig nu i en kvinde han havde ventet trofast på et helt år og som han havde levet sammen med i 7 år, på Fyn. Dette landsted, som de to havde haft, havde han restaureret, muligvis i samdrægtighed med hende, men i alt fald efter alle kunstens regler.

Deres forhold var sluttet efter 7 år, forklarede Niels, men kom ikke nærmere ind på hvorfor. Han stoppede bare snakken om hende, som en bil der har fundet sin parkeringsplads og derfor selvfølgelig ikke skal videre. Lige denne fornemmelse, fik mig prompte til at spørge videre, for det virkede, som om der lå en bunke skrot i hans dyb og trængte til at få bare en lille smule udluftning. Noget sårbart var behændigt puttet ned i skuffen, der lå og kaldes fortidens ubehag og angst.

Jeg spurgte med deltagelse, ind i emnet og Niels forsøgte lidt hjælpeløst og uvant med at hive dette gamle minde op. Men det lykkedes ham faktisk at skitse det lidt mere op. Det handlede bl.a. om, at denne samlever havde fundet det svært, efter en færdiggørelse af deres landlige bosted i Gudme, at bo så langt fra bylivet, som de åbenbart gjorde. Han sluttede med at udtrykke, at de nok havde gennemlevet det sammen, de skulle. Dette lød jo meningsfuldt, set fra mit begrænsede fugleperspektiv og med en oplevelse af, at alle oplevelser, forhold osv., har en større åndelig hensigt. De var sammen i 7 år.

Niels ville også gerne fortælle, hvordan han efter en del år som enlig, selvfølgelig med kærester og tilfældige møder, besluttede, at han ikke ville være alene resten af sit liv. På det tidspunkt var han omkring de 60 år og havde vist, rundt regnet, været uden samlelever i mindst 10 år, han forklarede at han dog allerede da kendte sin nuværende samlelever, som han blev bekendt med, fra enten kursus eller uddannelse i 1981, men først havde indledt et forhold til omkring 2001 og købt hus med 5 år senere, samtidig med en anden mulig kandidat til tosomheden, også havde været inde i billedet på dette tidspunkt. Ergo måtte jeg forstå, at han havde kærestet rundt med to kvinder, samtidig. Jeg ved ikke om det var ude i sandhedens rum, altså om hans samlelever var oplyst om dette, men jeg forstod det dog, som om, det kun var noget søsteren Angela, var blevet indviet dybere i. Det afslørede Niels, da han fortalte mig, at han havde været i så stor tvivl om hvem han skulle vælge, hvilket havde resulteret i, at han søgte råd hos sin søster Angela. De to gik derefter i gang med at udregne fordele og ulemper, som var de to ”kærester”, kandidater til et job.

De lavede to lister til hver kandidat. Dermed endte beslutningen med, hvem den udvalgte blev.

Det lød jo meget praktisk og velovervejet, og lidt langt fra det, hjertet skulle have været mere med i. En sikkert, stærkt overvejende grund, var også at Peter Vesth, (Nielses bedste ven) havde bopæl i Sorø, og at Nielses nu udvalgte samlelever, var forbundet med Ringsted og omegn, sikkert både ved familie – og muligvis opvækst, tidligere ægteskab og børn samt børnebørn, hvilket gjorde hende langt mere interesseret i at bo i nævnte område, end den anden mulighed, som jeg forstod kom fra Fyn.

Det fortalte mig mere om Nielses kontrolside, end så meget andet. Det fortalte mig også, at han i allerhøjeste grad, havde hjertet med i det han foretog sig med mig.

På et tidspunkt hev Niels en DVD op af sin taske og rakte mig den.

Det var et program til at mestre, at skabe små moovies med. En dejlig oplevelse af det fællesskab der lå omkring interessen for den slags. Og det skulle selvfølgelig prøves. Jeg overvejede, forunderligt nok, ikke meget, at han levede med en anden kvinde. Kunne ikke rigtig føle at jeg havde andel i de overvejelser og spekulationer, jeg godt vidste han også gjorde sig. Han skulle selv finde måden, hvorpå han ønskede vores fortsættelse. Jeg havde af uudgrundelige tilstande, ingen fastlagte fremtidsforestillinger.

Blot en fornemmelse af os, en følelse af at vi var forbundet i en stor lysende atmosfære og at der ingen grund var til, at stille op til forventninger, for alt var, som det skulle være.

Men alligevel var det ret fantastisk ikke at føle jalousi, noget jeg bestemt ikke havde været fritaget for i tidligere forhold.

Det at han ville mig, virkede heller ikke, som om det gav ham betænkeligheder i forhold til sin samlever umiddelbart, selv om han måtte gøre sig sine egne sitrende overvejelser. Jeg kunne kun vise ham den respekt og hengivenhed, den tillid jeg bar, som han skulle bruge.

Jeg fornemmede at han havde rutiner i forbindelse med sin sygdom, som han overvandt nogenlunde, når han var hos mig. Jeg vidste at det ikke var nemt for ham. Ikke fordi han nævnte det, det tror jeg ikke han ville drømme om, det var bare min fornemmelse.

På et tidspunkt fortalte Niels mig, at han havde lovet Hanne at rejse med hende til Italien om sommeren, og han ikke ville aflyse denne rejse, fordi de allerede havde betalt for den, eller tilmeldt sig den. Den bestod bl.a. af et sprogkursus.

Det fandt jeg ikke specielt vanskeligt at acceptere, da der for længst var lagt en sådan plan. Niels var jo sikkert tro mod den slags og derudover fornemmede jeg også, at han opfattede det nær sagt ærekrænkende at lave aftaler om og dels ville opfatte det yderst tåbeligt at miste de penge der muligvis for længst var investeret i det.

Jeg tog på et tidspunkt Nielses hånd i min, hen over bordet. Vi kiggede på hinanden og gik indforstået ind i soveværelset. Det var glæden ved tætheden vi søgte, sådan set var den der jo allerede igennem ordene, men ord er også afledning fra nærværet, så kroppe, sjæle og de dimensioner der derved kommer tæt på, er ikke altid mulige gennem samtaler. Nogen gange forhindrer det intensiteten, nærværet, mest fordi ordene ligesom bygger sig op. Ikke som afstand, men som en mere, enten emotionel eller mental energi, en leg der ikke kan rumme den samme intensitet, som når sanser, følelser og det uudtalte sjælelige, får koncentration.

Jeg vidste også af erfaring at ord kan være afstandtagende. Ikke fordi de er bebrejdende eller i det hele taget negative, men fordi de har mulighed for at skubbe nærvær og intensitet ned i en boks.

Det at Niels blev til en bid mad, før han hen ad 19-tiden kørte hjem igen, var rart.

Jeg elsker ham.

Onsdag d. 01.03

Godmorgen

Kære Karen.

Et hurtigt men meget kærligt morgen kys og kram.

1000 tak for i går. Jeg savner dig allerede.

Glæder mig meget til at se dig igen. Jeg skriver mere til dig i eftermiddag.

Kærlig hilsen Niels

Besøg

Kære Karen. Bare så du ved det så hurtigt som muligt.

Jeg kan godt besøge dig fra onsdag d. 8. Til fredag den 10. Skriver mere sidst på eftermiddagen.

Kærlig hilsen Niels

Tak, vi ses og Krønike

Kære Karen.

Her kommer så et rigtigt brev med mange tak for sidst. Hvor var det dejligt at være sammen med dig. At prisen var en følelse af tomhed, da jeg kørte hjem, er værd at betale for de dejlige timer sammen med dig.

Du skal vide, at jeg nød hvert sekund sammen med dig. Jeg nød også at jeg lige kunne lukke øjnene lidt, da du var stået op. Jeg var jo stadig hos dig og sammen med dig.

Dit dejlige lille brev nød jeg både aften og morgen.

Jeg skal nok tage guitaren med næste gang.

Hvis det stadig passer dig, kan næste gang, som jeg tidligere antydede i et lille brev, være fra onsdag den 8. til fredag den 10.

Ud over guitaren, tager jeg en bærbar computer med og hvis du ellers synes, der er noget vi skal, når vi har lidt bedre tid sammen i den kommende uge, så lægger du bare op til det. Du skal lige, i den forbindelse vide, at jeg ikke er så vild med overraskelser. Så det skal du ikke tænke på.

Den bedste overraskelse jeg trods alt har fået i mit liv, synes jeg, alligevel du repræsenterer.

Det, der er vokset op imellem os, er kun muligt, fordi du er den du er. Tak for det og tak for din kærlighed og søde måde at være på.

Jeg troede vist, jeg var færdig med i den grad at forelske mig og begære en kvinde, det har du overrasket mig med at vise, at det så ikke var tilfældet.

Jeg tjekker lige, om der er spørgsmål eller kommentarer til din "Slægtshistorie uden krønike".

Jeg kan godt lide din slægtshistorie med de tjekkoslovakiske rødder. Din oldemor såvel som din mormors søster, som i kaldte tante Astrid, ligner da min egen mormor.

Din oldefar, adjunkten, var han så din mormors far?

Det er et pragtfuldt billede af børnene fra Middelgrundsvej, og sjovt at se min gamle klasselærer, din moster som et barn på 8, og jeg kan sagtens genkende hende.

KRØNIKEN

Kælderen

Da Anders flyttede tog han sit lille snedkerværksted med. Dette var indrettet i vores kælderrum, hvor vi ellers opbevarede nogle få ting. Da han så var rykket ud, overtog jeg den plads der var, til mine kemiske eksperimenter. Det vidste min mor ikke. Det blev ikke til så mange kemiske opfindelser, men jeg fik dog lavet forskelligt farvet krudt.

Den gang var jeg helt totalt vild med fyrværkeri. Det er jeg ikke mere, jeg gider ikke engang tænde en bordbombe nytårsaften. Jeg tror den drengedrøm er udlevet.

Samtidigt med mit kemiske laboratorium var der også sket det, at ejendommens vaskeri, som netop lå i kælderen til nummer 4, var blevet nedlagt og vi store børn fik strygerummet til et hobbyrum eller klublokale eller, hvad vi selv ønskede, "bare det ikke larmede".

Vi indrettede det, så det var muligt at lave noget træarbejde, reparere cykler og lignende drengesaktiviteter. Af en eller anden grund kom der ikke piger i hobbyrummet.

Pigerne havde deres små hemmelige klubber rundt om i forældrenes kælderrum, altså lige som jeg havde krudtfabrikken.

Jeg vil lige indsparke, at det var både en ære og ret sjovt at blive inviteret ind i en af pigeclubberne.

En gang i sådan en pigeclub fik jeg en "Vennebog" med hjem, som jeg så skulle udfylde og levere tilbage næste dag.

Det var ikke en poesibog, det afviste jeg konsekvent, men sådan en fortrykt bog med spørgsmål og en linje til svar:

F.eks. Hvad hedder du? – så skrev man sit navn.

Hvor går du i skole?

Hvad vil du arbejde med, når du bliver voksen?

Hvem er dit største idol?

Her gik jeg i stå, for jeg anede ikke hvad ordet, idol betød.

Jeg måtte vente til min mor kom hjem, så jeg kunne spørge hende.

Hun forklarede mig, at et idol er en person, som man sætter meget højt og beundrer.

Så kunne jeg komme videre. Jeg skrev "Onkel Poul".

Resten af spørgsmålene vendte tilbage til kendte termer, så jeg kunne aflevere bogen næste dag.

På et senere tidspunkt bladrede jeg lidt i bogen under et besøg i den pigeclub, hvor den hørte til, og her så jeg, at alle andre under "Hvem er dit idol" havde skrevet skuespillere eller sportsstjerner.

Jeg syntes så, det måske var lidt dumt, at have skrevet Onkel Poul, men jeg rettede det ikke, for han var virkelig en person, som jeg beundrede højt. Han var uden sammenligning min yndlingsonkel. Og jeg havde altså en del onkler.

Jeg vil gerne slutte Korsikavej delen af krøniken med en rigtig god tegning, som jeg har af glofatter i midtergården, men den er ikke umiddelbart til at finde. Jeg leder efter den, men måske får du den ikke med i dag, for jeg vil have sendt brevet til dig, inden det bliver aften.

Så endnu engang: Tak for nogle dejlige, livsbekræftende timer sammen med dig.

Jeg glæder mig meget til vi ses igen.

Så fandt jeg tegningen. Det er mig og Angela du lige ser to sorte væsner der gemmer os oppe på altanen

De kærligste hilsner

Fra Niels

Det guddommelige sindelag og kronikens fortsættelse

Kære Niels

Tak for de små, som det store brev. De bliver taget imod med åbent sind og hjerte.

Jeg kan jo skrive det samme som dig, jeg troede også at det med kærlighed og forelskelse nok måtte være et ganske og aldeles overstået kapitel. Men det er det så sandelig ikke.

Jeg forundres simpelthen dagligt over, at vi udover vores meget smukke kontakt via breve, som fik noget, der ikke helt kunne styres, til at vokse og folde sig ud, så oveni opleve den ret stærke fysiske tiltrækning, som jeg troede var gået til de evige jagtmarker, eller landet i Vorherres lille have. Jeg finder det også lidt mirakuløst, at det hele er blevet opvækket. Både den betroende og meget åbne side, som måske ville have været vanskeligt på anden vis at få adgang til, derudover denne vished om noget dybere, så ømheden, ønsket om at glæde hinanden, begæret, jeg kunne, og jeg mener det, godt blive forfalden til at takke Gud.

Jeg har en ide om at vores legemer og vores hjerner, vores hjerter og liv er beregnet til at folde sig ud i kærlighed og hengivenhed, jo det er også beregnet til at klare livet på anden vis, men i den mere ophøjede forestilling om vores hensigter her på jorden som mennesker, da tror jeg at det vigtigste er denne mulighed. Vi er skabt for at få Guds hensigt ud, via hinanden. Vi mennesker har bare så usædvanlig svært ved at nå frem til dybet i dette.

Som umælende får, kæmper mennesket stadig med babelstårns-problematikken, der for mig at se, handler om at tro man har eneret på Gud, hvilket gør at mennesket ikke mere forstår hinanden.

Jeg drømte engang en ret besynderlig drøm, hvor jeg var ombord på en færge og da skulle tisse. Jeg løb hen til toiletterne, og mens jeg sad på toilettet forsvandt væggene pludselig, som de jo er i stand til i drømme, og jeg så ud over et vidunderligt smukt landskab, hvori der løb en forholdsvis bred å. Pludselig fokuserede jeg på en mand med langt brunt hår og meget alvorlige brune stærke øjne og hvid kjortel, som bar et får over skulderen, mens han fulgtes af et andet får, der gik ved hans side. Han var på vej over til den modsatte bred. Da hørte jeg en rungende stemme der sagde, at fårets forhold til menneskesønnen, er som menneskets forhold til Gud. Jeg vågnede og forstod

klart, at den indsigt vi mennesker har om Guds hensigt, er ligeså svær for os at forstå, som det er for fåret at forstå denne menneskesøn, der forsøgte at gelejde sine får over den strømmende å.

Vi to har levet en rum tid, hvilket vores breve også vidner om, og jeg tror på, at vi har fået endnu en chance for at bygge noget op, ud fra denne åbenhed på alle planer.

Derfor kan jeg i dette ikke forudsige andet end at gøre det så omsorgsfuldt og ærligt, som det overhovedet er muligt. Det er det som er så vigtigt for mig.

Måske har vi udviklet (trods alt) nogle erfaringer, som vi kan benytte nu, ja langt om længe. Det er en udfordring, der står ikke skrevet hvordan vi skal gøre. Det tror jeg er overladt til os selv. Der spiller den frie vilje muligvis ind.

Det er sjovt at der både nu og i vores barndom altid har været en slags adskillelse mellem kønnene. Det er jo stadig tilfældet, kan jeg se, når jeg snakker med mine to ældste børnebørn.

Du beskriver så fint denne tilstand med de forskellige kældres muligheder.

Og du har jo været en klassisk dreng, med din store interesse for krudtet. Der stod jeg nok mere af. Det sagde mig faktisk ikke så meget som barn, andet end da mine forældre stadig var sammen, for da gik Kirsten og jeg pligtskyldigt med ned i gården og knaldede små raketter af, mens min far spillede åndssvag med politi kontrolskiltets fremvisning på gårdens store drenge og deres krudt. Sådan var min far bare utrolig pinlig ind imellem. Det kommer jeg til senere.

Den med "Vennebogen" er både morsom men også utrolig bekendt. Præcis sådanne ord som "idol", kunne ligeså godt have været et totalt ukendt ord, for mig, altså ikke engang ville tænde for f.eks. at vælge møster. Snarere ville jeg ikke ane hvad jeg skulle med det der idol.

Når vi nu er ved noget med ord og i mig noget med at forstå ord, kan jeg lige fortælle denne her: Min far sang i en periode en bestemt sang med en slags omkvæd a la det her: "Oh My lord, oh My lord", og jeg blev noget indigneret og prøvede at stoppe ham. "Far, du må altså ikke synge lort, det lyder ikke pænt". Det syntes han selvfølgelig var vældig morsomt. Og at du valgte onkel Poul som dit idol er da noget mere jordnært end fjerne stjerner.

Du spørger om adjunkten var min mormors far? Ja det var han og dermed også den mavedansende tantes far, såvel som mormor Karen var hendes storesøster.

Med hensyn Til min morfar, Emmerich, så har jeg hans forældres navne men kan ikke rigtig komme videre derfra. Den mor han havde og som jo er min fjerne oldemor, hed Schallinger til efternavn.

Og så til

KRØNIKEN

At købe ind for de gamle

Det var ikke usædvanligt at vi børn af mindre størrelse, rendte ærinder for gårdens ældre. Vi vidste hvor de boede og når trangen til en lille is eller andet snold opstod, kunne vi finde på at ringe på deres døre og spørge om vi skulle gå i byen for dem. Jeg var dog ikke just et lys til den slags. Og drengene jeg legede med, gjorde det yderst sjældent, derimod var den lille Lise, som jeg har omtalt tidligere, ikke bleg for at bruge flere timer på dette. Hun var 1½ år yngre end jeg, men hendes tanker noget mere fokuseret på en opgave, end min var, der altid var så bemandet af sære fantasier og nye tiltag, at der næppe var plads til, at holde styr på en række kedelige varer. Alligevel forsøgte jeg en gang imellem.

I gården havde vi, som vi også havde i Keplers gade, udnævnt et stakkels mindrebemidlet menneske af hankøn, som gårdens farlige børnelokker. Denne mand boede, ligesom manden uden hår og øjenbryn i Keplers gade, sammen med sin strenge mor. Hvis denne mand viste sig nede i vores gård, kunne man være helt sikker på, at et eller andet barn begyndte at skrike: ”børnelokkeren kommer, børnelokkeren kommer” for dermed som en anden rågekoloni, at få en masse børn til hujende at skrike op. Manden var debil. Højst sandsynligt meget uskadelig.

En dag fik jeg virkelig en overraskelse, for jeg så lille Lise stå og tale med ham. Med al mit mod og dunkende hjerte, sluttede jeg op bag hende, for at få hende til at løbe væk. Jeg var sikker på han var i færd med at lokke hende med slik eller lignende, for Lise var let at lokke. Det havde jeg observeret, når drengene spurgte om de måtte se hendes tissekone for en femogtyveøre, hvilket hun gladelig viste.

Da jeg kom hen til hende, stod hun med en seddel i hånden og smilede glad til mig. ”Vil du med op i Brugsen?” spurgte hun mig frejdigt og jeg nikkede for at få hende til at gå væk fra den slemme mand. På vej til Brugsen forklarede jeg hende den store fare, hun just havde befundet sig i; men Lise brød ud i en latter. ”Jeg går da tit i byen for ham og hans mor; i er bare skøre i at i tror han er farlig”. Jeg var dybt rystet og måtte have det

afklaret om aftenen med Kirsten, for jeg antog at Kirsten stort set vidste alt. Hvad hun svarede kan jeg dog ikke helt huske, det har nok bare været en lettelse at have hende at betro sig til.

Robert og hans lillebror og konkurrencen mellem Benn og Robert

Den af de fem drenge jeg bedst kunne lide, og som var vigtig for at gruppen på de fem, foruden mig, fungerede, var Robert. Den næste lidt mindre betydningsfulde var Benn. Jeg ved egentlig ikke hvor, i dette system, jeg hørte til og det interesserede mig heller ikke.

Robert var en rolig type, der sjældent lod sig ophidse, han var desuden god til at slås uden at græde eller blive hidsig og så løb han ret hurtigt. Benn var en hidsigprop, der kunne finde på at kyle store sten efter os andre, hvis han blev vred. Han var nogle gange meget fristende at drille, fordi han så kunne ophidses så meget. Når vi løb på rulleskøjter og ville konkurrere, kunne jeg dog næsten altid vinde, hvis bare jeg f.eks. sagde at vi skulle løbe 10 gange rundt i gården og ikke fem, som drengene helst ville. Hvis det blev ti omgange, så vidste jeg godt, at de alle fem, brugte al deres krudt de første fire omgange og jeg med mere udholdenhed, så bare kørte på til sidst. De lærte aldrig, at justere deres kræfter, det gjorde jeg så heller ikke, jeg kunne bare løbe i længere tid.

Robert havde et ½ år før mig, fået en lillebror, som han fremviste, da den lille dreng var ½ år gammel. Han fortalte os at denne bror havde brok. Jeg fattede ikke hvad det betød, men det fik vi da lov at se.

En eftermiddag hev han os alle op på anden sal og jeg fik syn for sagen. Det så virkelig skørt ud. Der hvor navlen sad, var der lige under, en ret stor bule, som han forklarede var tarme der røg ud af et hul i maven som lille-broderen åbenbart havde.

Inspireret af dette kunne jeg også godt tænke mig at drengene så min lillesøster uden sit øje, som jo var fjernet da hun var 6 uger, (det andet øje blev først fjernet da hun var 10 mdr.) men min mor ville ikke høre tale om det. i min verden var det virkelig uforståeligt. Som sagt kunne jeg bedst lide Robert og en dag fandt jeg på, på bedste kvindelig facon, at Benn og Robert skulle løbe om kap og jeg stod så for præmien.

Jeg husker ikke hvad præmien bestod af, men mener det var noget spiseligt.

Jeg regnede stensikkert med at Robert ville vinde, og jeg regnede også med at Benn ville blive hidsig bagefter, så jeg havde en lille trøstpræmie til ham.

Drengene benede af sted, men til min overraskelse blev det Benn der løb af med sejren, hvilket han selvfølgelig ikke lod forbigå i nævneværdig tavshed. Jeg var ærgerlig, for så skulle han jo have vinderpræmien. Det kunne jeg simpelthen ikke få mig selv til, og det er her, jeg kalder det den kvindelige psyke trådte i kraft. Ikke fordi det nødvendigvis bare er kvinder der gør sådan. Men jeg fulgte ikke retfærdigheden, men hjertet. Robert fik førstepræmien og Benn trøstpræmien. Heldigvis var Benn så beruset af sin overraskende sejr, at han var let at gøre tilpas, og Robert vidste godt, at jeg havde stukket ham præmien. At jeg stadig kan huske det, skyldes jo nok, at jeg dybest set ikke fandt det var retfærdigt.

Jeg glæder mig allerede til vi igen skal ses og onsdag, torsdag til fredag er fine for mig, men fredag skal jeg så af sted til København ved 13-tiden fordi jeg har lovet at hente Ronja og sætte hende på toget, så hun kan besøge sin far i Jylland.

Vi snakkede derfor også om at gøre det tirsdag d. 7 og så onsdag, torsdag. Men som sagt kan jeg også fint de andre dage.

Det bliver så en ny tilstand og jeg skal nok lade være med sære overraskelser, hvilket jeg heller ikke er specielt god til.

Jeg lægger hovedet lidt i blød, for at tænke nogle muligheder igennem.

Under alle omstændigheder, skal vi ud at gå tur, syntes jeg.

Jeg vil så slutte med at kysse dig godnat eller måske godmorgen og oplyse dig om at du er med i mit hjerte altid.

De kærligste hilsner

Fra Karen

Torsdag d. 02.03

Causeri over forsk. emner som Babelstårnet, kærlighed og begær

Kæreste Karen.

Tak for brevet og kysset, som altså for en gangs skyld blev, et rent morgenkys.

Efter en gang floorball om eftermiddagen er jeg klar til at lægge mig lidt tidligere, hvis jeg ikke får slappet ordentlig af, når jeg kommer hjem. (Måske lige får en powernap)

Nå, men jeg gik forholdsvis tidligt i seng i går og sov dejligt. Jeg tror, at billedet af dig og tanker om, hvad vi har sammen, får mig til at slappe af, så jeg bare falder i søvn.

Der er ikke noget, der skal vendes inde i hovedet.

Der er ikke nogen spørgsmål til dit dejlige brev, men der er flere ting i det, som jeg godt vil causere lidt videre over. Så det bliver mest det, jeg vil koncentrere mig om i det her brev.

Jeg kan godt fortælle dig, at jeg har takket Gud for at vi har mødt hinanden og at det udvikler sig så smukt, som det gør. Ja jeg vil sige, selvfølgelig har jeg takket Gud for at vi har mødt hinanden, for jeg har jo indirekte bedt om at møde dig. Når jeg siger, indirekte, så er det jo fordi jeg, som jeg vist har fortalt lidt om, har bedt Gud om, at hvis der fandtes et menneske eller en gruppe et sted i verden, som havde samme erkendelse som jeg af, hvad det guddommelige er og hvad det ikke er, så ville jeg gerne møde den eller dem. Jeg tror helt fast på (og det er mit tredje mirakel) at Gud valgte at gribe ind og føre os sammen.

Herefter var det naturligvis op til os hver især, at gribe både dagen og timen. Men det var først, da jeg ved en eller anden, stadig uforklarlig handling, havde fået trykket på venneanmodningen til dig.

Den gang vidste jeg kun, at jeg følte mig tiltrukket af dig – og, må jeg erkende, det var jo kun dit ydre, jeg kendte den gang.

Efterhånden har jeg lært, at du er så smuk både af ydre og indre. Og det er jo den erkendelse, som gør mig så forelsket i dig. Det er det, der giver den store respekt for dit intellekt og det kraftige begær efter din krop.

Tilsammen skaber de to følelser en varme og ømhed, hver gang jeg bare tænker på dig. Jeg kan også godt sige, at jeg ikke tænker på dig ret mange gange om dagen – for når jeg tænker på dig, varer de tanker så længe, at der ikke bare lige starter en ny tankerække. Jeg fastholdes i lang tid af mine følelser for dig min søde Karen.

Jeg synes din drøm om fåret er meget smukt og præcist, men det må jo være en erkendelse i dig, der har skabt den drøm, medmindre den kommer helt indefra – inde fra de lag i selvet, som vi ikke selv har nogen indflydelse på.

Det kunne jeg godt tænke mig at komme tilbage til.

Babelstårnproblematikken er i virkeligheden en måde, at holde det hele kørende på og ikke det problem, det er beskrevet som i biblen, hvor det er det sproglige, der skulle være problemet. Det sproglige er vel bare en måde at forklare det på, en slags lignelse – som viser sin holdbarhed flere tusinde år efter. Jeg vil nærlæse teksten, for mig bekendt

står der netop ikke, at menneskeheden skulle deles op efter forskellige opfattelser af Gud, forskellige profetier og ikke mindst forskellige måder at styre gudstroen på.

Det følgende kunne være lidt krønike, men det hører til her, for det er inspireret af dit brev og fortælling om, når din far var pinlig.

Mit ældste bonusbarnebarn, fortalte, da hun var 13- 14 år, at hun havde opstillet nogle regler for, hvordan hun ville være, når hun engang fik børn.

Hun var absolut ikke klar over, at hun jo i virkeligheden fortalte om sine egne forældre og egne oplevelser.

Jeg kan ikke i detaljer huske alle reglerne der var vel en 4 -5 stykker. Men en af dem lød:

”Jeg vil aldrig være pinlig, når mine børn har venner med hjem”.

piger). For det første havde hun ikke sagt noget som helst til, at vi sad og røg i fyrkælderens og det allerstørste: Hun kørte på knallert og det var ikke en Velo eller lignende, men en rød Sandow med stor tank, Sco-motor og bred sadel.

Det eneste rigtig pinlige ved Anders var, at han gik med alpehue og vindjakke, hvilket ikke var højeste mode blandt børn (især drenge) på det tidspunkt.

I øvrigt kunne jeg ikke forholde mig til, hvad kammeraterne mente om ham og i den retning mente de vist ikke noget. Jeg havde personligt ikke noget i klemme i forhold til at han var indremissionsk og en uinteressant og kedelig fyr.

Den eneste, som nogensinde rigtig udtalte sig om ham, var min biologiske far, som ikke særligt overraskende spurgte, hvad min mor dog ville med det skvat.

Jeg tror at ”Vennebogen” helt klart var et symbol. Der var kun to muligheder:

- 1. Du må gerne skrive i min Vennebog*
- 2. Du må i hvert fald ikke skrive i min Vennebog.*

Vennebøger var lidt af et modefænomen, nogen tid havde alle piger en og til andre tider var det, nærmest dybt godnat, med sådan en.

Fra min korte karriere som pædagogvikar i en børnehave (det har jeg vist slet ikke fortalt om endnu) kan jeg huske to ting, som var en bekræftelse på venskab fra barn til voksen.

”Du må gerne komme med til min fødselsdag” var et af de stærkeste beviser på, at man var mere end accepteret. En anden bekræftelse, som ofte blev givet, var når vi spiste og

barnet udvalgte en voksen ved at spørge "Vil du gerne pakke min figenstang (eller ostehaps) ud?"

Så vidste den voksne, at man var mere end accepteret.

Jeg har også nydt dine spændende anekdoter, med både væddeløbet og fremvisning eller mangel på samme, af en lille søster. Det er egentligt fantastisk så naturligt vi som børn, og også børn i dag, tager mange af de tildragelser vi præsenteres for. Selv om det er en konstatering, skal jeg alligevel lige tænke mig om en ekstra gang, når Janus eller et af de andre børnebørn fortæller noget, som de tager ganske naturligt. Jeg siger ikke, at de skal have lov til alt, men de skal i hvert fald have forståelsen fra den voksne, ofte efterfulgt af en god forklaring, hvis de gider høre den - eller giver sig tid til at høre den. Når jeg læser din krønike blusser min kærlighed til dig igen op og jeg elsker dig og de ting, du fortæller mig. Jeg glæder mig til vi ses i næste uge og det ødelægger jo ikke noget, at du skal videre om fredagen, så tager jeg bare af sted ved samme tid.

Så vil jeg tælle dagene til vi ses.

Jeg når til 6 og glæder mig til at besøge dig. Vi aftaler nærmere, når tiden nærmer sig, i øjeblikket er der jo uendelig lang tid til, vi igen er sammen og kan mærke hinanden. Jeg kan nu kun mærke dig inden i mit bryst, men tanken om vores gensyn, glæder mig så meget.

De kærligste hilsner og tanker

Niels

Ekstra!

Kære Niels

Tak for et pragtfuldt brev som fortjener en masse tilbagemelding fra min side.

Det er jo en af den slags breve der sætter virkelig meget i gang.

Jeg skriver dog lige, at jeg har været ude i en slags net bedrag, af mindre alvorlig karakter og nu skal ind til min yngste datter og hendes kæreste for at spise middag sammen med dem og hans mor.

Så muligvis bliver brevet i aften ikke så langt og gør det, så sendes det først meget sendt.

Bare så du ved det.

Jeg brænder jo efter at svare dig, elsker dig og dine breve, og ja i hjertet takker jeg Gud for vores åbning og kærlighed.

De kærligste hilsner og tanker

Fra Karen

Kære Karen

Tak fordi du fortalte det, og nu skal du ikke sprænge akkorden, for at skrive et langt brev.

Mit brev i dag var såmænd inspireret af emner du har sat i gang. Spændende emner du skrev om.

Kærlig hilsen Niels.

Mange tanker, respons men ingen krønike i dag

Kæreste Niels

Nej måske er det ikke nogen god ide at sprænge akkorden. Så det holder jeg mig fra, men at skrive til dig, det kan jeg bare ikke lade være med.

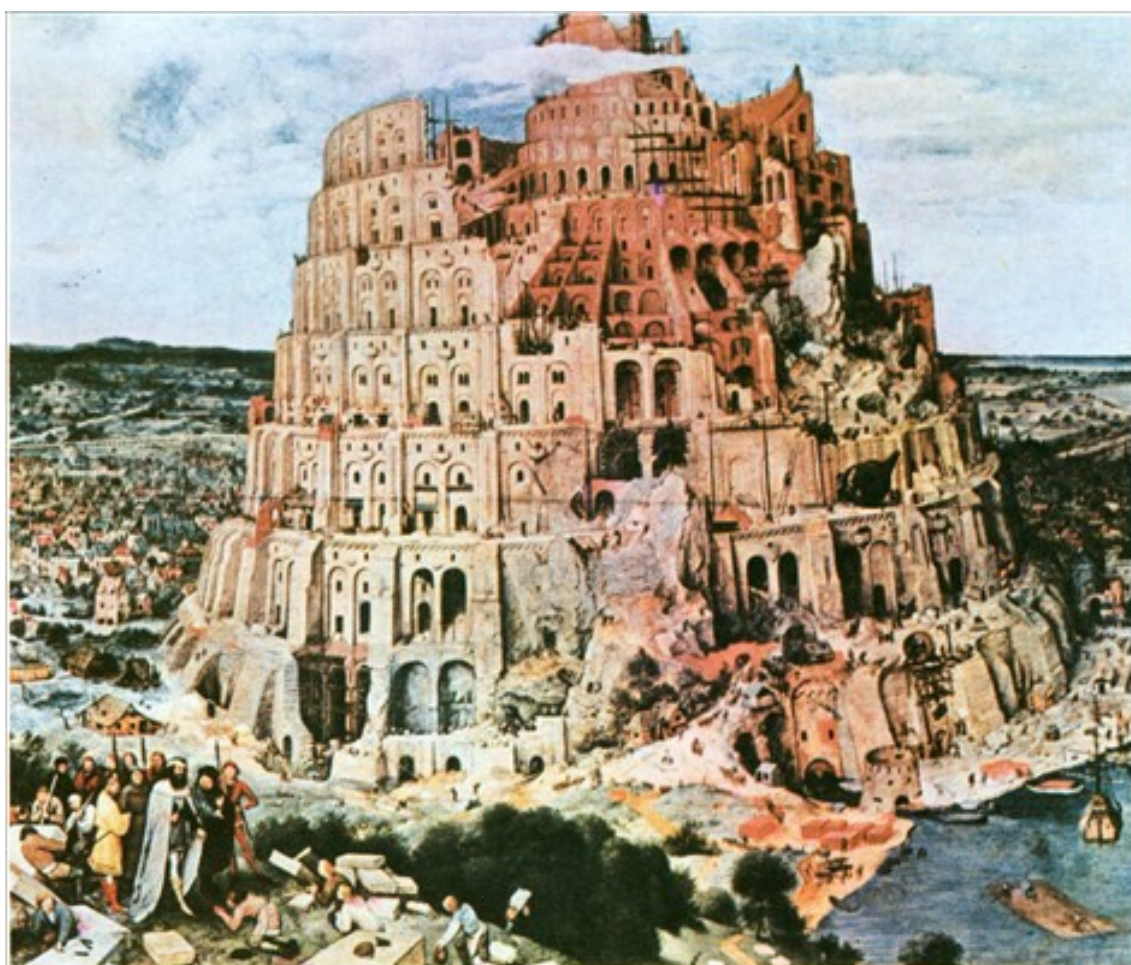
At skrive til dig fornemmer jeg, som en strøm af energi, der hele tiden forsøger at samle sig i ord og selvfølgelig en slags forløsning.

På en eller anden måde, så syntes jeg næsten, du beskriver et forløb, som kunne være skrevet af mig. Du skriver om mit ydre, du skriver om mit indre og jeg ved hvordan du oplever det, for sådan oplever jeg det også med dig. Det opleves som kærlighedens dybeste væsen, og jeg begreb jo ikke, hvorfor jeg blev så varm om hjertet, da jeg fik din venneanmodning, jeg havde jo fået mange andres før. Det betød jo ikke, at jeg fik den følelse, jo jeg blev da glad, men ikke varm. Der strømmede ikke energi helt ned i tæerne, som ved din anmodning.

Jeg vil godt prøve lige at gå ind i mystikken. Da du sendte denne anmodning, som du gjorde, uden at gøre det klart, da erindrede jeg dig fra KUK tiden og det oplevedes, som om du vågnede i min bevidsthed. Måske et lille pust, langt tidligere, nemlig da Kirsten V, fortalte om sin kontakt med dig. Som om du havde befundet dig i en slags dyb dvale. Nu kan man så bare sige, at det er eftertanker, men det oplevedes ikke sådan. Det var præcis det jeg oplevede.

Ved at skrive så begejstret allerede fra starten, ved at få billederne af dig fra du var lille over KUK tiden til i dag, er det som om alt passer. Alt. Det er som om jeg kunne sige, der er jo min elskede, hvor har han været i alle disse år. Ikke at jeg ikke har elsket, for selvfølgelig har jeg det, altid med noget ubekendt i den forbindelse, altid med følelsen af, at der fra starten kunne opstå nogle ting, som trak det lidt ned, trak muligheden for den åbne ærlige strøm ind i en slags lukket cirkel.

Sådan har det ikke været for os, tværtimod. Vi åbner bare op, som var vi to børn, der ikke kendte til andet end at følge denne energi. Jeg føler noget der ligger en hel oktav

Pieter Bruegel (ca. 1525-1569)

over andet. Og en taknemmelig erkendelse af, at du måske var i mit indre, som en der havde sovet i 50 år.

Jeg holder meget af at forstå de bibelske beretninger, som du udtrykker det, ”i en slags lignelse”. Nogle af beretningerne, kan benyttes som metafor til de forståelser mennesket på den tid, var nød til at benytte, tænker jeg.

Jeg glæder mig til vores udveksling og forståelse af det, vi nu kan fange af den guddommelige hensigt. For den er der jo. Måske er vi skabt i Guds billede, fordi vi naturligt rummer Gud og skal udtrykke Gud i kærlighed og overvinde den trang vi har, til at værgе os, ved at skabe afstand og had, som udtryk for egoets fylde og ikke selvets helhed. Jeg fortolker dog babelstårnsmyten som en billedlig forklaring på verdens konflikter. Ikke

fordi vi taler forskellige sprog, snarere fordi vi psykisk ikke kan forstå hinanden, hverken religiøst eller socialt. Og babelstårnet havde noget med at vi troede vi kunne nå Gud ved jordisk ihærdighed og gode byggematerialer. Men lad os snakke om alt det når vi ses igen.

Du skriver omkring dette at være pinlig. Og det er klart at du ikke har haft anledning til at føle spor pinefuldhed i forhold til din friske og vovede mor.

Jeg kan så sige, at jeg heller ikke mindes, at min mor som sådan var pinlig. Men hun syntes som sagt til tider, jeg var det. Bl.a. da hun en sommerdag i 1957 stod på vores altan og jeg lige havde pralet med, at min mor næste år blev 40 år, hvilket drengene simpelthen ikke troede på, og jeg så råbte højt og tydeligt: ”Moar er det ikke også rigtigt du bliver 40 år til næste år?” Det fik jeg ofte at høre for, dels fordi man aldrig spurgte en dame om hendes alder, og dels fordi kvarterets kaffesladrende kvinder (min mors udtryk) ikke skulle have den oplysning at snakke om. Jeg har allerede beskrevet mit hår og min drengede tilværelse, som yderst pinligt for min mor, men dertil kom også Kirsten, som fandt det ret pinligt, da jeg trak i et par overmalede natbukser, som jeg egenhændigt havde brugt mange timer på at dekorere, med store blå stjerner, ved hjælp af nogle tørfarver, når jeg om sommeren skulle med hende og moster ned til stationen i Værløse og hente f.eks. min mor eller andre besøgende, til mosters sommerhus.

Generelt var min far i mine øjne ikke spor pinlig, ud over det med hans håndhævelse af sin politimagt i tide og utide.

Jeg elskede, når min far gav sig til at fjante på gader og stræder; når vi var ude at gå med ham. Jeg hujede og legede med, mens Kirsten ærbødigt trak sig væk op til 10 meter, for ikke at blive slået i hartkorn med os.

Min mor var jeg virkelig ret stolt af, for i mine øjne, godt hjulpet til af min fars ros, så syntes jeg, hun var en fantastisk smuk kvinde, med sin flotte figur, sit store røde hår og helt grønne øjne. Skammen kom senere og havde en helt anden karakter, hvor min egen eksistensberettigelse var iblandet.

De der Vennebøger husker jeg godt. Jeg skrev det samme i dem alle sammen, stort set. Hvorimod poesibøgerne blev betragtet som overflødigt nonsens. At jeg som de fleste piger i klassen, med jævne mellemrum, blev bedt om at skrive i en, var så ikke noget jeg sagde nej til, for pigen der bad om det, skulle selvfølgelig have fyldt sin bog ud. Men det var en sur pligt.

Den med at komme med til fødselsdag, gjaldt også i forhold til at blive inviteret med til drengefødselsdage, som ene pige. Især da jeg gik på fritidshjem, blev det ret ofte tilfældet. Og jeg var altid beæret når det skete.

Jeg glemte helt at jeg lige ville fortælle dig, at mit første møde med Jespers mor, var superhyggeligt. De to unge havde besluttet at invitere os ud at spise. Det blev så på Halmtorvet. Og hånden på hjertet, har jeg ikke været der før, tror jeg. I det hele taget er Vesterbro et ret begrænset område for mig, hvor imod Nørrebro er ret bekendt, idet min far og Lasse boede i Nørre Farimagsgade i mange år indtil de i 1969 købte et byggeforeningshus ved Svanemøllen. Derudover har min mellemste datter, boet på

Nørrebro i adskillige år inden hun tog til Hundested, og min ældste datter flyttede i 2012 til Nørrebro og bor der stadig.

Jeg tæller også dagene til vi ses igen. Den glæde er jeg dybt taknemmelig over. Og vi nærmer os stille og roligt.

*De kærligste hilsner, de største knusere og varme tanker
Fra Karen*

Fredag d. 03.03

Kære Karen.

Tak for dit brev og så vil jeg bare sige, at det vigtigste er, at vi kan skrive sammen og elsker at skrive til hinanden.

Nogen gange er der tid, ro og inspiration til fordybelse. Andre gange bliver det knap så dybsindigt. Begge dele er meget dejligt.

Jeg vil lige skrive lidt mere, inspireret af dit brev. Det bliver nok ikke så dybsindigt, men nogen tanker har det da kaldt frem.

Det er især tanker, hvor du i et afsnit skriver om det tidspunkt, da du fik venneanmodningen fra mig. På det tidspunkt, hvor en eller anden trykkede eller fik mig til ubevidst at trykke på knappen, havde jeg været inde på din profil mange gange, Kikket på dit billede (billeder) og tænkt, at jeg godt ville være venner med dig. Men jeg forestillede mig også, hvor åndssvagt du kunne synes, det var, at få en venneanmodning fra én du havde kendt periferisk, for 50 år siden.

Vi ved ikke, hvordan, der blev trykket på knappen, men vi ved jo hvad der så skete efterfølgende – og det ret hurtigt.

Du skrev en gang, at du så gerne ville glæde mig. Det må jeg jo nok sige, at du virkelig har gjort. Jeg elsker dig og jeg elsker at være sammen med dig på alle måder.

Jeg vil også understrege, at selv om jeg nogle gange kunne ønske, vi havde været sammen allerede i tiden i Kuk, så er det godt, det ikke skete. Vi har nok begge to haft for travlt i vores liv til at det havde kunnet holde til i dag. Men jeg oplever det modsat af, hvad Shu-bi-dua synger: Jeg har fået den første til sidst. Men det er faktisk en flot tekst, de har lavet, selv om jeg føler, jeg har fået den første til sidst. Noget der jo netop ellers ikke kan lade sig gøre. Det er sangens pointe, som jeg synes, vi kan modbevise, selv om

der er noget rigtigt i den. Selvmodsigende? Ja, men jeg kommer til at tænke på den sang en gang i mellem i forbindelse med os. Men hvis udviklingen i vores forhold skulle beskrives i en sang, så blev den vist lidt surrealistisk og vanskeligt tilgængelig for de fleste.

Den er på Shu-bi-dua 9 og hedder "Først til sidst". Ligger på YouTube.

Det med pinligheder barn/voksen og voksen/barn vil jeg gemme lidt, for det kan der siges meget om.

Nu får du en lang krønike, for jeg skal til at blive færdig med Korsikavej, så vi kan flytte til Kastrup.

KRØNIKEN

Midtergården hed officielt Korsika gården og her var mange børn. Det skyldes bl.a. at et almindeligt ægtepar uden børn, ikke kunne få en halvanden værelseslejlighed, sådan uden videre.

Men der var alligevel en del lejligheder, hvor børnene var flyttet hjemmefra og så boede far og mor tilbage og følte sig vist nok lidt fine, fordi de havde en "stor" lejlighed. Bl.a. Sehesteds, vores naboer på tredje sal, som jeg har fortalt om.

En gennemgang af Korsikavej viser:

I nummer 1 boede Kaja, som jo ikke var et rigtigt barn, men en voksen, der absolut ikke tilhørte intelligensreserven. Hun var i tredive og tilbragte dagene med at hinke og true os andre med sin hoppestav. Hoppestaven blev svinget i luften, hvis vi nærmede os hende, og hun var, sikkert med rette, overbevist om, at vi kom for at drille hende.

I nummer 3 boede ingen børn. Jo måske Lonnie, som var en af Angelas proselytter i Ea Grønspætterne, en slags spejdertrup som helt var på Angelas regning og dermed ide.

I nummer 5 var der Dorit, som var på alder med Henny, og hun var Hennys veninde. Dorit var lidt kraftig af vækst, og var mest kendt blandt os andre for, at hendes far, som var utroligt tyk, for ikke at sige fed, en dag havde sat sig på toilettet i deres lejlighed. Så skete der det, der ikke må ske med et toilet. Det brast simpelthen sammen under hans ikke ringe vægt. Dorit havde valgt at tage det fra den humoristiske side og fortalte selv en dramatisk udgave af historien.

Det vil jeg kalde meget klogt af hende.

I nummer 7 boede Poul, som jeg har fortalt en del om. Poul kunne bevæge sig overalt, hvor han havde lyst til. På fjerde sal boede Familien Jensen, som havde Bent og Tove. Bent og jeg spillede fodbold på Korsikavej af og til. Vi kom også hjemme hos hinanden, men han kom aldrig ind i nogle af gårdene. Hans lille søster Tove, næsten jævnaldrende med Angela, havde et problem, idet hun ikke kunne sige "T". Det var en temmelig uheldig fonetisk defekt, når man hedder Tove.

Hun udtalte T som en hvislende st-lyd og hed dermed Stove. Jeg tror, hun var den eneste, som flere gange dagligt blev spurgt af forskellige børn, hvad hun hed.

I nummer 9 boede Yvonne og Søs på første sal. Yvonne var kæreste med Arne, som boede i nummer 8. De tilbragte næsten alle aftener i gadedøren til nr. 9, hvor de stod og holdt om hinanden. Utroligt gennemtænkt – denne gadedør, kunne nemlig ikke ses fra Yvannes forældres lejlighed.

Jeg drømte om, at overtage gadedøren sammen med Søs, når Arne og Yvonne en gang ad åre frigav den.

På den lige side boede Dytte-Poul i nr. 2 med sin søster, som jeg ikke rigtig kan huske. De hørte til i Milanogården, så de var ikke en del af os.

I nr. 4 var vi mange børn.

I stuen til venstre boede Eriksens. De havde stuvet sig sammen med tre børn. Bent, jævnaldrende med mig. Lis, jævnaldrende med Angela og Jens, som var et par år yngre

end Angela. Bent var mest kendt for at han var bryder og forvarede sine små søskende, i enhver situation. Han blev regnet for en af de stærkeste drenge i gården. Da jeg i 14-årsalderen begyndte at dyrke judo, skulle der være lagt i kakkellovnen til Bent, men han havde aldrig generet mig, så der var jo heller ingen grund til at genere ham og

dybest set, var vores problem, at hvis vi stødte sammen, ville en af os uvægerligt blive taber- Trods vores individuelle selvsikkerhed, ville ingen af os risikere, at blive den taber, så vi holdt os altid hver for sig.

I stueetagen ved siden af Eriksens boede først Wiinholdt. De havde også tre børn, så der var fyldt op fra bunden i nr. 4. Senere flyttede Kari Baren ind med sine to døtre: Else-Marie og Berit.

De var katolikker og pigerne gik på Sankt Annæ Skole og min mor var ikke til at skyde igennem, nu var der to katolske familier i opgangen. Det talte vist ikke med, at Anders ikke var katolik.

Det værste var, at min mor og Fru Baren havde fundet på, at vi to familier (dog uden Anders), skulle holde advents andagt i Barens lejlighed, hver søndag i adventstiden. Det var meget lidt morsomt at sidde der og høre tekster og synge salmer, efter at have været i kirke, om morgenen.

Det var for meget. Både Angela og jeg havde brokket os højlydt, men det hjalp ikke i begyndelsen, gudskelov var vi altid ret ukoncentrerede til disse andagter, og efter to adventssøndage med andagter i Barens lejlighed, slap vi for denne form for dyrkelse af katolicismen.

Jeg er sikker på, at Jesus aldrig har sagt noget om, at der skulle holdes adventsaftener fire søndage i træk, for at komme igennem perleporten (som Anders udtrykte det).

Vi er stadig i nr. 4 og på første sal boede John. Hans far var en kendt fodboldspiller og John, som var mindst tre år yngre end Angela, fik lov at komme med i hendes spejdertrop, som hed Ea Grønsætter.

Kun piger kunne blive fuldgældige medlemmer af Ea Grønsætter, men John blev som den eneste dreng let tilknyttet medlem, eller hvad det nu hed, og udstyret med titlen "Arbejder".

Angela syede grønne huer til hele flokken. Cirka 4 piger + en arbejder.

I hele korpset levetid, som vist var et par måneder, gik de hver søndag eftermiddag, på en snorlige række, fra Korsikavej nr. 4, over i Lergravsparken, hvor de klatrede i træer og bestod forskellige prøver, som Angela havde udtænkt.

Selv om jeg har været fulgt efter dem, har jeg aldrig kunnet se eller regne ud, hvad disse prøver gik ud på.

På anden sal i nummer 4 boede Alex og hans lillesøster. Alex var min bedste ven og når Alex ikke var til rådighed blev Edgar, som boede på fjerde sal, taget til nåde.

Ved siden af Alex boede Vivian, som var Angelas bedste veninde. Vivian og hendes mor, var lidt fine på den. Hun var fraskilt, men de var så fine, at Vivian havde både en far og

en farmand, som besøgte hendes mor en gang imellem. Men aldrig samtidigt, tør jeg godt tilføje, for egen regning.

I øvrigt var Vivian hævet over, at være medlem af Ea Grønspætter.

Vi boede så på tredje sal og ovenover os boede Edgar med sin mor og far. Han havde haft to større søskende. Storesøster Anne-Lise var på et hjem for sære børn (vidste vi). Og hans bror var amerikansk soldat i Tyskland (vidste vi). Denne viden havde vi dog kun fra Edgar, som havde lidt svært ved at forklare, hvordan hans bror, var blevet amerikansk soldat, og hvad han egentlig lavede i Tyskland.

Endelig boede familien Wilder ved siden af Edgar på fjerde sal. De havde to børn Finn, som var ca. tre år ældre end mig og Inga som var et par år yngre end Angela. Finn var ejendommens Karl Smart. Jeg kan kun huske, at han var ret god til at narre os andre til altid at hjælpe ham med forskelligt arbejde. Men det var dog ham, der var med til, at starte den ungdomsklub i Sundkirken, som min mor ikke var så stolt over, at jeg frekventerede med stor glæde. Finn ville jo altid bestemme og det skulle gå efter hans hoved. Han fandt en løsning på sin lyst til at bestemme, ved at han blev fodbolddommer. Han nåede ret langt op i de øverste rækker, hvorefter han kom til, at bestemme lidt for meget efter sit eget hoved og så kom han i alle landets aviser, da han blev smidt ud af DBU. Det var på grund af nogle ret utraditionelle tolkninger af fodboldreglerne.

I nummer 6 boede Alex og Tina på tredje sal. Axel (kaldet Lille-Axel) var et år yngre end mig og Tina var en lille efternøler, som Angela af og til kørte rundt med i barnevogn. Jeg ved ikke, hvad deres mor lavede, men deres far sad i fængsel, hvilket alle var meget opmærksomme på. Vi missede aldrig en lejlighed til at tale om, at Lille-Axel' far sad i fængsel. De voksne holdt godt skjult for os, hvad Axel' far havde lavet, som kvalificerede ham til et fængselsophold. Iflg. min mors vage forklaring, var det noget med nogle penge, han havde narret fra en mand. Det må have været noget afpresning, for da han skulle hente pengene, stod politiet klar og fælden smækkede. Det samme gjorde håndjernene og Axel' far blev puttet væk, adskillige år.

Jeg ved ikke, hvad der blev af dem, for vi var flyttet, da han kom på fri fod.

Så er der lige nummer 8 tilbage. Her boede Andre, som vogtede gadedøren til nummer 9.

Han boede sammen med sin far, mor og lillebror Erik i en etværelses lejlighed.

I en anden etværelses lejlighed, boede to mænd sammen og det syntes vi godt nok, var mærkeligt. Men det var jo ikke et problem, for de to mænd var utroligt flinke, særligt over for os drenge. Den ene af dem var meget sammen med Edgar og lavede forskellige ting i træ til ham. Jeg var en enkelt gang med på en af de ture, han lavede sammen med Edgar. Det var ret sjovt, for det var jo en voksen mand, som gad lege voldsomme lege med os. Han hed noget i retning af Lartopich.

En gang spurgte jeg lidt undrende min mor, hvorfor de to mænd boede sammen i stedet for at være gift med nogle damer. Min mor, som altid havde svar på rede hånd, forklarede at det var, fordi det var meget svært at få en lejlighed og så måtte de tage en etværelses sammen.

Forklaringen blev købt uden tillægsspørgsmål.

Det var så en ordentlig omgang om mennesker og især børn på Korsikavej.

Jeg slutter med de kærligste hilsner og tanker

Fra Niels

Noget mere om kærlighed og endnu en lidt barsk krønike

Kære Niels.

Tak for dit brev, dine tanker og henvisningen til "først til sidst" samt selvfølgelig en imponerende erindring om alle de mange beboere du har haft forbindelse med og tanker omkring, i den periode i boede på Korsikavej. Det er de færreste der husker så meget. Jeg kan sagtens se, hvad du mener med en slags modbevisning eller reel surrealisme for os, i forhold til Shu bi du a's sang. Egentlig kendte jeg faktisk ikke rigtig sangen. Ikke fordi jeg ikke har hørt mange af Shu bi du a's sange, for det har jeg, men den har jeg ikke rigtigt bidt mærke i, så tak for inspirationen.

Hvis Guds ånd er medspiller i vores kærlighed, og det er jeg egentlig ikke i tvivl om er tilfældet, så ser jeg også, at vi har en mulighed, som man bare ikke kan få som ung.

I de unge år, er man på ingen måde omhyggelig med opbygningen, der er ofte megen fortielse og pynten på sit image, bevidst eller ubevidst. Der hersker jo måske stadig ideerne om normer, som er puttet ind allerede i den tidligste barndom. I de år, stræber man desuden efter alt muligt, man har idealet af sin kærlighed, slæbende med sig som et omklamrende glansbillede, som selvfølgelig krakelerer midt i opbygning af villa, vovse, bil og børn der fylder op. Jeg kalder den form for kærlighed, (for selvfølgelig er det i

vores del af verden, overvejende bygget på kærlighed) for en vandret form, i mangel af bedre. De muligheder der er for, at bygge et forhold op, drukner ofte i stress og jag, i børneskrig og dårlig søvn, i begæret efter tingsliggørelse, i uvidenheden om hvem man egentlig er, i en egoisme, der mere tænker på hvad man har behov for fra partneren og egentlig knap så tit opfatter, hvad det egentlig er den anden har et behov for eller hvorfor. Alt dette tror jeg gør, at man er særlig projekterende i forhold til partneren. Det er en større proces at erkende, at den tykke bjælke man er sikker på hører partneren til, lige så godt kan være ens egen, så kun splinten er partnerens reelle tilstand. Jeg understreger dog, at det i sjældnere tilfælde, ikke altid er sådan.

Jeg oplever til gengæld at vi to har en hel anden mulighed i dag. Vi har begge to et helt andet mere helt ego. En viden om taknemmeligheden for gaven vi har fået, og en erkendelse af at vores kærlighedstilstand stadig rummer det begær, der får en særlig længsel efter hinandens nærhed til at blomstre. Som stille vand med en dybde af ømhed og hengivenhed, som også er udtrykt i en følsom sanselighed.

Jo vi har nogle fantastiske muligheder for vores kærlighed i dag, som vi klart nok ikke ville have haft mulighed for i vores unge år.

Det må vel siges at være en slags guddommelig klarhed.

Jeg ved ikke om du kender kærlighedsdigtet af Kahlil Gibran? Den sidste del er særlig smuk syntes jeg, den første mere dramatisk. Hvilket som sådan, rammer noget indeni mit dyb.

Det fremsiges som talt af en profet, der siger følgende til menneskene om kærlighed:
"Når kærligheden kalder jer, følg den.

Er dens vej end stejl og stenet.

Og favnes i af dens vinger, da giv jer hen til den, skulle i end såres af det sværd, som er skjult i dens svingfjer.

Og når den taler til jer, tro den, om end dens røst skulle sønderrive jeres drømme, som nordenvinden forøder havens blomster.

Thi ligesom kærligheden kroner jer, skal den også korsfæste jer.

Ligesom den øger jeres vækst, skal den også sørge for jeres beskæring.

Ligesom den hæver sig til jeres højeste og kærtegner jeres spædeste kviste, der sitrende strækker sig mod solen, således skal den også nedstige til jeres rod og ruske dens klamrende fæste i dybet.

Som markens neg sanker den jer til sig.

Den tærsker jer for at gøre jer nøgne.

Den sigter jer for at rense jer for agner.

Den kværner jer til hvidhed.

Den ælter jer, til i er smidige;

Og da overlader den jer til sin hellige ild, at I kan blive helligt brød til Guds hellige gæstebud.

Alt dette skal kærligheden gøre mod jer, at I må kende hjertets hemmeligheder og ved dette kendskab blive en del af livets hjerte.

Men dersom i af angst, kun vil søge kærlighedens fred og kærlighedens glæder, da er det bedre for jer, om I dækker jeres nøgenhed og begiver jer bort fra kærlighedens tærskel lo,

Til den uomskiftelighedens verden, hvor I skal le, men ikke al jeres latter, og græde men ikke alle jeres tårer.

Kærligheden giver intet andet end sig selv og tager kun fra sig selv.

Kærligheden besidder ikke og vil ikke besiddes;

Thi for kærligheden er kærligheden alt.

Når i er opfyldt af kærlighed, sig da ikke: "Gud har taget bolig i vort hjerte";

Men snarere skal i sige: "Vi dvæler i Guds hjerte".

Og tro ikke, I kan bestemme kærlighedens kurs;

thi dersom kærligheden finder jer værdige, skal den bestemme jeres kurs.

Kærligheden har intet andet begær end at opfylde sig selv.

Men dersom i elsker og må begære, lad da jeres begær være disse:

At opløses og blive som en rislende bæk, der synger sin sang om natten;

At kende den alt for store følsomheds smerte;

At såres af jeres egen indsigt i kærligheden;

*Og at udgyde jert blod modstandsløst og med fryd.
At vågne ved morgengry, med et bevinget hjerte og med taksigelse for en ny dag at leve i
kærlighed.
At hvile i middagstimen og åbne sindet mod kærlighedens højder;
At vende hjem ved aften opfyldt af taknemmelighed;
Og da at overgive jer til søvnen med en lovsang på læberne og en bøn for den elskede i
hertetet.”*

Kahlil Gibran

*Nu fortæller jeg så lige lidt af en modsætning, men det er jo også her, en kolossal
forandring fandt sted.*

KRØNIKEN

Skilsmissen

*På min fars buede mahogniskrivebord, som stod inde i vores stue, var der også stillet en
figur af en knælende, næsten nogen afrikansk kvinde. Jeg tror det var en figur, lavet af
kunstneren til billedet af Cirkelkaffe.*

*Jeg holdt meget af at stå og stryge hende hen over ryggen, der ligesom buede forover.
Den virkede meget beroligende og jeg brugte denne beroligende tilstand, hver gang jeg
blev ængstelig, på mine forældres vegne.*

*Lige siden jeg første gang oplevede deres dramatiske skænderi, min fars vrede, der
afstedkom en knust sukkerskål og efterfølgende spørgsmål om hvem jeg bedst kunne
lide, havde jeg søgt en slags ro i sindet, via denne figur.*

*Det var for længst blevet efterår og allerede fra Anne-Bentes fødsel, havde jeg af og til
haft en fornemmelse af en fremmed duft omkring min far, noget sitrende genkendeligt
omkring hans smil og munterhed, som han havde haft dengang det hele gik galt.*

Jeg oplevede på en måde en slags pinefuld venten.

*En kold november dag, hvor solen allerede var ved at forsvinde, kom Kirsten ind med
min fars pung, til min mor i stuen. Han havde glemt den ude på toilettet. Underligt at
sådan noget sker.*

*Jeg kan ikke huske om min far havde haft nattevagt og lå og sov, eller han var på
arbejde.*

Min mor rodede den nysgerrigt igennem og fandt en kvittering fra en fotograf.

Næste aften var der fuldstændig isnende kold luft mellem mine forældre.

Jeg forstod ikke rigtig, hvad det handlede om, hvilket heller ikke var så vigtigt for mig, som denne kuldetilstand, dem imellem. Min mor krøb altid ind i sig selv og blev aldeles utilnærmelig for os alle. Det kunne godt være sådan i mange dage.

Kirsten forklarede mig noget med, at far var blevet fotograferet så en eller anden dame, kunne få nogle pæne fotos af ham. Lige umiddelbart kunne jeg ikke se katastrofen i det. Men Kirsten fik mig hurtigt ind på et noget mere dramatisk spor, der fremadrettet handlede om, at fanden selv var sluppet løs.

Snart var det jul og Kirsten og jeg gik troligt op ad Amagerbrogade en regnvåd december dag, for at spendere nogle rigtig gode julegaver til vores forældre, selvfølgelig i den håbefulde tro, at de ville blive forliget igen, om ikke andet så juleaften. Men den juleaften blev et sandt mareridt.

Mens vi gik rundt om juletræet og skulle synge salmerne, holdt min mor Anne-Bente i sin venstre hånd og mig i den højre, jeg holdt så Kirsten i den højre hånd og hun holdt far i sin venstre, hvor han så sluttede af med at have lille Anne-Bente i sin højre hånd. Det kneb lidt at komme rundt om det pyntede træ med levende lys i den øverste del, men vi begyndte da at synge alle sammen, undtagen min far som hele tiden hviskede med blikket rettet mod vores mor: "Pattebarn, pattebarn". Anne-Bente, som nu var helt blind, løftede ligesom hovedet og smilede underfundigt. Uhyggen bredte sig og oplukningen af gaver blev eksekveret, i en underlig hektisk stemning.

De bevarede en slags status quo, lige til 1. januars aftenbadning. Det var altid min far der stod for at bade os.

Og jeg kunne mærke på hans aftørring med håndklædet, at han var både fraværende og vred.

Da jeg kom ud af badet overtog Kirsten brusenichen. Hun klarede selvfølgelig alt selv. Grunden til at min far, både vaskede mit hår og tørrede mig efter, var at jeg sikkert ikke rigtig fik vasket sæben ud af håret og kun tørrede mig overfladisk.

Mens Kirsten sang af hjertens lyst, om "plante smil og plante solskin", skændtes de to voksne imens, så det bragede.

Min mor begyndte at tage overtøj på og min far hev vredt frakken af hende og erklærede, at var der nogen der skulle gå, blev det ham.

Just som Kirsten kom ud af badet, var han på vej over dørtrinet og ud i opgangen. Min mor råbte (noget hun yderst sjældent gjorde), at han aldrig mere fik lov til at komme ind over den dørtærskel, det råbte hun, mens hun demonstrativt pegede på et uskyldigt dørtrin. Så var han borte.

På en måde blev jeg lettet. Ikke fordi jeg på nogen måde ønskede min far skulle gå. Tværtom. Men fordi de sidste uger havde været så ubegribeligt trykkende, som om vi alle sammen bevægede os rundt i tykt mudder.

Bagefter græd min mor en smule, rejste sig demonstrativt og hentede nogle af småkagerne fra julen. Hun forklarede os overbevisende, at vi sagtens kunne undvære vores far, at vi nu kunne boltre os i kæledyr (min far havde altid kategorisk sagt nej, når vi spurgte), og denne mulighed gjorde os mere muntre.

Den nat sov jeg som en sten, hvilket jeg ikke havde gjort længe. Kirsten derimod satte sig op i vindueskarmen og erklærede, at hun ville vente så hun kunne lukke far ind. Lidt nøgternt sagde jeg til hende, inden jeg faldt i søvn, at far ikke kom tilbage. ”Jamen hvor skal han så sove?” udbrød Kirsten fortvivlet. Af en eller anden grund sagde jeg, at han nok sov hos damen der havde fået fotografierne.

Dagene og ugerne efter og kunsten at hemmeligholde skilsmissen.

I dagene efter, var min mor faktisk ret optimistisk. Moster kom også rigtig tit og i skolen plaprede jeg straks ud med skilsmissen overfor Annemarie.

På fritidshjemmet var der ikke meget ståhej om den situation, idet flere af drengene var alene med deres mor. Bl.a. Carsten og Fin.

Men der gik ikke lang tid, før Kirsten formanede mig i meget alvorlige toner om, at tie med denne skam. Specielt til gårdens børn.

Det var selyfølgelig heldigt vi gik på fritidshjem og det var vinter, hvilket betød at mine kammerater ikke var nede i gården, når vi kom hjem fra fritteren kl. ca. 18.

Jeg husker, vi ret kort tid efter, erhvervede to undulater og kun to måneder senere to græske skildpadder. Undulaterne var voksne og ikke særlig fingervante, så det blev en noget skuffende affære, men skildpadderne var utrolig spændende. Vi var meget glade for dem.

Min mor fik heldigvis den lokale vuggestue til at tage Anne-Bente, og der gik ikke lang tid, før hun havde fået job på en systue.

Savnet af min far handlede mest om at hive en gammel sok ind under hovedpuden og lugte til den engang imellem, snakke med Kirsten om ham, når vi lå i vores senge og erkende, at jeg blev nødt til at få tag om læsningen i skolen nu, da min far jo ikke mere kunne sidde om aftenen og læse højt for os.

I løbet af et par måneder, kunne jeg så pludselig læse ganske udmærket.

*Så er der ikke såå
lang tid til vi ses
igen. Jeg glæder
mig så meget til vi
ses.*

*De kærligste
hilsner og tanker
Fra Karen*

Karen 61 år

Kapitel 6

Den tro brevskrivning

Lørdag d. 04.03

Lidt tanker og kronike

Kære Karen.

Mange tak for dit brev og dit smukke portræt, det blev jeg rigtig glad for, og du ved det jo nok: Jeg tager med stor glæde imod flere.

Jeg kan kun sige, at du har, efter min mening helt ret i det, du skriver om kærligheden i de unge år, kontra den mere modne alder. Jeg kender desværre ikke Kahlil Gibran, men har med udbytte læst det digt, du citerer.

Særlig bemærkelsesværdigt er meningen i: "Sig ikke, Gud har taget bolig i vort hjerte. Men snarere skal I sige, Vi dvæler i Guds hjerte."

Jeg har jo fundet ud af, at det er skrevet i 1800-tallet, men lyder for mig meget mere moderne og muligt at forholde sig til, end det udtryk den indremissionske Faster Anna bruger i "Matador". Et skrækkeligt udtryk "Vi var sammen forankret i Herren". Sådan kan man altså ikke sige.

Med Faster Annas udtryk tages der netop afstand fra kærligheden, som fundament for to menneskers forhold. Men hendes udtryk udelader jo også netop begæret som element i forelskelsen.

Og så, skilsmissen. Jeg kan kun sige at den dramatik, oplevede jeg jo slet ikke, mellem min mor og Anders.

Og så den triste måde, det ødelagde jeres juleaften på. Jeg kan næsten mærke det inden i mig. Det må have været så frygteligt. Både for din mor i forhold til den mand, hun havde satset på, men ikke mindst for jer børn og jeres far og jeres mislykkede juleaften. Min leverpostejform blegner jo fælt i den sammenligning.

Det har da også været slemt at skulle holde det hemmeligt. Vi fik aldrig at vide, at vi ikke måtte fortælle om mors skilsmisse. Der skulle hun også have været hurtigt ude, for jeg fortalte glad til alle, der gad høre det, at vi var sluppet af med Anders og havde fået en rigtig mand i huset.

Og det kan så lede mig hen til lidt krønike.

Jeg håber ikke, gennemgangen af børn og sådan nogen på Korsikavej var for langsommelig, men det er faktisk min måde at erindre på: At gå nogle fakta igennem og så støde på anekdoterne og de små knaster der er undervejs.

Noget af æren for min gode hukommelse tilkommer jo også Angela, idet vi ofte gennem årene, sammen har memoreret episoder og mennesker der har berørt os gennem vores liv.

KRØNIKEN

Vi flytter fra Korsikavej

Vi glædede os det efterår, til at vi skulle flytte til Kastrup. Helt ærligt, så glædede vi os til hver især, at få vores eget værelse – og det fik vi.

I januar 1961 flyttede vi til Gl. Kirkevej, en sidevej til Amager Landevej, lige efter Tårnby Rådhus, når man kommer inde fra Sundby.

Det var en ret ny gulstens villa. Meget traditionel i 60'erne. I stueetagen var der en meget stor dobbeltstue, et soveværelse, køkken, bad (endda badekar) og entre.

I kælderen var der stort set samme indretning. Dvs. under den store dobbeltstue var der to værelser med en mellemgang. Det blev vores område.

I denne første omgang gjorde jeg ikke så meget ud af mit værelse. Jeg var ikke vant til at have ret mange venner med hjem, så der var ikke behov for nogen særlig raffineret indretning af værelset.

Jeg holdt kontakten med Axel og vi kom af og til hos hinanden.

Jeg fik nogle nye kammerater på vejen, hvor vi nu boede. Det var nok især Aske, som var et år ældre end mig og i øvrigt gik på Sankt Annæ Skole, i klassen over mig. Så vi kendte hinanden lidt og syntes da, det var morsomt, at vi nu var næsten naboer.

Det var kort efter vores flytning, at onkel Edgar for alvor kom ind i mit liv. Jeg ved ikke, hvor eller hvordan min mor og Kaj havde mødt ham, men de to mænd blev hurtigt rigtig gode venner.

De var lige store bulderbasser, så de kunne i hvert fald både snakke sammen og lægge store planer.

Den første plan var, at onkel Edgar, som jo var restauratør og uddannet kok, skulle lave Angelas konfirmationsmiddag. Det er der egentligt ikke meget historie i, men han

lavede en gourmet middag, som vi aldrig havde fået før. Det var en stor oplevelse at få en festmiddag, som ikke startede med tarteletter med høns i asparges.

Det var også onkel Edgar, som skaffede mig en knallert, som jeg jo måtte køre på fra sommeren, hvor jeg ville fylde 16 år. Det var en NSU Qvickly – knaldrød og med forkromede skærme, tank og styr. Den var godt nok sej og da min mor vist ikke stolede på mig,

blev den låst inde i et rum i kælderen til den 8. juli.

Det var også på dette tidspunkt, at jeg fik en ny

stedbror. Eino var alle tiders storebror. Ca. 4 år ældre end mig. Han var i lære som typograf og var lidt af en blærerøv, men det kom mig til gode. Han ville altid vise, hvad han formåede og så faldt der altid noget af. Når han månedligt, købte en masse nyt tøj, fik jeg altid en del af det gamle, som aldrig var særlig gammelt. Jeg har aldrig, som i det halve år, jeg boede i hus med Eino, haft så meget nyt og smart tøj. Han var lidt højere end mig, men min mor var god til at sy, så det var i reglen bare bukser, der skulle lægges op. Skjorter, veste og jakker passede vi meget godt sammen.

Eino kom alle de smarte steder inde i byen og han fortalte altid gerne om de steder han besøgte om natten. Exalon på Strøget, var hans klare favorit og scorested.

Jeg vil lige tage med i denne omgang, at alt jo ikke var lutter idyl.

Kaj havde nemlig fået koldbrand og fået fjernet noget af foden. Senere fik han fjernet hele det ene underben og fik en protese. Det klarede han meget godt, men havde mange smerter ind i mellem, så det var jo smart, at han nu boede sammen med en sygeplejerske.

Jeg vil slutte for nu, ellers bliver det alt for sent, inden du får et brev fra mig. Jeg vil fortsat tænke på dig og ikke mindst tænke på at vi ses om 4 dage.

De kærligste hilsner og tanker

Niels

Godnat knus eller et morgenkram, respons og en krønike

Kære Niels

Vanens magt er stor. Jeg blev så lettet og glad da dit brev kom, fordi jeg begyndte at tænke på, om der var sket et eller andet (uha en dum vane bare at regne med det ville komme inden ca. kl. 15.30). Samtidig tænkte jeg så også, at der jo er andre ting at foretage sig, end at sidde foran skærmen og skrive til mig hver formiddag, og ikke mindst vidste jeg jo, at muligheden for en middagslur også var til stede og så ville du jo nok skrive derefter.

Nu skal du på ingen måde få samvittighedsnag, det er faktisk en kærlighedserklæring du skal skrive dig bag øret det her, for faktisk mener jeg, det blev ganske indsigtfuldt at opleve hjertets uro og erkende bekymring, (der kan jo ske noget) der jo i den grad er følgen af min kærlighed til dig. Sådanne erfaringer giver en særlig forståelse af mine følelser for dig.

Vi SKAL jo ikke skrive hver dag. Jeg er bare tættere på dig når jeg skriver og der kommer et eller andet tilbage, enten det er kort eller langt, det er jeg ret glad for. Og kære Niels jeg kunne vældig godt lide din historie om den leverpostejform, for selvfølgelig har den oplevelse betydet noget for dig og Angela. Og det er da også meget rart at vide at også i to har oplevet en lidt mindre lykkelig jul en gang i barndommen. Og så en anden ting. Jeg kan virkelig godt lide den omhyggelighed du har med opgængens børn og små detaljer, jeg elsker den måde du fortæller på, og det giver mig en oplevelse af, at være med på rundtur i opgangen og gården.

Det er jo sådan noget, der gør det så levende.

Det med hemmeligholdelsen af skilsmissen, var kun Kirstens modstand mod at erkende at det var en realitet. Jeg tror hun formanede mig til tavshed, fordi hun håbede at min far vendte tilbage, og så var der jo ikke grund til, at jeg sagde noget. Hvilket jeg gjorde kort efter hendes forbud. Der var jo en af drengene, der syntes det var lang tid siden min fars store motorcykel med sidevogn, havde holdt nede i gården. Jeg kunne ikke

drømme om at komme med en eller anden indviklet historie. Det betragtede jeg som en slags synd. Og det gjorde jo egentlig livet lidt lettere, generelt set.

Det er lidt sjovt og meget genkendeligt dette, at du som 15-årig, flytter i hus og får eget værelse. For da jeg var 15 år, købte moster et rækkehus på Grønagervej med to stuer og køkken, i stueplan og to værelser på 1. sal. Hvoraf et blev mit værelse, som jeg malede lyserødt, fik grønt tæppe på og hvid seng og skrivebord/toiletbord, idet skrivepladen kunne løftes op hvor der så på indersiden var et stort spejl. Helt ærligt anede jeg intet om, hvad det skulle bruges til. Jeg brugte jo hverken det ene eller det andet, men jeg var meget stolt af det, for på det tidspunkt, kunne jeg ikke blive feminin nok. Som om jeg skulle indhente en masse, der var blevet forsømt. Og dette bord var virkelig feminint.

Jeg må erkende at religioner der trækker unaturlige sære ideer ned over hovedet på mennesket, er mig inderligt imod. Denne Faster Anna, som er fabelagtigt godt spillet af Kirsten Rolffes, er som klippet ud af den slags, nærmest sygelige forvrængninger. Faktisk hører den katolske ånd også ind under dette. Hvorfor må kærligheden ikke indeholde begæret?

Jeg husker i 1965 at jeg sad ved siden af Linda i klassen, som længe havde været kæreste med Peter Brandt. Jeg husker i øvrigt, at jeg indtrængende og videbegærligt, spurgte hende vældig meget ud om sagen, for det var ikke så meget jeg egentlig vidste konkret. Jeg var jo temmelig overrasket over at drenges tissemand kunne vokse og blive som om der var et ben indeni den, det måtte hun ligesom uddybe ordentligt, med så mange detaljer som muligt.

Vi skulle til skrifte kort efter og Linda følte sig nødsaget til at skrifte, at hun havde været sammen med Peter. Hun kom tårevædet ud af skriftestolen og jeg blev både harm og overrasket over alle de mange "Jomfru Maria bønner" hun skulle gennemleve før hun fik syndsforladelse. Jeg tror det var omkring 50 styk.

Gudskelov var moster min store redning. Jeg fortalte selvfølgelig om begivenheden og moster sagde overbevisende, at hvis de elskede hinanden, ville Gud ikke tage det så tungt. Det var jo trods alt ham, der havde skabt mennesket til dette og ikke djævelen. Thi han havde næppe blandet sig i den proces og dertil kom at vi udtrykte billedet af Gud, ikke kun det halve af os men det hele. Dog forklarede hun også, at vores samfund,

krævede lang tids skolegang og etablering af hjem, så det var uklogt og faktisk uansvarligt at begynde at sætte børn i verden, hvilket jo var risikoen, inden man kunne skabe et hjem til dem. Men det var ikke det samme som en synd. Hun mente det kunne være en læring i at blive tålmodig og glæde sig til den dag man med tryghed for et lille barn, kunne være sammen og skabe et sådant lille hjælpeløst menneskebarn. Kun når det var rent begær og der ikke var kærlighed mellem de to, var det en synd. Hvor min mor altid tænkte på hvad andre tænkte, så snakkede moster aldrig om den slags.

Ved den snak, fik jeg en meget bedre forståelse af denne Gud, og mange timer er gået med at snakke om dette begreb, med min moster, gennem tiden.

For moster var absolut troende, men også ret klog og gennemskuende, syntes jeg. Hun brugte meget det nye testamente, hvor Jesus udtrykkeligt siger at forargelse og andre tåbeligheder, ikke er noget at dyrke. At det alt i alt drejer sig om at elske og tage vare på hinanden.

Jeg tror nok at både Pater Adams som Pater Hubert, ville have ønsket jeg ikke var så velbevandret i det nye testamente, og ikke var en så ivrig diskussionslysten ung dame i religionstimerne, fra ca. 7. klasse. Især indenfor alt med kønnene. F.eks. hvorfor præsterne og nonnerne ikke måtte gifte sig, når de dog var skabt til sådan et liv? Hvorfor piger ikke måtte være ministranter? Hvorfor der ingen kvindelig Gud var? Og hvorfor nonnerne skulle rende rundt i de stive kapper, når præsterne ikke skulle osv. osv.

KRØNIKEN

Et inderligt håb:

Egentlig gik det faktisk nogenlunde, efter mine forældres dramatiske afslutning.

Min mor havde et udmærket arbejde, Kirsten og jeg var kommet på fritidshjem, Anne-Bente i vuggestue. Moster hjalp så ofte hun kunne.

Min far kom og hentede os hver anden søndag. Så tog vi i biografen, eller i tivoli, eller så Holiday on Ice, Cirkus Schumann, kort sagt alt muligt. Vi så ikke noget til den dame, som han åbenbart boede hos.

Når han kom og når han afleverede os, stod de to voksne tit og kissemissede enten i køkkenet eller entreen. Jeg anstrengte mig vældig meget, for at vise mig, som en rigtig drengepige, altså overdrev lidt, fordi jeg troede jeg kunne påvirke hans trang til at

vende tilbage til os. Det troede jeg så på, mere end på en måde. Min lille hjerteveninde Annemarie var ved at opgive mig, når vi skulle lege sammen, fordi jeg i flere uger lavede en slags magisk regel til mig selv om, at jeg hvert tiende skridt skulle bede et "fader vor" for så ville min far komme hjem igen og alt blive som før.

En eftermiddag smilede mor koket til os og spurgte om vi kunne tænke os at få far hjem igen. Det var der selvfølgelig slet ingen tvivl om at vi forfærdelig gerne ville.

Jeg foreslog straks at han skulle flytte tilbage til os med det samme.

Søndagen efter, regnede det i stride strømme og Kirsten og jeg sad tålmodigt og ventede på, at far skulle hente os. Men han kom ikke.

Vores mor blev lidt ængstelig, kunne jeg og sikkert også Kirsten observere. Efter adskillige timer i venten, ringede telefonen. Min mor så først undrende ud, mens hun lyttede, så svarede hun særdeles vredt, at det kunne da aldrig falde hende ind, og at det var løgn.

Så vidste vi noget var helt galt.

Det viste sig at damen han boede hos og som senere blev hans anden kone kaldet Lasse, havde fortalt min far, at min mor var dukket op på grønttorvet (Lasse var grossist i frugt og grønt og havde en lille kælderforretning i Nansensgade), hvor auktionererne over grøntsagerne foregik mellem kl. 5 – 6. Her skulle vores mor så have dukket op og råbt til alle der gad høre det, at Lasse var en heks, der havde stjålet hendes mand, der tillige var far til 3 børn, hvoraf et var blindt.

Jeg kan ikke vide om det er sandt, men jeg tvivler gevaldigt, det gør både Kirsten og jeg. Min mor var slet ikke typen, der kunne finde på at suse helt ind på grønttorvet, fra Amager kl. 5 om morgenen og råbe ud over en flok ukendte mennesker, var da næsten en umulig forestilling. Men uanset om min far indså fejlen, eller han troede på Lasse, så blev døren endeligt lukket til.

Kirsten og jeg er blevet enige om, at hvis nogen havde foretaget sig den slags, kunne det meget vel være min gamle tante, hende der blev over 100 år. Det var noget hun godt kunne finde på. Og Lasse kunne sikkert godt finde på, at fordreje situationen, hvis den altså overhovedet havde fundet sted. For Lasse var en beregnende kvinde i mangt og meget. Og havde hun sat sig for, at ville beholde min far, kunne hun jo godt have sagt dette, i en periode, hvor han måske var begyndt at snakke om at vende tilbage til os.

Lasse

Min fars 2. kone "Lasse"

*Kort efter hentede
far os og stoppede
op på
Nørrebrogade. Vi
blev taget med op i
en lille bitte
lejlighed på 3. sal,
for der boede min
far åbenbart,
sammen med en
dame, som kaldte
sig for Lasse. Hun*

forklarede smilende, at det hed hun fordi mændene nede i hendes grønthandel kaldte hende det. Noget med hun hed Larsen til efternavn, som så var lavet om til Lasse. Lasse var en lille kvinde med et stort grin, store hestetænder, meget tyndt permanentkrøllet hår og smukke næsten lavendelblå øjne, samt en forholdsvis stor næse. Hun viste sig at være ret sjov tillige. Jeg syntes vældig godt om hende, mens Kirsten var yderst forbeholden.

Da vi så lå i vores senge, begyndte Kirsten en meget mørk tale, der i korthed gik ud på, at hvis jeg roste Lasse så meget, ville vores mor sende mig på børnehjem. Kirsten var knap 13 og jeg knap 9 år. Jeg blev helt stiv af skræk. Ventede tålmodigt på at Kirsten skulle falde i søvn og da hendes åndedræt var blevet tilpas tunge, spændede jeg ind til moster i stuen, stortudende over den skrækelige fremtidsudsigt.

Moster beroligede mig så meget hun kunne, men fremover nikkede jeg indforstået, når Kirsten prøvede at forklare vores mor, hvor grim og dum Lasse var, og det selv om jeg slet ikke syntes hun var det. Jo det med en stor næse kunne jeg da godt se hun havde og meget tyndt hår hvor man anede hovedbunden, men at det overhovedet havde en betydning, fattede jeg ikke rigtig.

Så er der faktisk kun 3 døgn tilbage, det er en dejlig tanke at vide. Dette snart at, kunne mærke dig live og give dig ømhed, varme og min kærlighed.

De kærligste hilsner og tanker

Fra Karen

Søndag d. 05.03

Jeg elsker dig og krønike

Kære Karen.

Mange tak for dit brev.

Ja mit brev i går blev lidt forsinket. Men jeg havde ikke fået skrevet så meget og så er det jo jeg ellers plejer, sammen med nogle kærlige hilsner, at advisere dig om, at der selvfølgelig er noget på vej.

Men jeg syntes hele tiden, der var lidt mere at fortælle dig og om en halv time, kunne jeg lige skrive de sidste tanker og sende det. Det blev bare til flere halve timer, inden jeg kunne sætte mig roligt foran computeren.

Jeg var startet med at skrive lidt krønike, men mine almindelige og nutidige tanker skulle og skal du have en del af – men så gik tiden.

Hvis du bare ved, at i weekenderne kan der ske noget omkring børnebørn og mandag og onsdag spiller jeg floorball, så hvis jeg ikke har fået skrevet til dig inden 12.30, så bliver det først efter kl. 16.

Det kan godt være vi ikke SKAL skrive hver dag, men hvis vi bare mener: Vi skal ikke skrive et LANGT brev hver dag. Så er vi vel nærmere, det vi gør. For en kort og kærlig hilsen viser jo noget om at være i tankerne og lige gøre opmærksom på, at man er der. OK, der er sådan set ikke mere at skrive om den ting, men det kan jo ske.

Jeg er nok også lidt ukoncentreret for tiden. Især når jeg kommer til at tænke på dig og på at vi snart ses igen.

Normalt, når jeg sidder foran skærmen og skriver til dig, kan jeg klart mærke dig, jeg ved jo du er derude og venter på et brev fra mig (sådan har jeg det jo selv, når jeg venter). Jeg sidder ved skærmen og synes, jeg kan mærke dig, men når det er så tæt ved at vi mødes, forsvinder lidt af den illusion, jeg har påført mig selv, og jeg kan næsten ikke vente på at se dig og mærke dig rigtigt. At være sammen med dig, hvor vi bare koncentrerer os om hinanden.

Jeg er i hvert fald et sted og på et niveau, som jeg ikke har oplevet i mange år.

Kæreste Karen, hvor jeg savner dig og glæder mig til at være sammen med dig igen. Jeg kan kun skrive: ”Snart”. Og vil nok i morgen kunne skrive ”Meget snart”.

Jeg har lige nu svært ved at skrive nogle strøtanker til dig og endnu sværere ved at skrive mere dybe betragtninger. De får vente, måske til i morgen.

Når jeg læser både dine tanker og krøniker, slår det mig virkelig, hvor parallelt vi har kørt i mange situationer. Styrken i dette gør jo, at vi har ret let ved at forstå hinanden. Den styrke må vi selvfølgelig udnytte, til gavn for vores nuværende forhold.

Det er dejligt at tænke på og det varmer mig og tager lidt af den uro, jeg føler ved at vi snart ses igen. Det er selvfølgelig ikke en uro over at skulle se dig, men udelukkende en uro der er forvoldt af ventetiden. Lad mig sige det på jysk: Det er da ikke så galt, at vi snart skal ses.

KRØNIKEN

Mere om Kaj

Kaj var vognmand og tjente ret godt, da hans vogn kørte i døgndrift med enten ham selv, eller en chauffør på.

Da han fik fjernet det ene underben, kunne han ikke køre taxi mere, men beholdt sin status og havde bare en bil kørende med chauffør på.

Desuden var Kaj med i inderkredsen i firmaet og fik ved skæbnens gunst, jobbet som bestyrer af den Esso tank, som firmaets vogne tankede på og købte dæk og sådan noget udstyr hos.

Den inderkreds, Kaj var med i, bestod ud over ham af bl.a. "Mulle", Elvin og Leif.

Disse tre er de eneste, jeg rigtig kan huske, for det var dem, som ofte kom hjemme hos os, hvor de sad i stuen og bagte rævekager.

Det var her, de fik oprettet bestyrerstillingen til Kaj, og det var her, de lagde planer for det kup, der skulle gøre Leif til formand for firmaet.

Ifølge Kaj, var Mulle, den fineste kammerat og bedste ven – en rigtig guttermand.

"Ved i hvad han kan gøre for os andre?", sagde Kaj engang.

"Nej, det vidste vi godt nok ikke!"

Så Kaj fortsatte med at fortælle. En nat havde de været på værtshus, efter at have kørt taxi hele dagen og de hyggede sig, til ud på de små timer.

De blev ret godt sultne og normalt tog Taxifolk og mange andre på Rest. Puk, som havde mad hele natten, men de havde lyst til Gule Ærter.

Så viste det sig, hvilken god kammerat Mulle var. Han ringede hjem og vækkede sin kone. Så stod hun op og lavede Gule Ærter til dem alle sammen. En time efter stod de i Mulles lejlighed og konen serverede Gule Ærter for dem.

Ja, han var en rigtig god kammerat.

Så får du ikke mere krøniker i denne omgang,

Jeg glæder mig vildt meget til vi ses om 3 dage.

Jeg elsker dig og sender

de kærligste hilsener og tanker

Niels

Vores kærligheds glæde og krønikens dramatik

Kære elskede Niels

Jeg ved ikke om du er klar over hvor lykkelig jeg bliver, over det første udtryk i din overskrift, "Jeg elsker dig". Og senere i brevets afslutning. Jeg ved ikke hvordan det vil være at være i himlens salige fryd, men jeg ved hvad det er Kahlil Gibran mente med at dvæle i Guds hjerte. Det er det jeg oplever sammen med dig.

At læse ordene "Jeg elsker dig" har en hel speciel styrke og kraft i sig.

Jeg elsker dig højt Niels, og forsøger at udtrykke det så godt som muligt. Jeg ved også at kærligheden er, som en plante der skal plejes, omsorgsfuldt og forstandigt. Derfor er det så dejligt, at vide vi har disse fælles samhørigheder, som vi helt klart har. Vores jord er rigtig god at gro i.

Og jeg vil til hver en tid foretrække at, have kontakten til dig hver dag, uanset det en gang imellem bare er et lille kærligt brev, end ingen i et helt grufuldt døgn. Jeg kan godt lide aftaler, noget konkret at regne med og fornemmer klart at, det kan du også.

Nu er der jo ikke mere end et par dage til vi ses og jeg tænkte at vores muligheder, ud over glæden ved, at vi kan være så nær hinanden som muligt, hvilket jeg glæder mig utroligt til, kunne være at gå nogle dejlige ture, (vejret skulle blive ret lunt fra på onsdag eftermiddag) se et par gode film (jeg er jo medlem af Netflix, som har et stort udvalg). Jeg ville også gerne høre dig spille og synge hvis du har lyst og måske finde en tone til at blande mig.

Jeg tror tiden kommer til at føles kort kære Niels, for vores kærlighed er stadig så sitrende ny, der er så meget at udforske, så meget at finde sammen i, og har vi brug for en times pusterum, for de store energier, har vi jo vores computer, iPad og mobiler. Og, ikke at forglemme, en middagslur.

I dag har jeg haft lille Ellis hele dagen. Ellis er Kristas barn så hun er selvfølgelig mit 3. barnebarn og 2½ år. Jeg nyder at have hende, og det giver jo immervæk et ekstra nyk, at hun jubler når hun træder ud af bilen og ind i min favn.

Men nu vil jeg hellige mig lidt mere krønike. Det er en barsk periode som jeg prøver at fortælle om, vil jeg lige sige, og helt let er det egentlig ikke, men føles alligevel godt at fortælle dig. Så detaljeret er der ingen der har fået disse fortællinger før.

KRØNIKEN

Ubetænksomhed og nytårsbrag og en families endeligt.

Nytåret 1958-59 skulle Kirsten og jeg afholde sammen med moster. Min mor skulle i byen med en veninde og virkede glad og fjantet, da hun tog af sted.

Anne-Bente var på det tidspunkt 2½ år gammel. Hvis hun fik et eller andet i hånden (f.eks. en hårbørste) gik hun fint, ellers var det ikke noget hun rigtig turde. Men hun var begyndt at famle sig rundt og vi legede en del af aftenen med hende.

Ved 22-tiden lød der pludselig et sønderlemmende brag, afstedkommet af nogle store drenge, der havde affyret en bombe inde i opgangen. Anne-Bente skreg i chok og var næsten ikke til at dæmpe. Hun sitrede i hele kroppen og da endnu en blev affyret, fik hun en slags krampe, sikkert hyperventilation.

Moster vovede sig ud i opgangen og forsøgte med sin lærermyndighed, at få drengene til at foretage bombninger udenfor. Netop da hun havde forladt lejligheden, ladet døren stå halvåben og bedt de 3 drenge om at fortrække til udendørs aktivitet, lød endnu et rungende brag. Moster kom ind igen og så fuldstændig mærkelig ud. Hun havde mistet hørelsen af braget, da drengene på det nærmeste havde kastet en bombe mod hende. Godt nok fortrak de endeligt, måske fordi nogle andre af opgangens mandlige beboere, truede dem med politi. Men moster var døv og fik først langsomt sin hørelse tilbage i løbet af de næste 3 timer. Anne-Bente kunne vi derimod ikke, få til at falde ordentlig ned, i meget lang tid. Kirsten og jeg prøvede at lægge hende imellem os, ved

at sætte os overfor hinanden og rokke med hende som lå i vores midte, mens vi sang den ene sang a la plante smil og plante solskin for hende efter den anden, iblandet hendes, i starten ret voldsomme gråd, som langsomt blev mere klagende og lavmeldt. Det hjalp til sidst, så hun endelig lod sig lulle ind i søvnens rige. Men aftenen var totalt ødelagt. Måske er det derfor det altid har knebet for mig, at syntes nytåret var så fantastisk, uden jeg dog ligefrem har forkastet den.

Anne-Bente kommer på Refnæs blindeinstitut.

Midt i en rimelig periode for os alle fire, meddelte vuggestuen, at de ikke mere fandt det forsvarligt, at have Anne-Bente i deres varetægt.

Min mor fortvivledes over dette. En af grundene var til afvisningen var, at Anne-Bente ikke ville have sine glasøjne i. Flere gange end ti fingre, kylede hun sådan et øje ud, så det gik itu. Vuggestuen kunne dermed ikke forsvare at andre mødre besvime af chokket, når de i stedet for øjne så ind i to kød kratere.

Det hændte flere gange, også i andre situationer, som da min mor var oppe og handle i Brugsen og troede hun havde kontrol med Anne-Bentes indfald, at en ung pige dejsede pludselig om hvilket udelukkende skyldtes at, Anne-Bente havde listet sine øjne ud.

Nogen gange lå de på puden ved siden af hende, og andre gange kastet ud og derved smadret på fortovet.

Som store, havde vi vores egen noget rå humor, sammen med Anne-Bente, hvor vi alle tre morede os over at mindes hendes konsekvente handlekraft og forskellige som regel, yngre menneskers besvimelser, i den anledning. For os virkede det jo på ingen måde skræmmende, men ret naturligt.

Kort efter min mor havde fået dette at vide, drog vi alle fire til Refnæs blindeinstitut ved Kalundborg, for at overdrage Anne-Bente på det tilhørende børnehjem. Jeg har siden, fået at vide, at min mor blev rådet til dette af lægen. Og der var jo heller ikke andre muligheder for en enlig udearbejdende mor, og måske heller ikke for andre.

Men Kirsten og jeg kan stadig huske Anne-Bentes fortvivelse, da hun blev afleveret i en vis frk. Friis arme, uden nogen forklaring eller indkøring. Derefter løb Kirsten og jeg, med vores mor i midten, væk fra hendes råb efter sin mor. Min mors tårer og forgræmmede triste ansigt, står tydeligt i min erindring. Dette ansigt, sad jeg og betragtede på hele turen, fra Kalundborg og til hovedbanegården.

Jeg har svært ved at tro, det ville kunne lade sig gøre i dag, bare at plante et barn i

armene på en plejer og forsvinde.

Jeg hadede at besøge på Refnæs, for mange af de blinde børn, stod bare i hjørner og kroge og rokkede stilfærdigt, ligesom nogle af dem systematisk dunkede hovedet ind i væggen. Derudover var de, som sultne små ulve efter kontakt, hvilket afstedkom en sand famlen og beføling, snakken og kravlen op på skødet af en, hvis de kunne komme af sted med det.

Kirsten kommer i huset

Kirsten var ved at blive rigtig sær. Hun ville ikke dyrke social kontakt med nogen, hun tiggede og bad mig blive oppe efter skoletid, i stedet for at løbe ned og lege, hvilket ikke altid var så let at droppe, til fordel for lejlighedens mørke. Jeg fik nærmest åndenød af at sidde og lumre på vores værelse. Af en eller anden grund, gik vi ikke mere på fritidshjemmet, sikkert fordi det var for dyrt for min mor, eller også fordi Kirsten var blevet for gammel.

Min mor havde det med, at se os, som om vi var en person. Det skete rigtig mange gange, at Kirsten om morgenen var så kontrær, at min mor til sidst mistede tålmodigheden og bare lod os begge pjække. Det var til gengæld vældig sjovt. For så kunne vi lege sære lege, tegne dramatiske tegninger, slås lidt, og synge alle sangbogens sange, alt imens vores klassekammerater sad og sled i det. Min mor skulle jo til gengæld af sted.

På lang sigt vil jeg tro, min mor fik nogle henstillinger af specielt Kirstens klasselærer. Enden blev, at hun blev taget ud af skolen midt i 7 klasse og fik plads i huset et sted i Ordrup.

Nu var hele familien blevet opløst, stort set, og så begyndte jeg at starte en slags vanskelig periode, i det små. Hvordan det spændte af skal jeg nok komme ind på i næste brev. Måske lyder det ret barskt det jeg beretter, men sådan tænker et barn jo ikke, det værste var faktisk at miste både Kirsten og min far og følelsen af sammenhold i de år.

Så er der bare to dage og tre nætter tilbage. Hvor bliver det bare dejligt at være i dine arme igen.

Jeg elsker dig og som du sender jeg dig, de kærligste hilsner og glæder mig til dit brev i morgen,

Din Karen

Mandag d. 06.03

Kære Karen

Tak for dit dejlige brev. Den første del af brevet var meget smuk og jeg glædes over, at kunne gøre dig lykkelig med mine ord og tanker om dig.

Der var endnu en grum krønike. Det er dog fantastisk, hvad du har oplevet og er blevet udsat for. Hvis jeg tænker på den lille, søde og smukke Karen i Kuk, så kan jeg ikke få det til at hænge sammen. Men en kolossal styrke i dig, må jo være mobiliseret, for at du kunne komme gennem disse oplevelser.

Hvor er jeg dog glad for, at du fortæller mig det.

Så vil jeg lige skrive lidt praktisk. Det kan du jo rette i og skrive evt. din mening om.

Der er jo kun to dage til vi ses. Jeg forestiller mig at ringe dig op ud for din gadedør ved 11-tiden.

Når vi har brugt lidt tid på at hilse på hinanden (dvs. konstateret at vi begge er fysisk tilstede), kan vi jo gå en tur og ende i centret og købe lidt ind. Jeg vil ikke tage noget særligt med, for det er hyggeligt at gå på indkøb sammen og så kan jeg også lære mere om, hvad du gerne spiser og drikker; og hvad du absolut ikke bør komme i nærheden af.

Jeg skal nok tage både guitaren og en samling sangtekster med. Jeg vil glæde mig meget til at synge sammen med dig. Det kan blive rigtig hyggeligt. Ja - det ser jeg meget frem til.

En middagslur sammen engang imellem, er jo heller ikke at foragte. Jeg glæder mig meget til at være sammen med dig og til at mærke dig og mærke, hvad jeg selv føler, når du er helt tæt på mig.

Jeg kan mærke, at den varme og forelskelse stiger op i mig nu, men den bliver blandet lidt med den længsel, jeg føler. Den længsel, som udraderes, når vi endelig er sammen om to døgn. Og ikke mindst, sammen i to døgn.

Jeg vil satse på, at de næste to døgn går hurtigst. Når vi er sammen betyder tiden ikke noget, før vi igen skal skilles, så lad os nyde tiden sammen og lad os nyde hinanden.

KRØNIKEN

Leifs sommerhus

Min mor og Kaj tilbragte mangen en lørdag eller søndag i "Leifs Sommerhus". Jeg sætter det i anførselstegn, fordi det var det, de sagde og vi vidste egentligt ikke, hvad det ville sige, at tage en tur i Leifs sommerhus.

Dette emne omfatter ikke så meget Angela eller mig, men skal bare lige fortælle lidt om, hvad der foregik i Mor og Kaj og hvad deres interesser var.

Kaj havde på et tidspunkt købt en 8 mm smalfilmsoptager og han havde taget noget film i Leifs sommerhus og så kunne vi se, hvordan det så ud.

Leifs sommerhus var et lille træskur midt i et meget øde landskab. Landskabet blev kun brudt af andre træskure.

Jeg fortæller blot det her, fordi det var et mysterium, hvad de lavede og ikke mindst, hvor kedeligt det må have været.

Angela og jeg var aldrig inviteret med. Vi ville nok have kedet os bravt, men ville forfærdelig gerne opleve, hvad der foregik.

Kaj var ikke ligefrem en Spielberg eller Carl Th. Dreyer, så selv om vi så noget 8 mm film fra sommerhuset, anede vi ikke hvad der foregik. Men vi tolkede det

derhen, at mændene i lighed med, når de mødtes derhjemme, sad og bagte rævekager, mens deres koner lavede kaffe og kogte gule ærter med flæsk og pølse.

Kajs film var håbløse. Det ærgrede mig, at han købte masser af råfilm, blot for at optage nogle situationer, som det var meget svært at tyde. Det ærgrede mig særligt, fordi jeg også på det tidspunkt havde anskaffet en 8 mm optager. Jeg havde ikke mange penge, så der var ikke råd til ret meget film. Jeg lavede nogle tegnefilm og en gyser med Angela i hovedrollen. Den var af svingende kvalitet og varede 35 sekunder. Man kan ikke lave særlig mange skræmmende effekter på 35 sekunder. Hvis man forsøger ender det hele i kaos og parodi. Det har jeg bevist på bare 35 sekunder.

Forår på Gl. Kirkevej

I den omgang fik jeg omkring ¾ år på Gl. Kirkevej, min bedste ven, ved siden af

Axel, var Bjarne, som boede på Randkløve alle. Vi var meget sammen, dyrkede lidt boksning og især bordtennis. Boksning var nærmest for sjov, men bordtennis var dybt alvorligt. Sagt på en anden måde, vi var rigtig gode venner efter et par runder boksning, mens vi ofte blev meget uenige, når vi spillede bordtennis. Vi var ikke altid enige om, hvordan man talte point og hvilke

point, der egentligt talte. Det bundede nu aldrig så dybt, eller mere sandfærdigt, uenighederne holdt ikke så længe.

Jeg var også stadig meget sammen med Ole Bjerg. Vi opholdt os meget gerne på Nationalmuseet og i Frelser Kirke på Christianshavn.

Udskejelserne i Frelser Kirke er hurtigt overset, for en dag havde vi fundet på en beskæftigelse, oppe på det øverste af spiret, hvor der gik (og stadig går) en udvendig snoet trappe helt op til toppen.

Vi havde i et anfald af letsind fundet på at kravle udvendigt på denne trappe.

Det blev opdaget af nogen, som havde med kirken at gøre og så fik vi karantæne og dermed forbud, mod at komme i Frelser Kirke. Jeg husker ikke, hvor lang tid karantænen skulle være. Måske er den stadig gældende.

På Nationalmuseet, var vi også uheldige. Vi kom der meget, sammen med Keld fra klassen – vi blev ret hurtigt anset for nogle store drenge, med en kolossal historisk interesse, så da vi en dag spurgte om vi måtte komme ud i museets gård, hvor der var nogle dyssekamre og andre begravelsesbygninger, og som de historieinteresserede drenge, vi blev anset for at være, fik vi lov.

Så herefter kom vi en del ude i gården og kravlede rundt i dysserne. Det var dog kun indtil en kustode opdagede, at vi næsten var flyttet ind i en langdysse mit i museumsgården, og indrettet os lidt hyggeligt der, med wienerbrød, smøger og sodavand.

Så måtte vi af en eller anden grund ikke komme ude i gården mere.

Næste gang når vi til sommeren på Gl. Kirkevej, hvor de første store omskiftelser i mit liv skete.

Nu glæder jeg mig til den omskiftelse, der er sket i mit liv, efter jeg har mødt dig.

Kære Karen, vi ses meget snart og får tid til at koncentrere os om hinanden.

De kærligste hilsner, ømmeste tanker og længsler efter at, være sammen med dig.

Din Niels.

Respons, længsel og krønike

Kære Niels

Tak for dit altid dejlige brev, indeholdende denne glæde over, vi snart er fysisk tilstede sammen. Det kan vi vist ikke blive trætte af at skrive om og tænke på, begge to.

Jeg glæder mig så jeg faktisk ikke formår at beskrive det nu, hvor der bare er så kort tid tilbage. Jeg har, som jeg fornemmer du også har det, svært ved at have roen helt.

Egentlig sjovt at denne stærke længsel, giver så megen hjertebanken.

Jeg kan da godt forstå at dig og Angela, må have været i et lettere forundret hjørne over, hvad jeres mor og Kaj dog lavede i "Leifs sommerhus", som ikke så specielt spændende ud. Og den med rævekagerne og konernes beskæftigelse, med både kaffe og Gule ærter med flæsk og pølse er selvfølgelig (gætter også jeg på) ikke langt fra sandheden.

Du har faktisk mange billeddannende fortællinger, som kunne blive en sjov fortælling om "Dengang bedstefar var dreng"

Og hvordan får sådan nogle knægte dog den absolut skøre ide, at kravle rundt UDVENDIGT på spirets trappe? Kirsten V og jeg var også af og til oppe i det spir, men vi end ikke skænkede det en tanke, at man faktisk også kunne kravle over og komme op udvendigt fra. Havde vi fået tanken kan jeg selvfølgelig ikke udelukke, at vi nok også havde afprøvet den.

Vi to kunne jo engang se på Frelser Kirke, mest for lige at tjekke op på, om du stadig har forbud mod spiret og kirken i det hele taget.

Og egentligt er det morsomt hvorfor f.eks. det at kravle rundt i dysser, har været så tillokkende, men jeg kender godt disse pudsige indfald og fortæller også på et tidspunkt om den slags.

Men først skal jeg lige fortælle dig den fortløbende historie om min krønike, som jeg må tilstå, ikke er særlig lyserød. Men efter dette afsnit af krøniken, lysner det dog. Måske skal jeg også tilføje at den begivenhed, som jeg har været inde på i kort form i tidligere brev til dig, har haft et underligt vedhæng, som handlede om en slags skam, selv om jeg jo ikke kunne klandres for min mors særheder eller handlinger.

KRØNIKEN

Mors forelskelse

Det var helt tydeligt at min mor var livet noget op og muntert sang i vores nydelige lejlighed, som vi fortsat boede i, selv om det kun var min mor og mig der var tilbage. Jeg husker ikke, hvornår hun fortalte om Nygård, men det må jo være kommet frem, måske med hjælp fra moster, som ofte kom på besøg.

Nygård var Benns far. Benn var en af "mine" 5 drenge, jeg så ofte havde spenderet tiden på.

Det var måske nok en lille bitte smule underligt.

Men min mor så, så glad ud, ikke mindst fordi han bar uniform, skulle jeg mene, hvilket min mor elskede at mænd bar, gerne med en større udnævnelse oveni, du ved sådan noget med kors og bånd og stjerner på, at jeg bar over med valget.

Når man er 9 år, og nærmest har besluttet ikke at spekulere mere end højest nødvendigt, valgte jeg automatisk at det gjorde jeg naturligvis heller ikke i denne situation.

Men der skete et eller andet, efter et ½ års tid. Jeg ved i dag lidt men ikke præcist hvad der skete, men min mor begyndte, at opføre sig virkelig mærkeligt.

Hun ville ikke have, at jeg tændte lyset i lejligheden, når jeg kom op fra gården, måske ved 19-tiden om efteråret for at få lidt at spise. Hun gad ikke mere lave mad, men gav mig havregryn med sukker og mælk på, hvilket jeg i starten var vældig tilfreds med, men efterhånden syntes var lige lovligt kedeligt, da jeg jo også spiste samme ret om morgenen.

Hun stod næsten altid bag nedrullede persiennner og tittede ud af en sprække, hun lavede. Det hun åbenbart forsøgte at gøre var, at få det til at se ud, som om hun enten var flyttet, eller bare ude.

Jeg har siden fået at vide af moster, at denne Nygård var min mors store kærlighed. Men han svigtede hende og giftede sig kort efter med en kvinde, vistnok 15 år yngre end min mor. Min mor kom sig egentlig aldrig rigtig over det. Jeg har ladet mig fortælle at det er helt særligt at blive svigtet af en væsentligt yngre model.

Lise, mig, Benny og de nøgne damer

Efterhånden blev det sådan at jeg kunne lege og beskæftige mig med lidt af hvert til kl. var 22 eller mere, selv om det var blevet efterår og ofte både mørkt og koldt. Jeg legede nu udelukkende, med lille Lise. Hendes tilværelse var nogenlunde lige så elendig som min egen. Ofte gik vi op til Lise, hvor hendes far, næsten altid (syntes jeg), gik rundt i en halvnusset undertrøje, lange skægstubbe og bare fødder i sutterne. Han var radmager men ellers ok. Han var fotograf og Lises og specielt min store beskæftigelse oppe hos dem, blev at få lov til at dekorere nogle af hans gamle billeder med farve. Nogen gange legede vi også at vi fremkaldte billeder, hvilket fik mig til, mange år senere, at lege den lille fotograf, nå men det er en anden historie. Foruden Lise boede der også hendes storebror Benny, som adskillige af gårdens drenge drillede på det grusomste, fordi han gik med briller. Det hændte flere gange, at jeg blev og sov hos hende uden at min mor reagerede. Det føltes så usselt, at jeg nærmest fornægtede denne kendsgerning.

Sådanne aftener underholdt jeg både Benny og Lise med mine eventyrlige historier, mens de begge sad med bare fødder og prøvede at pille deres fodvorter af. Disse fodvorter arvede jeg desværre både på fingrer og tæer. Også det er en anden og lidt senere historie.

Nogen gange cyklede Lise og jeg helt ud til Kongelunden, hvor hendes rigtige mor boede. Første gang hun fortalte om sin rigtige mor, blev jeg noget overrasket, idet hun altid drøede rundt i gården og glædestrålende råbte at "jeg har fået en ny mor" når hendes far i ret korte perioder, havde fundet sig en kæreste. Hendes rigtige mor boede utroligt ringe og hun så heller ikke selv ud af mindre agtværdighed end huset. Omkring hende var 2 – 3 små børn, den ene lidt mindre, end den anden. Jeg følte mig virkelig så svært til mode derude, og havde oprigtig ondt af Lise, mest fordi moderen virkede så ligeglad med hende. Tænk at have fået et så elskeligt barn og så overse det.

Engang vi var alene, fandt Lise pludselig nogle blade i sin fars gemmer og hev dem frem. De forestillede nøgne kvinder, der enten stod på hænder eller cyklede uden bukser på, eller bare stod, ofte i sære stillinger. Nu vidste jeg en del om hvordan en nøgen kvinde så ud, idet min mor bestemt ikke var genert, oppe i vores lejlighed. Derimod var det ikke meget jeg vidste om nøgne mænd, kun om drenge. Det undrede mig derfor en del, at flere af kvinderne ikke havde noget hår, som normalt dannede den trekant min mor netop var dekoreret med. Lise anede ikke hvor det var blevet af og jeg mindes kun disse blade, fordi de var forbudte og fordi de undrede mig. Jeg forbandt det ikke rigtig med noget seksuelt, nok med en slags frækhed, men der manglede fantasi i mit sind i den retning, for hvad i alverden var der ved det, selv om jeg godt vidste, det ikke var noget min mor ville bryde sig om.

Da min mor blev en trussel og miraklet

En af de lørdage hvor Anne-Bente var kommet på besøg og moster åbenbart skulle noget andet, skete det.

Jeg ved ikke om min mor havde givet os noget at sove på, men det tror jeg. I min erindring foresvæver det mig, at jeg har spyttet en pille ud i en af potteplanterne i vindueskarmen over min seng. Men sikkert er det ikke. For det havde jeg gjort mange gange, også når det bare var en vitaminpille.

Jeg hørte døren blive åbnet, som om det mere er i en drøm end i virkeligheden. På et tidspunkt, noget tid efter vi var blevet lagt i seng, så jeg, noget sløv af søvnen, min mor

bære en sovende Anne-Bente ud. Lidt senere prøvede hun at løfte mig op også. Jeg var ikke speciel stor og havde ikke særlig meget sul på kroppen. Og jeg var meget træt, så jeg lod som om jeg sov. Jeg må også være sovet videre, efter min mor havde placeret mig på et vattæppe, ude i køkkenet.

Miraklet skete kort efter. Det var som om nogen kaldte på mig, en slags høj kalden. Jeg åbnede anstrengt øjnene og så ind i noget totalt violet. Som om væggen overfor mig, var blevet violet. Ud af denne violette sitrende farve, kom et lys frem. Sådan lidt a la en skikkelse. Dette lysvæsen fik mig til at skribe. Egentlig ikke fordi det gjorde mig bange, men fordi jeg måtte. Min mor stod lænet over komfuret og græd. Gaslugten var infam. Vinduer og dør dækket af opklæbet avispapir. Da jeg skreg, slukkede min mor omgående for gassen og så ved jeg faktisk ikke helt, hvad der skete videre.

Vi talte aldrig om det. Men moster flyttede allerede dagen efter ud til os, og fremlejede kort efter sin lejlighed i Keplers gade, til en grønlandsk familie i et helt år.

Det var aldeles pragtfuldt, at moster rykkede ind, det var så rart, at få rytme og hverdag tilbage. Men jeg begyndte også at blive noget kontrær, specielt overfor min mor.

Derfor søgte hun og moster om jeg kunne komme på svagbørnsskole i forsommeren, måske igen gennem Else Minna. Det vil sige i 6 uger, lige før skoleferien. Og det blev som at få vejret tilbage. Det var som at komme ind i livets solskin på ny.

Jeg vil ikke glemme, at fortælle, at miraklet med dette lysvæsen og flere af lignende beskyttende tilstande, efterhånden fik mig overbevist om, at Gud holdt hånden over mig, at jeg havde en opgave at løse, selv om det lige tog adskillige år at fatte. Egentlig opførte jeg mig i en del år, som Jonas i hvalens bug. Jeg udfordrede på en måde Gud.

Så skulle de værste begivenheder være på plads. Og snart er det nogle af de bedste begivenheder, som skyller ind i mit liv, men for at du skal få en lille forprøve af mere åndspræget karakter, sender jeg dig en masse kys og knus og hilsner
Fra din Karen

Tirsdag d.07.03

Spørgsmål, konstateringer og glæde

Kære Karen

Tak for et meget dramatisk brev.

Det sætter jo mange ting på plads. Jeg tænker her på, hvordan jeg i Kuk bare tænkte, at den lille kønne pige, måtte vel bare vandre rundt på en lyserød sky. At der kunne komme tordenskyer forbi, i hendes liv, lå mig uendeligt fjernt.

I det hele taget tror jeg, at i barndomstiden og ikke mindst i ungdomstiden tror enhver, at de er de eneste, der har problemer og at alle andre er lykkelige.

Et godt eksempel på det, er min kammerat Edgar, som boede på fjerde sal. Han havde godt nok to ældre søskende, som var faldet lidt uheldigt ud. Det gode for Edgar og for mig, at se var jo, at disse søskende ikke boede hjemme og Edgar havde det, som et enebarn og måtte stort set alt. Det var det eneste sted, vi måtte lege i stuen.

Edgars forældres dejlige dybe lænestole (i bordeauxfarvet plys) har været alt fra kampvogne over indianerheste til krigsskibe, som sejlede hurtigt hen over gulvtæppet. Nede hos os selv, på tredje sal, måtte vi helst ikke lege i stuen. Det gik sådan en almindelig hverdags eftermiddag, hvor Anders var på arbejde, men vi skulle ikke begynde at lege i lejlighedens eneste skrøbelige lænestol eller topersoners sofa med uopskåret mekka.

Og så var der Edgars far, som iflg. sladderen, naturligvis ikke var hans biologiske far, selv om hans forældre havde været gift, fra længe før hans storebror blev født.

Nå, ja Edgars far. Jeg så, med mine øjne, en superflink far, a la "Mulle". Når f.eks. Edgars mor sendte os ned på det lokale værtshus for at hente Edgars far, som ikke havde været hjemme et stykke tid, så var han alle tiders far. Tænk dig, han gav os altid en sodavand eller flere, mens han "drak ud" og vi ventede på, at han skulle gå med hjem.

Jeg husker da mindst én gang, hvor det lykkedes os at få ham med hjem.

Nå, det var lige ved at blive lidt krønike.

Jeg skal lige have kommenteret dit seneste brev og indsat et par spørgsmål.

Hvorfra kommer navnet Anne-Bente, som er et ikke helt almindeligt sammensat pigenavn?

Det virker som om, du er klar over, at "Gule ærter med flæsk og pølse i Leifs sommerhus" er en metafor for en rigtig god herrefrokost, som kvinderne helt naturligt lavede, sådan en lørdag eller søndag.

Min ide med at kravle rundt i dysserne på Nationalmuseet, stammer nok fra, at den eneste fobi jeg rigtig har (udover nogle momentane fobier) er klaustrofobi, og ved at kravle rundt i dysserne kunne jeg, i hvert fald over for Ole og hvem der ellers var med, bevise, at jeg ikke led af klaustrofobi. Det var i øvrigt ikke noget, vi talte om, men jeg er sikker på, at det havde noget med det at gøre. Og så var det sjovt.

Det blev ikke mindre sjovt, da kustoderne begyndte at fatte mistanke til vores historiske sindelag og prøvede at fange os.

Som jeg tidligere har fortalt, fangede de os desværre, lidt for hurtigt.

Jeg forstår ikke helt, hvad der var "usselt" ved, at du sov hos Lise. Er det bare mig, der læser sætningen forkert?

I spiste aftensmad ved 19-tiden. Bare det havde været os. Vi spiste præcis kl. 17.30 hver dag. Jeg tror, det er derfor, der i dag ligger et eller andet i mig, der gør, at jeg ikke vil spise for tidlig aftensmad.

Ellers er din krønike voldsom, men også til tider sød og særdeles oplysende som tidsbillede. Tak for det og bliv ved med at fortælle på den spændende måde, du gør.

Det er altså mange oplevelser, vi har haft, som minder om hinanden. Om det bare var tiden, eller vores mødres katolske baggrund, skal jeg lade være ufortalt, men lige fortælle om den gang, vi fik sovepiller:

Anders og min mor havde gæster og vi blev sendt ekstra tidligt i seng, så de kunne få fred, til at nyde aftenkaffen, tror jeg.

Vi kunne naturligvis ikke sove og blev ved med at ligge og snakke. Mor havde nogle gange været inde og skælde ud og kommanderet os til at tie stille. Kort efter var snakken i gang igen. Fjerde eller femte gang hun stod i døren, havde hun to tallerkner med lagkage med. Hun syntes, sagde hun, at vi skulle have et stykke lagkage.

Lagkagen bekom os vel og et øjeblik efter faldt vi begge i dyb søvn.

Der gik nogle år, inden det gik op for os, hvad der i virkeligheden var sket, den aften hvor vi, den eneste gang i vores liv, havde fået serveret lagkage med flødeskum og krymmel langt over normal sengetid.

Det blev en ordentlig mundfuld, men dit brev har altså inspireret mig usædvanligt meget denne gang.

*Når vi ses, kunne vi kigge på den ”Magix Dvd maker”, jeg gav dig, så kan jeg lige sætte dig ind i grundprincipperne for brugen. Så er du fri for at gå igennem hele brugsanvisningen, som ikke altid er lige klar og præcis.
Det gælder jo også om hurtigt, at komme i gang med alt det sjove, det program kan.*

KRØNIKEN

Sommer på Gl. Kirkevej.

Jeg fik lov at opleve ”Det forsømte forår” på Gl. Kirkevej. Det vil sige, jeg læste til min mellemskoleeksamen. Der var et fag, som f.eks. tysk, hvor jeg manglede tre års pensum. Det tager tid at læse op.

Men det lykkedes mig da, at få en ganske rimelig mellemskoleeksamen. Det skyldes mest topkarakterer i Matematik, regning, fysik og sådanne fag, der kunne trække de andre op.

Jeg har fortalt om, hvordan jeg arbejdede hos onkel Edgar i fiskeforretningen. Og det var, da jeg for første gang i mit liv afleverede et fad flotte stegte sild, at han foreslog, jeg skulle være kok. Og da jeg syntes at det havde været sjovt at stege disse sild og de efterfølgende fiskefrikadeller – jeg fik oven i købet penge for det, så var jeg ikke i tvivl. Jeg skulle være kok.

Jeg stod jo heldigvis med anbefalingen, mit livs første, i hånden og var klar til at søge læreplads.

Onkel Edgar havde også foreslået, at jeg tog et job inden for branchen mens jeg ventede og søgte læreplads.

Det kunne være køkkenmedhjælper i en restauration eller koksmat på et skib. Jeg blev tiltrukket af tanken om at arbejde på et skib. Min mor mente at det skulle være et skib, som ikke sejlede for langt væk, så jeg kunne tage rundt og søge læreplads på mine fridage.

Jeg kunne næsten høre en eksplosion, da den store boble brast. Den boble, som havde indeholdt et storslået syn af hvide palmeomkransede Bounty strande og eksotiske

storbyer, hvor sømænd gik på sjov om natten og købte fremmedartede kuriositeter om dagen.

Da boblen brast, fandt jeg mig selv i færd med at skrælle kartofler i kabyssen om bord på Thor Viking.

Jeg havde nået en lille tur til Samsø, inden jeg 1. juli skulle påmønstre Thor Viking. Her hjalp jeg Bedste med at lave mad, for det havde jeg jo egentligt aldrig prøvet. Heldigvis fandt jeg det spændende, at lave både frikadellefars, persillesovs og anden dansk hverdagsmad, som jeg i hele min barndom havde oplevet som noget, der bare lavede sig selv.

Jeg startede på Thor Viking, cyklede ind i Havnegade for at møde kl. 8 om morgenen og cyklede hjem igen ved midnatstid. Så havde jeg været 4 gange i Landskrona den dag. Cyklen stillede jeg sjovt nok lige over for Meldahls Kiosk og garderobe i Havnegade.

Endelig kom den store dag. Måske den største i mit liv. Konfirmationsfesten medregnet. Min 16-års fødselsdag. Hidtil havde jeg holdt alle mit livs fødselsdage i Østerby, men denne var anderledes. For det første var jeg begyndt at arbejde og for det andet skulle den røde NSU-knallert indvies.

Jeg kan ikke helt huske min første tur på den, kun at jeg var så stolt, at jeg næsten ikke kunne styre den.

Nu var det så slut med at cykle ind i Havnegade, så de næste cirka tre måneder var knallerten mit transportmiddel til og fra arbejde. På en eller anden måde følte jeg mig næsten normal i den periode.

Jeg læste annoncer og søgte nogle af de få lærepladser, der var, men det kom der ikke noget ud af. Og dog, der kom det ud af det, at jeg fik en ny drøm og en ny boble begyndte at vokse sig stor.

Når Thor Viking lagde til Kaj i Landskrona, var der fra kabyssen direkte udsigt til et lille bådebyggeri. Det de byggede der, så simpelthen så spændende ud, at jeg drømte om at blive bådebygger.

At se de små både tage form, for jeg kunne jo følge dem om dagen, hver fjerde time, stævne vi ind i Landskrona Havn og hver fjerde time så jeg de fremskridt, der var sket med bådene.

Da det rigtig gik op for mig, at bådebyggeriet lå i Sverige, brast også denne boble. Det kunne selvfølgelig ikke lade sig gøre, jeg kunne heller ikke overskue det. Fascineret af tanken og træbådene var jeg, men måske havde jeg bare brug for en drøm.

Så er jeg tilbage i nutiden og glæder mig til i morgen, hvor vi ses. Det er vist den meget enkle måde at sige det på.

Den praktiske måde er at spørge, om det er OK ved 11-tiden?

Kære Karen. Jeg glæder mig ubeskriveligt til at se dig og mærke dig – i det hele taget at være sammen med dig på alle måder.

De kærligste hilsner og længsler

Niels

M.d.n.

En sætning som ” *På en eller anden måde følte jeg mig næsten normal i den periode.*” syntes jeg udtrykte så meget om Niels og hans indre. Han må have haft et stort behov for at søge ”det normale” og i den grad følt sig udenfor skiven.

Men metaforen med ”De gule ærter med flæsk” som skulle oversættes til en god herrefrokost, fattede jeg ikke spor af. Det skyldtes at jeg dels intet kendte til eksistensen af ”herrefrokost”, dels end ikke i hjernens inderste kringelkroge fattede, at der var noget måske oven i købet morsomt i at skrive ”Gule ærter med flæsk” for at jeg så skulle fatte begrebet ”herrefrokost”.

Det var virkelig besynderligt, og uforståeligt. Skulle det være en vits? Eller kunne det tænkes at det var en indforståethed mellem f.eks. folk på landet?

Nå! jeg undlod at svare. Eller jeg hoppede over det.

Respons på dit brev, krønike og jubel

Kære Niels

Det er helt perfekt du kommer kl. 11 i morgen. Og tak for dit både reflekterende brev og det parallelle sammentræf. Din mor, må siges, at have været noget smartere end min mor, med hensyn til sovepillespisningen. Nu var vi opdraget for længst til, at sluge vitaminpiller, og voksne tænker ikke altid særlig langt, i forhold til børns finere

smagsløg. Der er godt nok forskel på en vitaminpillesmag og en sovepillesmag. Anne-Bente har sikkert fået den blandet med Ribena saft.

Og hvor jeg genkender jeres snakken om aftenen. Den slags gjorde Kirsten og jeg også rigtig meget. Tit blev det sådan at Kirsten fortalte en eller anden kort historie, og så skulle jeg. Kirsten elskede vist at falde i søvn, til min måske lidt monotone stemme, i alt fald mindes jeg hun ofte sov kort efter jeg var begyndt, hvilket ikke forhindrede mig i, at fortælle min historie færdig, idet hun holdt fast i, at selv om hun sov, så gik ordene stadig ind i hendes øre, altså som drøm. Det syntes jeg var ganske fint og det nyttede jo ikke omvendt, for hvis jeg faldt i søvn så kom ordene ikke flydende som drømme. Kirsten havde sin egen måde at gøre flere ting på. Bl.a. at, dele en plade Pernille chokolade. Det foregik på den måde at hun brækkede chokoladen over sådan nogenlunde. Målte derefter om stykkerne var lige store, hvilket de sjældent var, for derefter at bide det stykke, der ragede op over det andet stykke af, for så at give mig et af stykkerne.

Det er egentlig underligt at du har klaustrofobi i en eller anden grad og jeg det modsatte kaldet agorafobi, altså mest som ung. Jeg ved ikke om det er den rigtige betegnelse, men jeg kunne gå fuldstændig i panik, hvis jeg kom ind i en stor biograf, hvor der kun sporadisk, sad nogle mennesker. Eller gå over Rådhuspladsen, hvis den stort set var uden mennesker. Men det er ikke noget der har fulgt mig længere end til omkring de 30 år.

Jeg elsker jo samtidig den storslåede natur, gerne med så få mennesker placeret som muligt. Og som halvstor pige, cyklede jeg ofte alene ud i Kongelunden, når jeg ikke ville i skole. Og Kongelundsskoven er jo ikke just den mest menneskefyldte skov.

Kirsten havde måske en anelse klaustrofobi. I alt fald skændtes vi ofte om dette, at få trukket gardinerne for vinduerne og lukket døren eller det modsatte. Jeg var for de tiltrukne gardiner og lukkede døre, Kirsten det omvendte, indtil hun en aften omkring de 12½ år pludselig så et ansigt glo ind ad vores vindue (vi boede jo i stueetagen). Så bøjede hun sig prompte for, at trække i det mindste gardinerne for. Det med døren blev et kompromis, som jeg tror, blev ordnet med at vi skiftedes.

Du spørger hvorfra navnet Anne-Bente kommer, og jeg er dig svar skyldig. Min storesøster blev døbt Kirsten Marianne efter min fars højt tilbedte kusine og da det blev min tur (det var vist en temmelig forsinket dåb, der hastigt blev udført da jeg blev indlagt med Kighoste 5 måneder gammel) for også jeg, fik de samme begyndelsesbogstaver som Kirsten, nemlig Karen Margrethe. Karen efter både min farmor og min mormors navne og Margrethe sikkert efter Kronprinsessen.

Det havde vi meget sjov med, når vi lavede vores egne forlag, som var udledt af "Den lille bogtrykker", som du jo også fik dig. Senere lånte jeg så mosters skrivemaskine. Du læser ikke sætningen "usselt" forkert. Det usle ved at overnatte hos Lise var, at min mor var så utrolig ligeglad med om jeg overhovedet kom hjem. Hun ringede sjældent til Lises far for, at få konstateret om jeg var der. Hun kærede sig ikke rigtig om, jeg eksisterede eller ikke. På det tidspunkt var jeg et barn og oveni købet en pige på ca. 8 - 10 år, og det er ikke forsvarligt at glemme et barn på den måde. Og da slet ikke en pige. Lise delte på en måde skæbne med min nye tilværelse, for hun var også forholdsvis forsømt. Min mor havde før skilsmissen ofte udtrykt hvor "usselt" Lises og Bennys liv var og ikke glemt at gøre os opmærksom på, hvor heldige vi var.

Det at vente til kl. var 19 skal nok ikke just forstås som godt. Da min far boede hjemme og også da Kirsten boede hjemme, spiste vi normalt omkring kl. 18. Når der er så lidt interesse omkring ens person som barn, så føler man sig himmelråbende ussel. Især fordi jeg absolut var bedre vant. Det føltes jo lidt som at gå fra prinsesse til tigger, hvilket emne jeg da også beskæftigede mig med i rigtig mange af mine tegnede og fortalte historier. Jeg har gemt nogen af dem, så du kan se billeder af produktionen, når vi ses. Jeg brugte gerne Amazon indianere eller afrikanske børn, som hovedpersonen i mine ofte ret dramatiske fortællinger, som altså Lise og Benny, i mangel af Kirsten blev lytter til.

Jeg tænker min mors depression og ensomheden, der svøbte sig om hende og dermed også berørte mig, måske varede i et ½ år knap og nap. Så flyttede moster som sagt ind og der blev lidt højere til loftet igen.

KRØNIKEN

Svaghørnskolonien

Engang i midten af maj 1959 tog jeg med min mor og moster ind til hovedbanegården, hvor en hel togvogn var dedikeret til alle de børn, der skulle til Hørve svaghørnskoloni.

Jeg havde en brun kuffert med mange mærker af udenlandsk karakter med, hvori lå al mit tøj. Der var syet en slags hvidt bændel fast til alt hvorpå mit navn stod forkortet KMR.

Jeg prøvede at få Moster og mor til at gå med det samme, men de insisterede stædigt på at blive, til toget kørte. Jeg hader det at skulle stå og vinke og smile og vinke og smile, som du ved og jeg gør det kun med Ronja, når jeg følger hende til toget, når hun skal besøge sin far, fordi hun modsat mig, elsker det.

Karen på svagbørnskoloni

Men længe inden toget fløjtede af, var jeg kommet i snak med en pige, som sad på sædet overfor mig. Hun smilede straks jeg satte mig og hendes fregnede næse og strithår, mindede påfaldende om mit, selvom jeg lige var blevet klippet. Min mor havde totalt uimodtagelig for mine vilde protester, insisteret på at jeg skulle klippes.

Jeg har vist tidligere beskrevet svagbørnskolonien, hvor jeg ville fortælle om min mors forklaring på, hvordan man fik børn og eftervirkningerne heraf. Så måske husker du, at den pige der lo ad min overbevisning om min mors udtalelse og min søster Kirstens forklaring på dilemmaet; ”hvordan man blev gravid?” hed Lone. På dette tidspunkt er hun endnu ganske ukendt. Men det gik hurtigt over for pigen og jeg kom til at grine, da toget endelig begyndte at køre og hun sukkende og med en hæs stemme sagde: ”pyha, fandme godt vi er færdig med det vindues kiggeri”.

Da vi ankom til lejren, hvor vi det sidste stykke vej blev transporteret i busser, som muligvis har været en slags spejderlejr, stormede Lone og jeg ind i den side, vi blev gelejdet hen mod, hvor pigerne skulle bo. I en vis fart fik vi placeret os i et af de første værelser med to køjesenge og dermed selvfølgelig fire sovepladser. De to køjesenge var over for hinanden, og vi bemægtigede os de øverste. Vores kufferter blev kort efter pakket ud i de små smalle skabe og så var vi etablerede lejrdeltagere.

Dette at have fundet en, som jeg følte jeg var helt pot og pande med, var skønt. Og vi var begge to det man vil kalde lidt uregerlige piger.

Slåskampen

De første dage gik med at få hold på udenoms faciliteterne. Lejren lå tæt på vandet, og samtidig tæt på noget, der blev kaldt troldeskoven. Her blev der selvfølgelig nærmest storsamling af børn.

Det var meningen, at vi efter de første to dage skulle "i skole" hvilket ville sige vi fik opgaver i både regning og dansk efter klassetrin.

Men de første dage, kunne vi bare løbe rundt og lege.

Nogle af de større drenge fik åbenbart den ide, at der skulle leges drengene efter pigerne. Mildest talt, hadede jeg den leg. Uanset om det var pigerne efter drengene eller omvendt.

Pludselig hørte jeg en af drengene tæt på, hvor jeg befandt mig, sige til en anden at, "hende der vil jeg have" jeg nåede dårligt at trække vejret, før jeg blev væltet omkuld og havde en større dreng over mig. Jeg erkender at jeg gik lige lovlig hårdhændet til værks. Jeg bed ham. Jeg blev holdt nede af hans hænder og han lå med sin noget større vægt pladask oven på mig. Desværre bed jeg ham i det, der var mest tilgængeligt, hans hals. Og jeg var nærmest rødglødende af raseri, så selv om han skreg som en stukken gris, og en tilløbende pædagogmedhjælper forsøgte at hive os fra hinanden var det faktisk, som om jeg var blevet forvandlet til en Pitbull. En masse havde samlet sig i heppekor. Endelig vågnede jeg op til dåd og slap mit tag. Drengen stortudede og jeg tørrede noget blod væk fra munden før jeg blev trukket ind, hvor de voksne holdt til. At de var forfærdede siger sig selv. Drengen der var ca. ½ hoved højere end jeg, havde fået et stort plaster på halsen og muligvis var en læge på vej, jeg husker det ikke helt. Men mærkeligt nok, blev jeg ad den vej, lukket ind i en drengegruppe, som også tog Lone til sig, de kunne ikke lide drengen, som vist havde været ganske grov mod dem. For mig så fremtiden virkelig lys ud, selv om jeg lige skulle igennem en masse snak og advarsler med de voksne, som dog efterhånden fattede sammenhængen. Måske kan mænd ikke så godt lide stærke kvinder, men det kan drenge virkelig godt. Og vi havde det ret sjovt, med vilde lege a la cowboy og indianere.

Resten får du når vi atter sidder foran hver vores computer og sikkert længes heftigt. Så glæder jeg mig, vildt og inderligt til at være i dine arme igen, og er så glad for, der kun er en nat der skiller os. Jeg vil også sende brevet, så du er helt med på at kl. 11 er en strålende tid at komme på.

De kærligste og længselsfuldeste tanker

Fra Karen

Karen gynger højt i sommerhuset ude i Kongelunden

Kapitel 7

Vores kærlighed får ben at gå på

Onsdag d. 08.03

S.d.n.

Så er dagen der, hvor Niels vil komme og blive hos mig i flere dage. Bare tanken, får en følelse af at køre i Tivolis rutschebane, til at rotere i mit indre.

Jeg har selvfølgelig vasket mit lange hvide hår aftenen før og fået købt ind til maden, selv om Niels havde påbudt mig ikke at købe specielt ind.

Mobilen ringer, og Nielses stemme lyder ind i mig og jeg skynder mig glad ud til opgangsdøren.

Bag glasdørens indgangsparti står Niels og jeg ser ham smile til mig, gennem den.

Niels har en munter rød - og hvidstribet langærmet bluse på og en åben dynevest over.

Lige så snart døren bliver åbnet, opstår der næsten øjeblikkelig en energitilstand af lys.

Jeg fornemmer det, som noget blødt gyldent, der svøber sig omkring os, på vej ind til min hoveddør. Vi smiler begge.

Vi genoptager vores fysiske tæthed. Stiller os helt ind til hinanden, da vi er kommet ind i min stue. Der er denne ekstra dimension af manifestation. Af totalt nærvær. Hjernen bliver et kort nu sat ud af drift.

Vi kysser i den omfavnelse. Vi stryger hinanden med varme glade hænder. Midt i omfavnelsen, bøjer Niels først sit hoved mod min kind, for derefter at løfte det igen og trække mig lidt ud fra sig for derefter at spørge lidt undrende: "Hvad ser du dog i mig Karen?" jeg bliver overrasket over spørgsmålet og fornemmer først og fremmest hans selvkritiske indstilling, både til sig selv og til verden og svarer. Et svar der ikke afkræves tænketid for og derfor ikke er svært at svare på: "Du er bare, og det er jeg også, jeg ser dig Niels og elsker både drengen i dig, manden i dig og faderen i dig. Ja jeg ser dig, og oplever jeg så let er i et med dig. Derfor elsker jeg dig" jeg trækker ham og hans brede krop, helt ind i min favn, og oplever stor ømhed og hjertevarme indeni. Niels smiler overbevisende og skubber mig blidt en tand fra sig, for at se ind i mine øjne, så trækker han mig med slet skjult glæde, ind til sig i en øm begejstret omfavnelse.

Vi flytter os automatisk ind i mit soveværelse i en næsten lydløs enighed, for at mærke hinanden helt tæt, bare mærke mere end alt andet.

Den varme og blide ømhed vi i fællesskab udlever, er svær at sætte ord på. Så helt anderledes end ungdommens vilde begærs følelse, der ofte nærmest var uden den store kontakt til hjerte og sjæl, i den tilstand. Vi har virkelig og jeg siger vi, for det er næsten som en synlig farve, der er svøbt omkring os, en dyb inderlighed, der ikke kan sammenlignes med noget.

Senere, efter en lille lur, går vi ned på Cafe' Petrine og spiser os lystigt igennem en mad, bestående af stegt rødspætte med rejer og det hele, til mig og revelsben til Niels, som han begejstret bestiller, men ikke kan spise op, faktisk når han kun gennem halvdelen, imens han bedyrer hvor herligt det smager, men også undrende konstaterer, at han plejer at kunne spise det hele op. Måske fordi han bliver fordybet i at fortælle om sin bedstemor og tiden dengang ham og Angela boede hos både bedstemor og bedstefar. Især bedstemor kunne jeg høre Niels var særlig glad for og det at jeg lytter intenst, får ham til at fortælle i en åbenhjertig tilstand. Ordene strømmer ud, selv om jeg klart fornemmer en slags ubevidst automatisk forsøg på tilbageholdenhed.

I bedsteforældrenes lille hyggelige stråtekte hus, fortæller han, fik de ikke sovsen over på en tallerken, men havde stegepanden med sovsen stående på midten, så de hver især kunne dyppe, både kartoflerne og frikadellerne i den. Niels fortæller om episoden med stor begejstring, og erindringen om dette og mange andre små situationer, bliver beskrevet med stor følelse. F.eks. tørrede bedstemor dem med karkluden om mund og fingre, for sådan noget som køkkenruller fandtes slet ikke og servietter, der kun fandtes i bomuld, blev gemt til større festligheder, ikke til hverdagens måltider.

Efter måltidet vender vi glade hjem igen, hånd ind i hånd, og lidt efter er vi i min elevationsseng, denne gang hejset op til siddende stilling, så vi kan følge en udsendelse i fjernsynet, som er hængt op til nydelse fra sengen, en udsendelse, jeg lykkeligt har glemt hvad var, lige nu.

Jeg viser ham også en af mine flashfilm "Vidnet" der udfolder et af mine digte iklædt billeder. Niels siger ikke spor, så jeg bliver lidt usikker på hvad han mener og jeg spørger ham ikke, for jeg ved godt at den er stærk og skal fordøjes lidt. Der kan selvfølgelig være flere grunde til at han ikke kommenterer den. Men jeg fornemmer, at

han simpelthen ikke ved, hvad for ord han skal benytte, at han blev overrasket over den, fordi den ikke er for almindelig og afslører det lag af masker, vi ofte iklæder os overfor hinanden. På en måde er det heller ikke nødvendigt.

Han har ikke sin guitar med. Den har han muligvis bare haft ude af tankerne, da han pakkede bilen.

At være sammen med ham, at sove med ham og mærke hans stærke højre frie arm omkring min krop, blive trukket ind til ham, høre hans åndedrag, når det går fra dagstilstand og slipper sig selv ind i søvnens stilhed, med åndedrættets langsomhed som en hvisken i nattemørket, er næsten i følelse, som en slags healing. Jeg ønsker jeg kunne ligge vågen hele natten og bare ligge og lytte til hans livsduelighed. Hans bevægelse ind i drømmeverdenen, hans hjertes rytmiske dunk, der lyder som en lille fiskekutter.

Det kræver mod at rumme. Det begynder jeg at erkende.

al spekulation om hvis og hvor, og hvorfor, er ikke eksisterende. Det er rent nærvær.

Torsdag d. 09.03

Vi vågner stille op og ser ind i hinanden. Jeg kryber ind til ham, han trækker hovedet lidt tilbage for at se på mig. Aer mig over håret, og udtrykker sin glæde. Siger jeg er smuk. Jeg forstår ham ikke helt, Jeg forbinder jo skønhed med ungdom og føler mig i et kort øjeblik, henvist til erindringen om mit morgenkrøllede ansigt. Men Nielses øjne sender en dyb intens tilstand af inderlighed, af nærvær. Han ser. Jeg ser, og i os begge er der viden, noget større end hjernen kan forstå, og det ved vi begge.

Dagen, en hel ubrudt dag, venter foran os. Vi giver os tid.

Vi sidder i morgentilstanden i min lille stue, der går i et med køkkenet med denne ro i os, som vi skaber, fra sekund til sekund.

Mens morgenmaden indtages, fortæller Niels om nogle situationer fra barndommen, jeg supplerer og der opstår en fortælleglæde som vi er fælles om. Der kommer andre barndomserindringer end dem vi har skrevet om, især fra Sankt Annæ Skole, og de mange skæbner vi i fællesskab kender. Nonnerne også kaldet søstre og deres forskellighed, præsternes friere tilstande og gebærder, de religiøse ritualer vi er bekendt med og fælles om, min mosters rolle som klasselærer for Niels i mellemskolens sidste år.

Efter frokosten vælger vi at opleve at være i en situation, hvor Niels sidder ved spisebordet og arbejder på sin iPad, mens jeg står ved min computer og slapper af, med gennemgang af nogle artikler og et spil "Napoleon".

Det er Nielses ide at vi skal prøve hvordan vi fungerer sammen i situationer med individuelle beskæftigelser. Sådan er han. Testende, kontrollerende, med et fokus på tryk for sine behov og fornuftsbetonede forestillinger. At jeg ikke selv har samme behov overhovedet, gør ikke indfølingen af hans mindre. Jeg er nysgerrig, vil kende ham og ved at det kontrolprægede kan ingen flytte rundt med. Det er en måske af og til besværlig del af hans udtryk at forholde sig til, men der behøves ikke at gøres anstalter til mine ligegyldige meninger. Og selvfølgelig kan vi gå fra hinanden og ind i vores egen verden, selv om vi er 3 meter fra hinanden. Ja jeg ved jo ikke hvad det er Niels vil kontrollere. Er det ham selv eller er det om jeg kan tie i en periode? Prøven er under alle omstændigheder vigtig for ham.

Efter 1½ times tid, går jeg hen og stryger ham over håret. Kysser ham spontant. Han rejser sig, omfavner mig og viser retning. Vi trækker ind i soveværelset. Det er umuligt at lade være. Kroppene vil jo også gerne være med. Vi er i live. Vi elsker med kys og kærtegn. Vi mærker forbindelsen mellem alle lagene. Det fysisk konkrete, der er flettet ind i følelser og samhørighed.

Niels sover ind på et tidspunkt efter intensiteten har fået lov at leve sig ud. Jeg lytter og falder i søvn, med denne følelse af, at intet er, udover dette nu. Måske sov jeg en ½ time, måske ikke. Jeg rejser mig stille og tager mit tøj med ind i stuen, hvor kattene Simba og Silva, sidder i kradsetræet og ser ned på mig. Niels bliver i sovetilstand, noget længere end jeg. Det er rart at kunne gå ind i stuen og vide at Niels sover trygt og godt i min forholdsvis smalle seng, som på ingen måde viser sig at være for smal til at vi sover, som små englebørn, i hinandens indflettede tilstand.

Jeg fryder mig over, at vi skal sove sammen endnu en nat.

Vi ved begge, at adskillelsen sniger sig ind i morgen eftermiddag.

Vi går en tur ned til Furesøen, en sø jeg med skam må erkende, jeg aldrig har bevæget mig hen mod. Farum sø og skov har jeg været ved mange gange, flere end jeg kan tælle, men ikke Furesø.

Vi taler ikke så meget. Jeg kan lide følelsen af samhørighed, uden en masse ord. Jeg ved Niels ligeså har nydelse i det tavse fællesskab. Nydelse i at vandre med hånden rundt om min. Mærke strejft af lidt støvregn, vinden der som en anden nysgerrig, stryger vores hår lidt tilbage.

De mange træer og buske på vejen, virker levende og som deltagende væsner, der betuttet står og venter på chancen til at springe ud.

Senere snakker Niels sig ind på planen om at få besøg af mig i hans hus i Lynge.

Åbenbart skal hans samlever ud på en af sine rejser, ovenikøbet af længere varighed, hvilket gør det muligt at ses adskillige døgn.

Hvilken luksus.

Vi kommer også til at snakke ind omkring de utrolig mange ligheder vi har kørt i parallelitet. Niels var dog betydeligt yngre da han kom til Samsø. Engang vil jeg prøve at lave en slags synkronicitet af vores begivenheder gennem livet.

I nattetimerne ligger vi tæt sammen. Når den ene vender sig gør den anden det automatisk også, som i en slags dyb overensstemmelse. Det er de eneste gange, jeg får nok bevidsthed til, at noget varmt mærkes indeni. Noget som en rolig flamme der brænder.

Fredag d. 10.03

Jeg ser lige ind i Nielses smilende glade øjne. Oplever hans varme og blidhed i et fysisk udtryk. Ordene han siger, kommer fra et menneske der ikke er vant til store ord. Jeg sætter også ord på mine følelser over for ham.

Da vi igen sidder ved spisebordet, begynder Niels at forklare mig, at han vil mig helt og fuldt, og at han vil prøve at finde ud af, hvordan han kan fortælle sin samlever gennem de sidste 10½ år, at han er blevet glad for mig. Han spørger selvfølgelig om hvad jeg siger til at gå helt ind for åbningen af en reel fremtid sammen. Spørgsmålet virker ganske unødvendig. Jeg vil ham jo ligeså meget som omvendt.

Jeg forcerer ikke noget. Det er ikke rigtig inde i min tankeverden, for jeg kan mærke han elsker mig. Måske ved jeg bare det, der vil ske og tænker ikke.

Jeg kan måske heller ikke endnu overskue, hvad det er for udfordringer Niels rejser for sig selv og sin samlever og mig med.

Det er yderst lidt han har fortalt om hende, ikke andet end at hun er nogle år yngre end jeg og arbejder med mennesker indenfor kommunen. Jeg erkender lidt undrende at det er yderst lidt jeg tænker og spørger ind til dette, at hun eksisterer. Ikke fordi at hun ikke skulle det, men fordi det ved vi jo i forvejen. Vi ved begge to, at Hanne lever sammen med ham. Jeg er klar over, der muligvis vil følge mange følelser med i Nielses beslutning, det lidt han har fortalt om hende siger mig, at han holder meget af hende, og meget gerne vil et venskab med hende. gerne vil undgå for meget drama.

Sådan noget kendetegner et godt menneske, for de mænd og kvinder der er for negative i deres beskrivelse af en samboende over længere tid, har ikke den fornødne respekt for et anderledes, tænkende menneske. Selvfølgelig er det i orden at beskrive de problemer der kan være baggrunden for at to mennesker går fra hinanden. Blot det er på en rimelig, human udtrykt måde, især en måde der inddrager begge parter i adskillelsesprocessen.

Det svære er at sige farvel.

Niels har det nogenlunde som jeg. Hvilket vil sige, at vi er enige om, ikke at trække afskeden unødigt ud.

Der er noget i vores forbindelse og i den hengivenhed der er til stede mellem os, som føles så fast og meningsfuldt.

Jeg kan ikke sammenligne det med tidligere tiders hektiske forelskelser, derved, at det kommer fra et dybere sted.

Jeg har elsket før, især min eksmand Arthur, som jeg fortsat nærer store varme følelser for, men i en mere venskabelig betydning. Jeg havde i vores samliv altid en urolig angst og mistro flagrende efter mig, for om det var gengældte. Ja nærmest en så stor mistro, at det kunne gøre mig voldsomt angst. Dertil en trang til at ville gøre min elskede, til den "perfekte mand". Hvilket muligvis også var omvendt, ved at Arthur også pålagde mig hans behov for at få den perfekte kvinde, måske? Men at tro man via sin irritation, sin påførte barndoms mere eller mindre traumatiske sårethed, kan forvandle sin partner til "billedet" af vores indre forestilling, er ikke muligt. Og det vil stensikkert føre til afstand, at forsøge med følelser som sårethed, eller forarget adfærd.

Kort efter at Niels er taget af sted, belaver jeg mig på at hente Ronja, mit mellemste barnebarn, fra skole og sætte hende på et tog til Jylland, så hun kan komme til hendes far, der bor derovre.

Jeg føler mig lykkelig.

Jeg elsker ham.

Det er svært at rumme uden at give det videre.

En tigger der går igennem toget ind mod København, får mønter, og også Ronja, får af dette indre overskud.

Billeder vi tog af hinanden

Lørdag d. 11.03

Godmorgen

Kæreste Karen.

Godmorgen og hav en rigtig god dag. Jeg skriver mere i eftermiddag.

Tak for sidst og kys og

De kærligste hilsner

Niels

God Formiddag

kæreste Niels.

Tak for din morgenhilsen. Den gjorde mig glad.

Jeg håber også du får en rigtig god dag, og jeg glæder mig til, der kommer brev fra dig engang i eftermiddag/aften

Kærligste hilsner Karen

Tak, gensyn, respons og lidt krønike

Kære Karen.

Først og fremmest vil jeg sige tak for et par helt vidunderlige døgn, sammen med dig. Tiden går altså bare så vildt hurtigt. Det var rigtig dejligt, at være så tæt sammen med dig, men også dejligt at opleve, at vi bare kunne sidde (eller stå) og arbejde med nogle ting individuelt. Bare det, vi vidste den anden var lige i nærheden. Det var en vidunderlig og inspirerende tanke.

Du får lige mit forslag til vores gensyn her, du kan så skrive evt. justeringer til mig: Jeg henter dig på Sorø station søndag den 2. april. Du vil være meget velkommen så tidligt, du nu kan. Det bestemmer du, så det passer med et tog, der passer dig og DSB. Der vil være en lille eftermiddagsudflugt på programmet.

Den 3. april står vi tidligt op og kører til Slagelse.

Jeg sætter dig af hos Kirsten og skriver eller ringer til dig ved 12-tiden, når jeg er færdig på hospitalet.

Vi snakker bare om, hvad vi ellers vil lave om mandagen.

Tirsdag prøver jeg at få en aftale med Angela, men under alle omstændigheder tager vi på Bakken og går en dejlig tur og spiser frokost på en af de restauranter, med de store tag-selv-borde, hvor der er masser af fisk, grønt, ost og diverse tilbehør. Jeg vil glæde mig meget til at være sammen med dig på Bakken, som har en særlig plads i mit hjerte. Det kommer jeg også til i krøniken.

Det er ikke fordi, vi skal lege børn, men: Kan du lide at køre i rutsjebane?

Du kan selv regne ud, hvorfor jeg spørger, for mange piger kan ikke lide at køre i rutsjebane. Så det er helt acceptabelt, hvis du ikke bryder dig om det.

Efter bakke turen, kan jeg køre dig til en station eller, du kan tage med til Lynge og så kan jeg køre dig til Borup om onsdagen.

Kommentarer modtages meget gerne.

Nå, det var en del praktisk, men nu til dit seneste brev.

Jeg ved ikke, om min mor var specielt smart, hun var i hvert fald udspekuleret, men det kan jo være det samme begreb. Jeg oplever måske nok, at "udspekuleret" er et element i forbindelse med at være smart.

I forbindelse med, at du genkender vores snak om aftenen, så er det egentligt fantastisk, så mange ting vi begge har oplevet, som ligger meget tæt op ad hinanden. Her tænker jeg mest på jeres søskende oplevelser og ikke så meget på de voldsomme ting, du har oplevet. Og igen må jeg sige at det kræver virkelig styrke, at komme igennem mange af de oplevelser, du har haft. Men jeg tror da, at de oplevelser igen har været med til at give dig yderligere styrke.

Min klaustrofobi er ikke særlig udpræget, men når jeg syntes jeg skulle finde en fobi og ikke holde noget skjult, ved jeg den kan træde frem, om end det er i mere ekstreme situationer.

Jeg ved positivt, at jeg har kunnet opleve det i forbindelse med huleklatring i Sverige, hvor jeg har været nogle gange, med elever fra Oure.

Jeg var i den heldige situation, at jeg var læreren "som ikke var bange for noget", men i den rolle kunne jeg jo også selv bestemme, hvor langt, jeg ville gå. Eller kravle.

Dermed kunne jeg også bestemme ud fra, hvornår mit indre sagde: Hertil!

Det gjorde så, at jeg kunne arbejde med elever, som var meget klaustrofobiske og hjælpe dem videre.

Jeg har f.eks. oplevet elever, som ikke en gang turde gå gennem en stenhvælving, hvor der var rigelig plads. Men grundet min egen tendens, kunne jeg sagtens forstå dem, selvom deres kammerater ikke kunne.

Når du fortæller om din mors manglende interesse for, hvor du opholdt dig, kan jeg også genkende det.

Jeg havde en stor stjerne blandt gårdens drenge fordi jeg ikke behøvede at fortælle, hvor jeg tog hen.

Hvis vi f.eks. fandt på, at vi ville på Helgoland en almindelig sommerdag, kunne der være nogen, som sagde, at det kunne de ikke, for ingen forældre var hjemme, som de kunne sige til, hvor de tog hen.

Andre hentede badetøj og spurgte eller i det mindste fortalte om, at turen gik til Helgoland.

Jeg skulle bare hente mit badetøj. Underligt!

Men det havde dog sin pris. Hvis jeg havde været nogen steder, var min mor ikke interesseret i hvor – men meget udspørgende om hvorvidt, jeg havde rendt rundt sammen med nogle piger. Jeg sagde altid nej og nævnte Ove Bjerg og så var den som regel ikke længere.

Engang imellem troede min mor ikke helt på det (for Ove kunne vel godt være med, selv om der var piger med) og så startede et længere forhør.

Hun var nok bange for, at jeg havde snakket for meget med vores mormor.

KRØNIKEN

Greve Badehotel

Jeg har tidligere skrevet en del om min ankomst til Greve Badehotel. Jeg har også sendt et par anekdoter derfra, men det var en væsentlig og stærk oplevelse for en 16-årig dreng, at flytte hjemmefra og blive en del af en voksenverden.

En del af et værtshusmiljø.

En lille flig af nogle voksne mennesker, som boede tæt sammen og arbejdede sammen hver dag.

Jeg gør lige det nødvendige persongalleri klar, så jeg kan fortsætte næste gang.

Da jeg startede var der en køkkenchef, Sørensen. Det var ham

der straffede med ikke at tale til delinkventen i flere dage.

Der var John, som var andet års elev og havde samme slags kontrakt, som jeg. Dvs. han skulle inden længe til København og fortsætte sin læretid.

Så kom der en kok, som blev min gode ven. Han hed Poul Gren og var sidst i tyverne.

Han var en meget dygtig kok, en sjov fætter og en mand med erfaring på en masse områder.

Han lærte mig meget om livet – både hvor man skulle passe på og hvor man bare kunne give slip.

Vi lavede på et tidspunkt et helt fantastisk nummer, practical joke hedder det vel, som gav genlyd over det meste af Greve Strand.

Det er en længere historie og den vil jeg begynde at skrive, så kan den blive færdig til i morgen og jeg kan sende den til dig. Hvis jeg skal skrive den nu, kommer dette brev alt for sent frem.

Men nu er du så advaret: Der kommer en lang krønike i morgen. Ja, jeg tror altså, det bliver langt.

Nu vil jeg så slutte det her brev og bare sige, at jeg elsker dig og glæder mig til at se dig igen. Hvis der bliver en mulighed, inden vores flere dage sammen først i april, så vil jeg komme med et forslag til dig.

Hav det rigtig godt, min søde Karen.

De kærligste hilsner og tanker

Niels.

Længselstanker, respons og krønike

Kære Niels

Også jeg vil sige dig tak for nogle vidunderlige dage sammen. Jeg oplever sådanne timer, sætte sig dybt og blivende. Som om der godt kan opstå lidt evighed i de hurtige timers himmelflugt. Indeni mig, dannes billederne, ikke som fotos, men som levende erindring jeg kan gå ind i. Jeg ved godt det er det vi kalder erindring, men det er ikke alene de erindringer jeg f.eks. har om barndommen.

jeg vil i morgen høre Kirsten om hun er fri til at få et mindre besøg af mig mandag d. 3/4.

Jeg kørte jo ind ved et tiden i går, fredag og hentede Ronja, satte hende på tog og ventede til efter kl. 17 med at køre hjem. Det vil sige, den var langt over 17 inden jeg hoppede på et tog tilbage til Farum igen.

Jeg må indrømme at jeg kviede mig lidt ved at vende tilbage til en lejlighed fyldt med dagene med dig overalt. Og jeg elsker faktisk at gå rundt i Københavns gader, især inde omkring gågaden.

I dag har jeg så haft Ellis og den lille dame faldt først i søvn kl. 21.30 så det bliver nok ikke et vildt langt brev, da jeg også skulle udvælge billeder til i morgen, hvor Jette og jeg (efter at Jeppe har hentet Ellis) kører til Hillerød med 4 – 5 billeder.

Du spørger om jeg kan lide at køre i rutsjebane og det kan jeg kun svare ja til og jeg vil meget gerne med dig op i den. Det er så ikke sikkert, at endnu mere udfordrende forlystelser, såsom deres Tårn gys, eller Tornado lige passer til min energi.

Det er egentlig underligt, at din mor har været så optaget af om du rendte rundt med nogle piger eller ej. Jeg går ud fra, selvfølgelig, at du har været i puberteten, da hun frittede dig ud på den måde. Selv om mormor Anna havde udtrykt sig, som om man var hjælpeløst fanget i sine lyster, må din mor jo i den grad have troet, det lige præcist ville ske konstant. Var hun ligeså ængstelig i forhold til Angela?

Jeg tror den form for udfritning og moralsk bæveren, på sine store børns vegne, kan være temmelig splittende for mange, i forhold til, at få et ordentligt forhold til sin egen seksualitet. Nu tænker jeg i den yderste konsekvens selvfølgelig og vil nævne adskillige, jeg har kendt af begge køn, som skejede 10 gange vildere ud på akademiture - og fester end nogen anden, og alle var vokset op i indremissionske hjem, eller meget moralske religiøse hjem, med stramme regler og megen kontrol.

Min mor havde været hos en clairvoyant kone, da jeg var omkring de 14 eller snarere 13½. En dag hun var på besøg hos mig og moster, så hun vredt på mig og udtrykte, at denne kone havde spået, at en af hendes døtre ville blive gravid inden årets udgang. Jeg havde endnu ikke kysset rigtigt, og var noget langt fra den tanke. Af en eller anden temmelig overdreven forestilling, mente hun at det lige kunne passe, at jeg blev det. Kirsten var på det tidspunkt, just rejst til England som au pair girl, hun var 17½ år og ligesom mere udsat, skulle man tro. Nu kan jeg jo ikke vide om min mor også ræddes for at Kirsten skulle komme i uføre, som hun kaldte det, men det virkede nærmest som om hun mente, Kirsten aldrig ville indlade sig på noget som helst.

Jeg er sikker på, at havde moster ikke udtrykt det om, at hvis to mennesker elskede hinanden, kunne Gud vel næppe finde det anstødeligt, idet han jo var ophavsmand til foretagendet, så havde min seksualitet lidt skade. Men at koble den følelsesmæssige side

sammen med den seksuelle, har betydet vældig meget for mig, idet jeg ikke har kunnet et tilfældigt samvær med en eller anden, uden der var større følelser med i det. Så kan man sige, det er fordi jeg er kvinde og det kan der da måske være en smule om, hvis ikke jeg netop voksede op i den løsslupne tid, hvor sex blev betragtet som et åbent gedemarked. Og det skyldtes jo i allerhøjeste grad, at kvinderne pludselig ville overgå mændene, i den disciplin.

KRØNIKEN

Den stærke og sære lugt

Noget, mange af svagbørnskoloniens børn, altså nok mest drengene, var optaget af, var at fange rejer og små ansjoslignende fisk, inden første revle. Lone og jeg havde store syltetøjsglas stående i vores skabe, med alskens levende smådyr i saltvand. Glassene havde vi tigget os frem til ude i køkkenet. Der stank mildest talt af beskidte håndklæder, som vi havde brugt til at fange dyrene i tillige med uddøde småfisk, vi havde glemt.

Derudover var der en anden lugt som sneg sig ind i foretagendet.

Da moster og mor kom på besøg, blev de noget fortørnede over, at vi ikke blev eftersat mere af medhjælperne og lejrlederen, men det var ret tydeligt, at vores lejr, kørte på meget moderne principper, til forskel fra tidens ellers ret så strenge opdragelse og disciplin. Vi skulle til dels selv feje og vaske vores gulv på værelset og fik kun ordre på at skifte sengetøj hver 3 uge. Dvs. kun to gange i løbet af opholdet. Hjemme skiftede min mor sengetøj hver uge.

En sen eftermiddag lå jeg inde på værelset og ledte efter et eller andet vigtigt, som jeg har glemt, hvad var. Pludselig kunne jeg se at der under den nederste køje lå noget.

Allerede ved at kravle ind under køjen en smule, kom en ram lugt af tis mig i møde. Jeg strakte hånden længere ind og trak 5 - 6 underbukser frem i lyset.

Lone og jeg delte værelse med en lille bleg pige som hed Jane, der ikke var let at hive et ord ud af. Derfor var hun forholdsvis nem at overse.

Men bukserne var hendes. Jeg snakkede med Lone, som var en meget snusfornuftig pige. Hun hev bunken af tissebukser frem, hev op i Janes dyne og så de ekstremt store skjolder som var efterladt på Hendes lagen. Kort efter stod Jane inde hos os og erkendte afsløringen og begyndte at græde sagte. Vi trøstede hende det bedste vi kunne og så sagde Lone, at hun skulle sige det til medhjælperne for hun, altså Jane, havde

"ret" til at få et beskyttende underlag lagt over sit lagen. Den form for "ret" ville jeg aldrig have tænkt på. Jeg kunne mere følge det med at tisse i sengen i en lang uendelighed, og tro alle ville afsky fænomenet, end det med rettigheder. Jeg må sige det imponerede mig, at Lone så det sådan.

Men Lone fik jo på en måde ret. Hun gik med Jane ned til stuen for medhjælperne og nu fik pigen så ekstra beskyttende underlag og megen opmærksomhed og trøst af både medhjælpere som af Lone og jeg.

Med hensyn til rejer og fisk så fortsatte det resten af opholdet, hvilket resulterede i, at vores håndklæder ikke just var de mest egnede, til at tørre sig i. Men man kunne jo altid vikle de grå tæpper om sig, som kolonien var overdænget med, efter en af de irriterende badedage.

Jeg vil nok berette noget videre omkring de specielle oplevelser der fortsatte med at folde sig ud under disse ophold.

Men det er tid til at du får dit brev og tid til i drømme, at kysse dig godnat eller godmorgen og sende dig mine kærligste længselsfuldeste hilsner og tanker fra Karen

Søndag d.12.03

Godmorgen Niels

Kæreste Niels

Jeg må lige sende dig et ekstra morgenknus og ønsket om en god dag. Jeg elsker dig og håber naturligvis vi snart ses igen

Kærligste kys, knus og tanker

fra Karen

Kys

Kæreste Karen. Jeg har endnu ikke haft tid til at sætte mig ind og skrive til dig

Men det kommer

Det bliver bare lidt senere i dag.

Kys og kærlig hilsen

Niels

Praktiskhed, krønike 1. del og kærlige ord

Kære Karen.

Mange tak for både dit aften/morgenknus og dit ekstra morgenknus.

Du har ret i, at selv om tiden kan føles hurtigt gående, så er der nogle evige øjeblikke ind imellem. Jeg kommer til at tænke på dine kys og den intensitet, de giver. Tanken om det gør mig varm og blød og får mig til at ønske vi bare var sammen.

Nå, jeg håber vi finder ud af noget inden den 2. april. I den forbindelse har jeg tænkt på, at du godt må blive længere, når du kommer hertil.

Hvis du alligevel skal finde ud af noget med kattene og har lyst til det, så har jeg lige hørt, at der vil være en rockkoncert i vores lokale kirke, torsdag den 6.

Det er en af mine, ja hvad skal jeg sige – bekendte – en meget dygtig rockmusiker og god sanger, som med sit band vil spille, i forbindelse med en gudstjeneste eller sådan noget i kirken.

Jeg har aldrig været i kirken, men jeg har også kun boet her i 11 år, så jeg kunne tænke mig, at benytte denne lejlighed til at gå derover.

Det er jo rart at være to om mange ting – ikke mindst en koncert.

Men det kan jo være, du ikke kan blive så længe. Jeg er i hvert fald alene hjemme hele den uge. Så vi må se, hvad der kan lade sig gøre.

Jeg kunne have lyst til at invitere dig til Samsø 11. 12. 13. maj, Hvad vil du sige til det. Jeg har endnu ikke undersøgt, om det kan lade sig gøre, i forhold til der hvor jeg gerne vil vi kunne overnatte, for jeg ville lige høre dig først.

Ud over lidt kærlige ord var det så en masse praktisk.

Der er ikke så mange kommentarer eller spørgsmål til dit seneste brev.

Det er ikke fordi rutsjebanen er et must, men jeg kan godt lide det og ville elske det sammen med dig. Så det er en mulighed, hvis vind og vejr arter sig efter planen. Jeg ville bare gerne vide det. Dejligt. Men den tid, den glæde.

Jo, det var da i puberteten, at min mor begyndte at interessere sig lidt for, hvad jeg lavede og med hvem.

Min mor gjorde sig altid sine tanker og lagde planer – og så var det sådan. Det er egentligt utroligt, som hun tænkte og forestillede sig, når jeg bare var til basar på skolen, som det skete en gang. Det var nemmere, når jeg var på ferie på Samsø, der interesserede hun sig ikke for, hvad jeg og naboens datter lavede. Der havde hun nok ikke sat sig i hovedet, at derovre hos bedste, kunne ske noget af den karakter.

Da jeg var i USA, fandt jeg en dag, i min kuffert, mellem det rene tøj, som hun havde givet mig med, en seddel med en række formaninger. Desværre kan jeg ikke lige huske dem alle og det er egentligt ærgerligt, at jeg ikke har gemt den seddel eller brev. Men jeg blev lidt stødt eller sur, så den blev revet i stykker og smidt i en container i New York.

Så har jeg lovet en rigtig god historie fra min tid i Greve og den starter her:

KRØNIKEN

Dagens krønike er lidt mere end en anekdote, det er en lidt længere episode.

Jeg har prøvet at gengive den ret præcist, selv om noget af den direkte tale, naturligvis ikke er helt ordret. Det har jeg føjet ind efter hukommelsen, for at gøre det mere livagtigt.

Men hele plottet er helt, som det skete den gang.

Jeg vil kalde den en novelle i to kapitler. Du får det første i dag og afslutningen i morgen.

Oplevelsen er fra foråret 63, da jeg boede og arbejdede på Greve Badehotel.

Pouls Fætter Jens

En tilfældig bemærkning bliver til en plan

Da jeg var i kokkelære på Greve Badehotel, boede mange af de ansatte på hotellet. Det gav anledning til et godt kammeratskab og mange festlige stunder blandt de, som holdt direktøren ud, i mere end et par uger.

På et tidspunkt var der en smørrebrødselev, som hed Helle. Hun var ikke den skarpeste kniv i skuffen.

Det var før den politiske korrektheds tid, så hun måtte selv stå til ansvar for sin dumhed og vi andre havde en slags pligt til at drille hende.

Nå, hun bad jo nok selv lidt om det.

Det bedste nummer, vi lavede med hende, var "Pouls fætter Jens".

En aften sad vi nede i krostuen og Helle fortalte, mens vi holdt masken og i begyndelsen troede, det var løgn. Hun fortalte nemlig, at hun syntes, det var synd, at der var så mange mennesker, der ikke var særligt kloge og dem måtte man hjælpe.

Umiddelbart kunne man så tro, at hun mente, at hun selv skulle have hjælp. Men hun anså fejlagtigt ikke sig selv, for at tilhøre den gruppe, hun snakkede om.

Især syntes hun, det var synd, hvis der var nogle fyre, som var så grimme og dumme (det var ikke lige de udtryk, hun brugte, jeg oversætter bare) at de aldrig fik fat i en kvinde.

Så kunne Poul ikke lade være med at spørge om hun så ville gå i seng med sådan én. – Det ville hun.

Jeg må lige tilføje, at Poul var kok på hotellet og noget af en charmør, men absolut ikke interesseret i Helle.

Hun fortsatte sin udredning, om de ikke så kunne fyre og efterhånden som vi fik fordøjet det, vågnede en plan i mit hoved. I hvert fald begyndelsen af en plan.

Højt sagde jeg så, ret henkastet, men med tydelig adresse: "Hør Poul, mon ikke det var noget for din fætter Jens, han har jo aldrig haft en pige"

Helle så meget interesseret ud. Poul virkede kun lidt overrumplet, i forhold til, at han ikke havde en fætter Jens.

Men han kunne mærke, lige som jeg, at der var noget sjovt på vej, så han spillede med og vi snakkede om Jens og hans problemer. Jens boede i begyndelsen af snakken i Valby, og Helle lagde ikke mærke til, at han, efterhånden som historien skred frem, nærmest var blevet en slags nabo til hotellet, hvilket jo betød, at en kontakt hurtigt kunne skaffes.

Inden krostuen lukkede, havde vi aftalt, at vi skulle få Jens til at mødes med Helle dagen efter.

Planen bliver til virkelighed

Næste dag, da vi var mødt i køkkenet, greb Poul straks fat i mig og sagde: "Det kan blive sjovt, men hvad nu?"

Jeg får det måske til at lyde, som om jeg havde en genial plan, men det havde jeg ikke. - slet ikke på det tidspunkt, hvor jeg var blevet ædru og den løftede stemning fra krostuen var afløst af oprydning i køkkenet, kartoffelskrælning og kogning af kråsesuppe, men jeg syntes da, at det kunne være sjovt nok, at aftale at Helle skulle møde Jens ovre ved biografen og så var han der bare ikke. Ha, Ha.

Men Poul mente, det var sjovere, hvis hun virkelig mødte Jens.

Jeg lignede vist et spørgsmålstegn.

"Jeg klæ'r mig ud" sagde Poul, "og så kan hun møde mig og så ser vi hvad der sker"

Det skulle prøves.

Helle fik at vide, at Poul ville vente på hende uden for butikkerne på Køgevej, lige ved siden af hotellet kl. 20 samme aften.

Poul blev maskeret, fik briller sminke, pukkel på ryggen og lånte noget tøj af en køkkenkarl. Tøjet var ikke helt nyt, må jeg lige indskyde.

Han så forfærdeligt ud.

Vi fik ham ud af bagdøren og ned på Køgevejen, uden Helle så det.

Når jeg siger "vi" er det fordi vi var nødt til at involvere flere i planen. Både for at kunne låne det rette tøj og for at få hjælp, netop fordi Poul skulle ud af døren uden Helle så ham.

Og så ventede vi alle i krostuen, som Helle skulle igennem, for at komme ud på vejen.

Da hun kom ind i krostuen 5 minutter i otte, gik hun hen til mig og sagde: "Der er et problem".

Nu brugte man ikke ordet "shit" dengang, men jeg tænkte noget i den retning.

"Jo", fortsatte hun, "jeg ved jo ikke hvordan Jens ser ud og så kan jeg jo stå ved siden af ham, uden at vi opdager hinanden"

Nå var det bare det.

"Jeg går med", sagde jeg.

"Jo, men kun lige til vi har kontaktet hinanden, så går du hjem igen"

"Selvfølgelig"

Og så gik vi ud i aftenluften.

Fortsættes og afsluttes i morgen.

Nu skal du ikke vente længere, min søde, dejlige Karen, for jeg sender brevet nu og så må du bide negle af spænding indtil i morgen, hvor du får slutningen.

Jeg elsker dig og tænker meget på dig.

De kærligste hilsner og tanker

Din Niels.

Kan kærlighed vokse ind i himlen? Og så lidt om forslag og kronike

Kære Niels.

Mange tak for dit kærlige tilbage kys og brev med det hele.

Jeg sidder med denne varme følelse af dyb samhørighed med dig og en stadig voksende kærlighed. Den vil bare ikke beskæres. Den gror af hjertens lyst.

Jeg er stadig utrolig taknemmelig for vores mulighed for at udtrykke alle disse følelser på denne måde, selv om vi også gør det direkte. Der er bare en slags ekstra klangbund vi får foræret via denne form, som jeg takker Gud for er blevet åbenbaret for os.

Jeg får i øvrigt helt hjertegåsehud, af alle de muligheder du kommer frem med. Og jeg har selvfølgelig tænkt på, hvordan de bedst kan realiseres. Der er jo ikke noget jeg hellere vil, end at være sammen med dig, når muligheden foreligger. Så nu prøver jeg at foreslå nogle løsninger i forbindelse med dagene fra d.2/4 – 6/4.

Jeg kommer sikkert til Tureby st. omkring kl. 11.30. d. 2/4

Problemet er naturligvis kattene. Og nu følger en lidt større redegørelse og mulighed; i dag har jeg været sammen med Jette (efter Ellis blev hentet), som hjalp mig med at køre mine billeder, der skal udvælges til den censurerede udstilling i Hillerød. Bagefter inviterede hun mig hjem til lidt mundgodt. Men jeg kunne se at, hun er virkelig meget syg. Hun døjer med at gå, hun døjer med vejrtrækningen og kan ikke mere komme op ad trapper, så jeg kan ikke se, der er en mulighed for at spørge hende om pasning af mine katte. Hun er ellers den absolut mest hjælpsomme jeg i mange år har kendt. Men hvordan skulle hun kunne rengøre de tre sandkasser, eller bare komme fra

garageanlægget op ad vindeltrappen til min lejlighed? Så er der Kirsten V, som måske kunne. En tredje mulighed er, at vi begge to tager hjem til mig efter Bakketuren, overnatter her fra tirsdag til onsdag og kører tilbage til dig onsdag, for at opleve rockkoncerten torsdag sammen. En fjerde mulighed er at skilles efter Bakkebesøget hvor jeg kører hjem og vi overnatter hver for sig fra tirsdag til onsdag. Onsdag sætter jeg mig så op i et tog igen og kører til Tureby eller Sorø om formiddagen, hvor du så henter mig og vi er sammen igen fra onsdag til torsdag eller måske til fredag. Jeg kan til gengæld sagtens overskue de tre dage på Samsø og vil virkelig glæde mig til at se dit barndomshjem og andre steder, der har haft betydning for dig.

I forbindelse med indleveringen af mine billeder til mulig udvælgelse, har jeg fået gæstekort til 2 personer til kunstmessen, den censurerede forårsudstilling samt særudstilling i Frederiksborg centret. Har du mulighed for det, vil jeg gerne invitere dig til dette. Det starter kl. 13 og slutter kl. 19. En af deltagerne er Jens Jørgen Thorsen (ikke fordi han har nogen speciel stjerne hos mig) som åbenbart har særudstillingen kaldet Mennesket og Provokatøren. Du er naturligvis særdeles velkommen til at overnatte fra fredag til lørdag eller fra torsdag til fredag, hvis du har mulighed for det.

KRØNIKEN

Natteløb, beskytteren og salmiakspiritus.

En af de mere kedsommelige formiddage, hvor vi alle sad og terpede regning eller dansk på svagbørnsskolen anno 1959, var jeg gået i gang med et postkort til enten moster, min mor eller far: teksten var stort set sådan her:

”Kære

Jeg har det godt, send en pakke.

Hilsen Karen”

Ikke just et vildt interessant postkort at få.

Sådan en dag hvor jeg kedede mig gudsjammerligt og sikkert var blevet færdig med kort nr. 3, mødtes mit blik af en af drengene fra en anden række overfor. Han smilede bredt og det gjorde jeg så også. Han hørte til de store. De store var mellem 11 og 12 år. Jeg mener ikke der var adgang til børn over de 12 år. Selv var jeg som sagt 9 år. Det var selvfølgelig ganske hyggeligt og så var den jo ikke længere.

Men senere på dagen, kom han forbi vores vindue, hvor både Lone og jeg sad og snakkede og rakte umotiveret en lille stribet slikkepind til mig. Lones retfærdighedssans tog en anelse anstød, selv om hun fik lov at smage lidt af min.

Jeg blev noget overrasket og selyfølgelig syntes jeg da om ham.

Samme nat blev hele koloniens børn vækket af medhjælpere og lejrlederen, for nu skulle vi ud i mørket og finde en skat et eller andet sted. Samtidig stormede medhjælperne rundt ude i selv samme mørke og forsøgte at skræmme os med lommelygter, uhu råb osv. jeg tror nok der gik temmelig meget kage i den. Selv fandt jeg det vildt spændende, at storme rundt, og på et eller andet tidspunkt ramlede vi ind i et af værelserne ovre i drengenes gemakker. Vi var faktisk nok op til 12 -15 børn stuvet sammen i senge og på gulvet. Pludselig blev døren låst udefra og en eller anden lod salmiakspiritus, sive ind under døren. Hvem det var, har jeg aldrig fundet ud af, men flere af os begyndte at få åndedrætsbesvær. Jeg følte det absolut kvælende. Drengen som havde givet mig slikkepinden (han hed det originale navn Kent) gav mig sin natskjorte og sagde, jeg skulle trække vejret gennem skjorten. Derudover forsøgte han at få mig hen til vinduet, som heldigvis var ved at blive åbnet af nogle andre hostende børn. Det var næsten som at have fået en storebror eller en væbner, for han fik mig bakset ud af vinduet og placeret ude i den friske luft. Og han opførte sig fuldstændig, som en meget ansvarlig voksen. Indrømmet, jeg blev ret imponeret. Og væbnerrollen holdt. Ham kunne jeg faktisk regne med resten af tiden.

Der var så også det ved hele opholdet, at alle gerne ville finde en af modsat køn til afslutningsballet, som der ofte blev talt om, og jeg pønsede selyfølgelig på, at få denne væbner, som min balherre. De andre drenge på min alder var ligesom intet, i forhold til denne store beskytter. Men nej det ville han dog ikke. Det var jo nok også en temmelig dårlig ide, da 3 års forskel ville have været en direkte katastrofe og ført specielt ham, ud i total latterliggørelse.

Moster og skoleskiftet

Moster blev ved os i et år. Hun flyttede ind i foråret 1959 efter min mors forsøg på kollektiv aflivning og hun blev hos os til foråret 1960.

På det tidspunkt i starten af maj 1960 begyndte både min mor og moster, at så frøet til et skoleskift.

Jeg var ikke særlig interesseret, da jeg meget nødtigt ville skilles fra Annemarie, min virkelig tætte veninde fra klassen.

Jeg skulle dog atter 6 uger på svagbørnskoloni, da jeg var bleg og tynd og havde næseblod hvert andet øjeblik, samt kraftig jernmangel. Det med næseblodet var en gåde, for jeg kunne sidde og spise og så styrtblødte jeg lige pludselig. De to voksne var naturligvis bange for at jeg havde fået pernicios anæmi, som 3 af deres søskende var døde af. Men det havde jeg dog ikke.

At jeg var noget obsternasig på dette tidspunkt, især over for min mor, er ingen hemmelighed. Jeg havde været en del fraværende i skolen og var oveni en af de mindste i klassen, altså i højde, hvilket jeg ikke brød mig om. Så enden på det blev, at jeg valgte at gå 4 klasse om. Ikke fordi jeg klarede mig dårligt, men mere fordi jeg selv ønskede at være lidt mere på linje med resten af en kommende klasse.

Mosters lejlighed i Keplers gade var, som fortalt tidligere, lejet ud i et år til en grønlandsk familie, hvilket afstedkom mange smukke perlebroderier, da hun vendte tilbage til sin lejlighed i foråret 1960.

Det blev faktisk en forholdsvis god start jeg fik på Sankt Annæ Skole, hvor jeg meget hurtigt røg ind i en trekløvergruppe og blev det fjerde medlem. Gruppen bestod af endnu en Annemarie, som var trækplasteret, tror jeg. De to andre var henholdsvis Vibeke, og Marianne med de mange krøller. De krøller, ville jeg morderlig gerne være indehaver af, for mit hår var stridt som tørret halm.

Nu blev det ofte sådan, at jeg gik hjem til mosters lejlighed, og efterhånden blev hos moster, også om natten. Jeg boede på en sovesofa i stuen, og fik indprentet, at jeg aldrig måtte sige noget til min far om, at jeg opholdt mig så meget hos moster. Jeg har altid klaret mig gennem livet, ved hjælp af to principper eller levevilkår: 1. sig altid sandheden, alt andet bliver tit rodet og faktisk var sandhed et godt pejlemærke, både åndeligt og reelt. 2. regel var at tage andres udsagn bogstaveligt indtil andet var bevist. Der var ingen grund til at bruge energi på at greje andres meninger, holdninger eller eventuelle forsøg på at føre nogen bag lyset. Dertil var min verden alt for kokset og følelsesbetonet i forvejen.

Det med sandhed og bogstaveligheden blev dog vanskeligt for mig at administrere i de nye omgivelser, så for en sikkerheds skyld fik ingen af klassekammeraterne at vide, at jeg boede hos moster og ingen af dem kunne derfor i flere år komme hjem til mig og

moster. Jeg tog med kammerater hjem til dem og en enkelt gang inviterede jeg Annemarie, Maria og Lisbeth på besøg hos min mor, der så desværre havde ryddet værelset, som Kirsten og jeg havde beboet. Legetøjet var puttet i kasser, og enten solgt eller placeret i kælderen. Jeg var virkelig chokeret, idet min mor intet havde sagt om dette, da jeg spurgte hende om lov til at invitere de tre piger. Måske havde hun ganske glemt det og været en kende overrasket. Det vides ikke, men det gjorde det svært for mig uden jeg kan huske løsningen. Måske har min mor sørget for beskæftigelse af kreativ karakter, og givet en eller anden forklaring.

Nu er du så startet på en vældig spændende beretning om Pouls fætter Jens, så jeg håber jeg kan bevare mine negle intakte til i morgen. Men det vil morgendagen naturligvis afsløre. Den glæder jeg mig så vældigt til, at få en ende på.

Jeg elsker dig og som du tænker på mig, så tænker jeg også rigtig meget på dig. Ja egentlig er det som om du er flyttet ind i mit inderste.

*De kærligste hilsner og tanker
Din Karen*

Billedet er af en bog jeg illustrerede for min veninde Lisa og hendes mand Bent.

Kapitel 8

Brevet der ikke kom og andet

Intet Emne

22.35

Kæreste Niels.

Jeg er utrolig bekymret og håber jeg snart hører fra dig igen.

jeg kan jo ikke forestille mig ret meget andet og sikkert rigtigt, der er sket et eller andet.

Håber og beder til, at jeg snarest hører fra dig igen

De kærligste angstfuldeste tanker

Fra Karen

23.48

Kære Karen. Jeg forstår det ikke. Har mailet ved 12-tiden.

Tjekker lige computeren og sender evt. igen om lidt

kærlig hilsen Niels

23.52

Kæreste Niels

Den mail har jeg ikke fået. Men hvilken lettelse, at høre fra dig.

Jeg var virkelig bekymret og håbede bare der ville komme lidt fra dig.

De kærligste hilsner

fra Karen

23.58

Kære Karen.

Jeg har lige tændt computeren igen og prøver at finde ud af, hvad der er sket.

Du hører under alle omstændigheder fra mig om lidt igen.

Kærligste hilsner fra

Niels

Mandag d. 13.03

00.09

Besøg, kunstudstilling og Pouls fætter Jens

Kære Karen.

Jeg ved ikke, hvad der er sket, men her er den og jeg håber, du får den.

Der var muligvis sket noget med adressen.

Det er selvfølgelig dejligt at høre, at du bekymrer dig for mig, men det gør mig alligevel lidt ked af, at jeg har forvoldt den bekymring hos dig.

Skriv tilbage hurtigt, når du har fået den. Så vi ved alt er i orden.

Her starter den tabte mail.

Tak for dit brev og muligheder omkring den 4. april.

Det her brev bliver nok ikke så langt, for mandag er jo den store floorballdag.

Der er nogle praktiske spørgsmål, som vi er ved at løse og det ser da lyst ud også med hensyn til en Samsø tur.

Lad os gøre Bakke turen klar først. Så er det fint, at du kommer til Tureby st. søndag den 2. ca. ved 11.26 tiden. Jeg henter dig der.

Mandag får du forhåbentligt en aftale med Kirsten ellers finder vi på noget andet i forbindelse med, at jeg skal til Slagelse.

Tirsdag og det er næsten det vigtigste. Hvis ikke du finder på andet omkring dine katte, så kører vi til Farum efter bakke turen, overnatter der og tager næste dag til Lyngø.

Torsdag er der kirkekoncerten og fredag kører jeg dig til Tureby st., når det ellers passer med et tog.

Det er jo så næsten på plads og kun forbedringer kan ændre programmet.

Samsø arbejder jeg lidt videre på. I første omgang, om det i det hele taget kan lade sig gøre, hvilket jeg regner med.

Du hører nærmere.

Angående invitationen til Kunstarrangementet, så er jeg ikke lige klar over, hvilken dato, der er tale om. Har jeg overset noget?

Der manglede lige et enkelt svar fra dit forrige brev. Jeg er ikke klar over, hvor meget vores mor interesserede sig for, hvad Angela lavede. Men det er jo interessant, så jeg vil spørge hende, for det vil jeg da forfærdeligt gerne vide.

Du skal også lige have slutningen på Pouls fætter Jenses eventyr.

KRØNIKEN

Helle møder Jens

Puha, godt hun ikke vendte sig om, for alle sad i vinduerne og kikkede efter os.

Henne om hjørnet stod "Jens", som nu også havde fundet sig en grim stok.

Vi gik derhen og de hilste på hinanden og jeg sagde "Hej Jens, gamle ven" eller noget i den retning.

Anette kiggede intenst på ham. Hun stirrede ham lige ind i øjnene og sagde så: "Er det ikke Poul"

"Nej, men vi hører ofte at vi ligner hinanden lidt"

"Ret meget" sagde hun.

"Nå, ja, men det er vel ingen skam. Jeg har nu mere milde øjne end Poul", sagde Poul – i rollen som Jens.

"Ja", sagde Helle "det kan man se med det samme"

Og med et kast med hovedet, fik hun betydet mig, at nu kunne jeg udmærket skride.

Festen slutter

Resten er refereret efter Pouls/Jenses fortælling.

Poul lagde en hurtig plan i sit hoved for at få afsluttet det her så godt som muligt. Det betyder, så hun kunne blive lidt til grin.

I rollen som Jørgen foreslog han, at de gik over til en lille fest, som blev holdt hos nogle af hans venner lige i nærheden.

Den var Anette med på.

De gik over Køgevej og ned ad nogle af de små veje overfor hotellet.

"Hvor er det henne?" spurgte Anette nogle gange.

Det vidste "Jørgen" jo ikke endnu, så han sagde bare hver gang noget i retning af: "Det er lige her henne".

For at vinde lidt tid fortalte han hende, at de skulle til en lille fest hos en af hans bedste venner, som boede lige her nærheden. Han snakkede videre løst og fast om, de mennesker, han kendte, som var med til festen. Det foregik mens han ledte efter et hus, hvor det så ud til, at der var lidt gang i den.

Villaerne ved Greve Strand er ikke centrum for festligheder, så det tog lidt tid.

Endelig nærmede de sig et hus, hvor der var lys over alt og lidt partymusik trængte ud i natten.

"Her er det" sagde han.

Nu skulle han bare slippe af med Helle, så han sagde: "vi går op og ringer på". Det var en villa med høj kælder og dermed en trappe op til hoveddøren.

Halvvejs oppe "kom han pludselig i tanker om noget", vendte om på trappen, i det han sagde til Helle: "Jeg skal lige tisse, "ring bare på og sig, at du er Helle og jeg står lige nedenfor og tisser og kommer straks."

Poul blev stående neden for trappen og hørte døren blive lukket op.

Helle sagde: "Godaften, mit navn er Helle. Jeg er sammen med Jens og han står lige neden for trappen og tisser"

Så løb han ud gennem baghaven og vi ved desværre ikke, om beboerne syntes, det var en god ide, at Jens stod og tissede på deres krokus.

Siden den aften spurgte Helle et par gange, om vi vidste, hvad der var blevet af Jens, men vi vidste det ikke, og vi gav endda udtryk for, at det var smadder ærgerligt, at vi ikke kunne komme i kontakt med ham.

Helle var en af de mange, som kun holdt kort tid på hotellet. Hun var snart ude af øje og ude af sind, men historien om Pouls fætter Jens, levede dog videre lidt endnu, i miljøet omkring krostuen på Greve Badehotel.

Der bliver ikke så mange tanker denne gang, men du skal da vide, at jeg tænker meget på dig og dagligt glæder mig over dine breve og vores forhold – det er begge dele, der forsøder mit liv. Tak min søde og dejlige pige.

De kærligste hilsner

Fra Niels

Intet Emne

Kære Niels

Så fik jeg mailen fra dig og vil lige læse den og kysse dig godnat og så skrives vi ved i morgen. Jeg svarer så først i morgen formiddag

de kærligste kys, godnat knus og lettede tanker

Fra Karen

Ok. kys. kys

Sov godt du søde Karen

Kys fra Niels

Tirsdag d. 14.03

Kærlig Filosoferen, oplysninger og krønike

Kære Niels

I går aftes blev lidt af en gyser for mig, selv om neglene ikke blev invaderet, men bevaret fuldt ud intakt.

Jeg har sådan en indstilling omkring noget med at prøve at dæmpe mig, holde uroen i skak, vente. Måske en slags stolthed, blandet med en kolossal følelse af, at jeg kan regne med dig 100 % og derfor ikke kunne undgå at forestille mig dig, løbe rundt til Floorball og styrte næsegrus, et eller andet dramatisk, som jeg godt kunne fornemme kom fra maven, ikke fra et mere indsigtsfuldt lag. Jeg skelner mellem de emotionelle udtryk (maven) og udtryk af mere enkel og klar indsigt og ved, at maveindsigt ofte er iblandet en masse emotionelle forestillinger. Men heldigvis overvandt jeg min tilbageholdenhed og forsøgte de forskellige skrivende muligheder, bortset fra sms, som jeg ikke ved om er så ok at bruge.

Det var, som at komme fra et mindre helvede og lukt ind i himlen, da du svarede og oven i købet sendte den tiltænkte mail. Jeg kan til gengæld fortælle, at jeg har sovet som noget nær en sten i nat. Måske skal og skulle jeg have forsøgt at skrive et par timer før, hvilket jeg vil gøre en anden gang.

Men det fortæller jo noget om hvor glad jeg er for dig. Hvor meget du betyder. For det kan jeg forsikre dig om at du gør, og den forsikring og de smukke dybe ord "jeg elsker dig" håber jeg du kan klare at høre igen og igen, for det kan jeg ikke blive træt af at udtrykke.

Med hensyn til vores planer vil jeg starte med at undskylde at jeg vanen tro glemmer en dato, når jeg højtideligt inviterer dig til ferniseringen. Så jeg tror ikke du på nogen måde har overset noget. Men nu vil jeg så oplyse at det er fredag den 24.03 kl. 13.

Og Kirsten ville selvfølgelig rigtig gerne have besøg mandag d. 3/4. Det jeg skulle sikre mig var at hun ikke skulle et eller andet, for det skal hun ret tit. Jeg sagde til hende, at jeg mente det nok blev omkring kl. 8.30.

Jeg syntes det er vældig betryggende, at vi tager hjem til mig tirsdag og sørger for kattene. Så har jeg god samvittighed med at tage til dig fra onsdag, torsdag til fredag.

Alt i alt ser planerne ud til at gå op i en højere enhed, selvom du lige skal arbejde lidt videre med Samsøplanen, og lad os håbe det kan lade sig gøre.

Det var da lidt af en historie om Helle fra Greve Badehotel og den gode fætter Jens. Med en eller anden lille krølle på, er den jo på linje med Jørn Riels skrøner fra Grønland.

KRØNIKEN

Sådan hinker en dum kælling

Jeg startede skolen i efteråret 1960 og jeg kunne vældig godt lide at gå på Sankt Annæ Skole. Den var til at overskue i forhold til Korsvejens Skole, hvor der i en periode var opmagasineret op til 2000 børn, mens de ihærdigt byggede Skottegårds skolen færdig. Men jeg led også af en slags tyngde og indadvendthed, der udtrykte sig ved at jeg i skolen var glad og smilende og hjemme hos moster, dybt deprimeret. Stakkels moster sad med en pige, næsten hver aften, der bare græd og græd. Jeg kunne ikke selv udtrykke noget, andet end småtterier om hist og pist. Når jeg kom hjem fra skole, søgte jeg omgående hen til varmeapparaterne og indrettede mig med tæpper og ryggen op ad rillerne, så jeg fik røde furer ned ad ryggen af varmen. Der er mange måder at heale sig selv på, så jeg antager, at det var en af dem. I en længere periode, reagerede jeg også med slet ikke at ville ud af sengen, men bare lå tavs og protesterende.

Det må have været ret svært for moster, der aldrig havde haft andre børn end skolebørnene og pasning selyfølgelig af os ind i mellem. Men hun forsøgte så godt hun kunne, med både det gode og en lille bitte slags trussel især i starten.

I skolen fungerede jeg, som sagt, upåklageligt med pigerne i klassen, der faktisk alle, var nogle søde og gode piger. Godt nok startede skoleåret med de to klikedannelser Annemarie kontra Leise. Jeg brød mig virkelig ikke om at skulle til at tage stilling til den slags konflikter, som jeg ikke var en del af, og var nær sagt blevet oversmurt med fra konflikterne i mit hjem.

En dag da Leise skældte ud over, at jeg både snakkede med nogen fra hendes klike, såvel som nogen fra den anden klike, blev jeg så irriteret at jeg gav hende en lussing, for jeg syntes det der med diskussioner, var noget ørkesløst noget. Vores sanglærer fru Elba et eller andet, hev mig brutalt ud af situationen og gav så mig en lussing.

Annemarie og hendes klike så på og var straks meget trøstende og solidariske med mig. Idet vi skulle til at gå ud i gården til frikvarteret, må jeg have udtrykt sådan noget alla "dumme kælling".

Nogle dage senere havde frøken Elba gårdvagt. Vi piger var i gang med at hinke, hvilket jeg ikke just var vild med og heller ikke særlig god til, da denne lærerinde pludselig dukkede op. "Må jeg prøve" spurgte hun og selvfølgelig måtte hun det. Alene det at hun var lærer afgjorde jo det spørgsmål. Idet hun skubbede stenen op til sidste rude, vendte hun sig mod mig og sagde: "sådan hinker en dum kælling". Den sad. Og jeg husker episoden, fordi jeg alligevel havde svært ved at tro, jeg skulle have kunnet såre hende så meget, at hun kunne nages over det flere dage efter. Jeg blev forsigtig med den slags vovede udtryk. Mest fordi der jo ikke var nogen grund til, at sådan en som frøken Elba, tog sådan på vej.

Kunsten at stå på hænder op ad tavlen

En anden situation der til gengæld gik mig vældigt på, var en lærerinde jeg har glemt navnet på, og som var der forholdsvist kort. Hun truede os alle med at dersom vi ikke holdt op med at snakke, ville hun som straf kommandere os, til at stå på hænder op ad tavlen. Jeg blev noget chokeret. Dels fordi jeg snakkede ret ofte, dels fordi jeg var noget åndsfraværende og ikke altid helt havde tjek på, at vi faktisk sad i en undervisningstime. Tanken om at stå på hænder i f.eks. kjole, der jo så uvægerligt ville falde tilbage i hovedet på en, så man kunne se underbukserne, forekom mig vildt ydmygende.

Jeg begyndte reelt at kaste op hver onsdag, når vi skulle have geografi. Oftest inden vi drog sammen over på skolen, men det hændte også på vejen derhen.

Moster undrede sig vældigt, indtil en dag, hun fik snakket med denne lærer. Så kunne hun endelig overbevise mig om, at det var sagt i en slags galgenhumor, som jeg selvfølgelig måtte have en længere redegørelse for, hvad var og så forsvandt den skræk heldigvis stille og roligt.

Man kan jo sige at det der gjorde sig gældende var min bogstavelige opfattelse af livet. Jeg kunne have været et let offer for mobning, men det blev jeg aldrig hvis vi trækker en speciel situation fra, som jeg fortæller senere. Det er ikke en moppesituation der opstod fordi jeg var bogstavelig eller godtroende.

Pulverheksen

Som jeg vist allerede har berettet for dig, udtrykte min fars kone Lasse (kommer af navnet fru Larsen) grinende, at hun var en "pulverheks". Nu havde hun på mange måder forhekset min far, idet han virkede noget gladere og mere fjantet. Derudover kunne hun styre hvad han måtte og ikke måtte, og min far udviste stor respekt for hende, trods det påfaldende, men sikkert i min fars øjne, lille alkoholproblem hun havde.

Men jeg var, trods mine 10 år, utryg ved, om der kunne være noget om det. At standse min far midt i et vredesudbrud mod lille Anne Bente, da hun værgede sig mod at få overtøj på, eller damen strøede om sig med penge når vi besøgte de fine restauranter og jeg fik lov til at spise af sovseskålen. Hun turde noget min far ikke gjorde og hvis han hev politiskiltet op over for folk, der enten parkerede forkert eller drenge der rullede af sted med deres sæbekassebiler ude på gaden og han var på spadseretur med os og bestemt ikke på arbejde, kunne hun finde på at stille sig op og holde hånden i sit skridt, samle benene samtidig og råbe til ham "Pulu, Pulu jeg skal tisse". Den kunne min far simpelthen ikke helt klare. Som regel blev han først lidt sur, men endte altid med at grine og stoppe sit åndssvage forehavende. Det måtte da være en pulverheks der formåede så stor magt.

Kære Niels, så får du næste ferietid i næste fortløbende krønike, hvor jeg også, for god ordens skyld, lige gentager meget kort, mit ophold på Sankt Joseph søstrenes Skole i Ordrup.

Livet er noget pudsigt noget, og uagtet menneskehedens tåbeligheder ind i mellem, så er jeg bare så glad for, at der intet var sket med dig, at jeg har fået åbnet mit hjerte så inderligt, at det hele er gengældt og at det opleves så rigtigt.

Jeg elsker dig

De kærligste kys og tanker

Fra Karen

Mest praktisk og medfølelse

Kære Karen.

Jeg er forfærdeligt ked af det, der skete i går. Jeg plejer altid at tjekke, at mailen virkelig bliver sendt til dig, netop fordi, vi har talt om det der med, at gå og vente på en mail.

Jeg vil foreslå, at hvis du ikke får din daglige mail, lang eller kort, inden kl. 18, så må du straks sende en sms til mig og fortælle, at jeg mangler at gøre noget. Eller der er noget galt.

Jeg lover, at hvis det er en dag, hvor jeg ikke har så meget tid eller ro, så vil du altid få en kort mail fra mig. Det har vi været inde på før, uden at sætte tidspunkter på.

Jeg tænker på, hvordan du må have haft det, for det ved jeg jo med mig selv, når jeg venter en mail fra dig. Så tænk på, at jeg ikke forstod, du ikke havde fået min mail, jeg føler med dig, fordi jeg elsker dig og ønsker dig alt godt.

Hermed har jeg vel også sagt, at du gerne må bruge sms, når der er noget særligt, men da jeg henter mail på min mobil, så er der ikke noget der er hurtigere end andet. Men i går brugte jeg alt, hvad jeg kunne finde, for at sende til dig og få rettet den fejl, der var opstået.

Ja, ankomsttiden hos Kirsten er nok ikke helt forkert. Kan du ikke sende mig hendes adresse, så jeg kan tjekke ruten til sygehuset fra hende.

Det er ærgerligt kunstudstillingen er fredag den 24, for da har jeg desværre lovet at tage med Anette og være tekniker ved et foredrag, hun skal holde. Det er da specielt ærgerligt fordi, jeg hellere ville have været sammen med dig, men jeg har desværre lovet det og så holder jeg det. Men andet kunne du vel heller ikke forestille dig.

Så er Samsø turen faldet på plads, næsten som den skal være. Der hvor jeg helst ville bo, kan vi kun få en nat, men så får vi et værelse den anden nat, som hedder haveværelset og jeg tror, du vil elske det. Det er som navnet antyder, tæt på naturen.

Vi skal rejse torsdag den 11. maj Kalundborg / Ballen kl. 12. 15.

Jeg kan enten hente dig i Tureby om onsdagen og vi overnatter hos mig, eller jeg henter dig tidligt torsdag morgen, så vi kan køre direkte til Kalundborg.

Hjemrejsen er lørdag den 13, hvor vi sejler fra Ballen kl. 17.30 og jeg kan køre dig til f.eks. Tureby st. eller vi kan overnatte hos mig til om søndagen.

Jeg har valgt disse datoer ud fra, at der er overnatningsmulighed i mit sted, men først og fremmest pga. Store Bededag, så jeg tror, der er nogen ting åbne på Samsø, som ellers er ret sæsonbetonet.

Det bliver en kort mail i dag uden krønike.

Kærlig hilsen ogømmeste tanker fra

Niels

Løst og fast og Krønike om ferier, religion og størrelser

Kære Niels

Du skal ikke være brødebetyngt med den fløjne mail, for den slags kan jo også ske for mig. Og hvis nu jeg ikke havde været så afventende, så kunne jeg måske have forkortet pinen for mig selv væsentligt. Slut med det.

Vi har nu den aftale, at jeg sender en sms, hvis klokken bliver over 18, uden der er ankommet hverken et kort eller langt brev. Og du skal også kontakte mig, hvis der kommer kludder i forsendelsen.

Det er lidt betryggende, at vide du også ville ængstes som jeg, dersom en mail ikke dukkede op indenfor vores snart faste tider. Og selvfølgelig handler det ikke om længde af en mail, hvis der ikke er tid, men om dette at få i så fald, en lille kærlig besked.

Det er selvfølgelig helt i orden at du ikke kan være med til ferniseringen den 24/3 Der kommer sikkert en anden lejlighed. Det jeg er mest spændt på lige nu er, om jeg får et eller flere billeder med på udstillingen. Det får jeg at vide i morgen engang, op ad dagen.

A pro pos i morgen, så får du et lidt længere brev i dag, da jeg skal hente Ronja og putte hende i morgen og derfor ikke helt ved, hvornår jeg er hjemme igen hos mig selv. Jeg skriver dog normalt en del af brevet når Ronja er faldet i søvn.

Jeg kan kun glæde mig til den kommende tid med dig og bare tanken om dig gør mig varm, øm og glad langt ind i sjælen, så der er kun at sige, at det hele sikkert bliver fantastisk dejligt for os begge. Så skal vi bare lige have vejrguderne med os også, selv om vi jo for længst har bevist at vi klarer os uanset hvad.

Jeg savner dig rigtig meget, men det er vel heller ikke så underligt. I stedet for at dvæle unødigt i denne ret stærke og dominerende følelse, vil jeg raskt springe over i krøniken.

Krøniken

Ferie liv og religiøse diskussioner

Svaghørnskolonien i 1961 blev min sidste herlige oplevelse af, at befinde sig helt udenfor det normale livs mere stramme krav og forventninger, inden jeg så skulle starte på den overmåde fine kostskole i Ordrup, der var under Sankt Joseph søstrenes domæne.

På kolonien kom alle 3 år i træk også Lone. Lone var Jehovas vidne og fortalte om stort set den samme lære, som den katolske kirke gjorde, syntes jeg. Men Lone hængte med stor viden forskellen op på, at Jesus ikke var Guds søn og at paven stort set var et forkvaklet misfoster. Så allerede som 11-årig, måtte jeg i gang med en del spekulation over Gud, hans åbenbart eneste søn og jomfru Maria, der fik barn uden berøring af en mand, som jeg jo nu vidste var uundgåeligt, samt alt det med kvindens dom osv... Vi

kunne virkelig diskutere og sågar skændes over de religiøse baggrunde vi slæbte rundt på. Det der med hvad Gud hed, fattede jeg ikke skulle være så vigtigt, da Gud var en fællesenergi for mig for alle guder. Ligeledes syntes jeg ikke, der var noget i vejen med at Jesus var Guds søn, for det blev der jo sagt vi alle var, hvor Lone mente at mennesket kun var en yderst uudviklet og vanvittig dum kopi af Gud (og det havde hun nok ret i).

Med hensyn til paven var det i det herrens år 1961 pave Johannes d. 23, der bestred embedet, og jeg syntes, som min moster og

de fleste på Sankt Annæ Skole, at han var den bedste pave i mange 100 år; så Lone skulle ikke komme og gøre mig klog på korrupte paver (hun brugte selvfølgelig ikke udtrykket korrupt, men svindler). Vel hjemme hos moster, erkendte jeg nødtvungent, at flere paver i gennem tiden, havde været nogle bisser. I det hele taget vækkede disse diskussioner mit sind en kende og med baggrund i svigtende forældre, tror jeg at min

indædte forargelse over kirker og deres ofte forvredne skøre opfattelser af mangt og meget, kom til at præge en del af min ungdomstid. Herigennem kunne jeg bruge en del ophobning overfor de arme præster og til dels nonner. Især i min konfirmations forberedende tid, var jeg vældig glad for at sætte alt til debat. Især pater Hubert, røg alt for let ind i den slags diskussioner med mig, måske fordi det faktisk interesserede ham, eller også, og lige så tænkeligt, for at de andre elever skulle blive overbevist om noget uldent i den Katolske tro.

En af lejrmedhjælperne på kolonien, satte sig en dag sammen med os, da vi sad ude foran spisehuset og skændtes, Lone og jeg. Hun fortalte os at der fandtes mange flere religioner, end bare den katolske, den protestantiske og Jehovas vidner. Og så remsede hun ellers mindst 4-5 andre op.

Der var meget at tænke over. Og om ikke altid så dog nogle gange blev vi enige om at der nok kun var en Gud og så var den ikke meget længere. Den tanke fik os virkelig til at føle vi havde fanget sandheden om alt det rod.

Så var der det om størrelser.

På denne lejr blev jeg opmærksom på områder af drengenes måde at nedgøre hinanden på.

Jeg var ved at få bittesmå utrolig ømme hårde knuder i brystet, som jeg godt vidste, var vokseværk. De gjorde mig ekstrem forsigtig, og noget af den forhenværende drengede side, blev erstattet af arme der beskyttende dækkede brystet, ved den mindste røre.

Bortset fra det, var måske piger med små bitte runde kugler foran, a la fem gajoler, frem for en gajol, attråværdige som de "store". I alt fald var der en anden slags interesse fra de store drenges side (11 – 12 år) end på de foregående lejre. Det var noget jeg ikke rigtig gad beskæftige mig med, men en af drengene spurgte mig om jeg ville være hans "baldame" til den afsluttende fest, og når sådan noget blev etableret, så var man altså kærester. Så var man med i gruppen der legede "sandhed eller konti" som for det meste gik ud på at kysse hinanden med et forskrækket tantekys i overværelse af de andre. Jeg ville godt være Jonas 'es baldame, han virkede sjov og pæn, så det var helt ok.

Men en eftermiddag dukkede en lille gruppe drenge op foran Lone og jeg og erklærede bramfrit; om jeg vidste at Jonas, havde en tissemand så lille, at man skulle lokke den frem med sukker, for at den overhovedet var der. Jeg fattede overhovedet ikke pointen.

For mig var der jo intet interessant i Jonas' es tissemand endsige størrelse. Selvfølgelig var det da et problem hvis kalorius var så lille, at han ikke kunne tisse med den, men med mit kendskab til drenge, kunne jeg ikke forestille mig, at det var så galt fat. Jeg fik dog en ret fin chance for at belure Jonas efterfølgende, idet vi børn om aftenen inden sengetid, kunne hente en bog inde på biblioteket. Tilfældigvis skete det sådan en aften, at Jonas også kom luskende, for at få fat i en bog til godnat læsningen. Han havde et par hvide, ret så store, underbukser på og en undertrøje. Jeg kunne se lige ind til den nedgjorte genstand fra siden. Jeg kiggede hurtigt og konstaterede, at Jonas havde en tissemand nøjagtig som sådan en skulle se ud. Det berettede jeg selvfølgelig til Lone, som spekulativt mente, at det nok var fordi, ham der havde sagt det, godt ville have mig som baldame. For hvorfor ellers genere Jonas på et punkt, der normalt ikke kunne afsløres? Trods alt gik vi da med tækkeligt tøj på. Men lidt sært var det, at fokusere på den slags dybt uinteressante ting for at kapre en andens udvalgte. Der mente jeg at Lone tog fejl, det virkede fuldstændig tåbeligt.

Sommerferier

Jeg tror lige jeg vil runde af med mosters sommerhus.

Da jeg kom hjem fra svagbørnsskolonien, drog jeg med moster op til sommerhuset i Lille Værløse, som det hed dengang. Jeg glædede mig til at hilse på mit firben, som blev fodret med melorme. Ja det er jo faktisk en historie for sig med de melorme.

Karen, gamle tante Astrid, fremmed plejer, Anne-Bente i mosters sommerhus Lille Værløse

Men det kære firben var åbenbart afgået ved døden i mellemværende periode. Og moster måtte brødebetyngt forklare, at da hun og gamle tante, havde flyttet op til sommerhuset med forskelligt habengut, som enten Bents bedstefar eller en anden havde været chauffør på, var det blevet et skrækkeligt uvejr. De troede at de havde bragt det hele ind, men da uvejret var ovre så de, at akvariet med firbenet stadig stod ude foran haven. Klart nok fyldt op med regnvand. Og der lå så det lille firben befriet for livets trængsler. Jeg forbandede i al beskedenhed de to fjollehoveder og lovede mig selv, at jeg aldrig ville være bange for tordenvejr. Ja i det hele taget lige stole lidt på de højere magter, frem for straks at regne med dolkestødet.

Men - at være i mosters sommerhus, gerne alene med moster, holdt jeg meget af. Jeg kunne ligge i timevis ude på engen foran sommerhuset og betragte de mange forskellige insekter, eller kravle helt op i de højeste træer i udkanten af Hareskoven, som lå tæt på. At sidde deroppe og lytte til træets klukkende strømning, elskede jeg. Så kom der ligesom ro i den enorme aktivitet, der konstant kørte rundt oppe i min øverste etage. Naturligvis kom Kirsten de første år med derop og så fik vi af moster udleveret en lille firkant af et stykke jord hver, hvor vi kunne lave vores egen lille have. Kirsten puttede frø i sin, så der kunne vokse især ærter frem. Jeg gravede jorden op og formede den til et vejnet, hvor en masse papirhuse blev placeret, naturligvis med Kirsten som interesseret medskaber af husene. Hun var jo for længst færdig med såningen af sin egen lille have. Om der vitterlig kom ærter op, kan jeg ikke huske.

Helt nede for enden af mosters forholdsvis store have stod dasset. Der lugtede næsten altid kraftigt, selv om moster hældte et eller andet blåt lugtmiddel i. En

gang i mellem skulle spanden så tømmes. Der blev gravet hul langs med jordbærbedet og så slæbte moster og jeg tønden ud i hullet og dækkede det til. Kirsten nægtede simpelthen at være med til det foretagende. Derimod syntes vi begge, det var vældig sjovt at pumpe vand op af den tilhørende brønd med pumpe, i bedste romantiske stil. Og nu vi er ved sommerferierne, så tog Kirsten og jeg derudover også hver sommer 14 dage med min far, på alverdens Campingpladser i det danske land. Det startede med et bitte orange telt og endte med et stort, med overdækket front og sovekabine. Den form for ferie var jeg virkelig også glad for, fordi der altid var nogle børn man kunne lege med, hvis Kirsten ikke orkede, at futte rundt med sin lillesøster. Desuden var jeg også ret optaget, når der var fralandsvind, for jeg ville gerne frelse de tusinde insekter, der uforvarende havnede i det våde element, med en tragisk død til følge. I min verden skulle alt levende helst leve, og hvis ikke jeg gjorde det, hvem skulle så? Kirsten fandt det på grænsen til det absolut latterlige. Som hun ganske rigtigt erklærede, så fløj de ud på vandet straks efter redningen.

Da August 1961 startede, kørte jeg med min mor op til kostskolen i Hellerup, og selv om jeg lovede dig, at skrive kort om den skole så tror jeg alligevel, jeg skal bruge lidt mere plads, end bare et kort gentaget rids. Måske kunne det også være godt at skildre selve stemningen, soverummene og i det hele taget dagligdagen, på det uh så fine sted.

Jeg glæder mig til at få dit næste brev og vil bare give dig alle mine kærligste tanker og ømmeste følelser og sende dig en masse kys til godnat eller godmorgen kys. Jeg ville ønske jeg kunne give dig kyssene in natura, men du må bruge fantasien i stedet
Kys fra Karen

Onsdag d. 15.03

Vores udflugter og krønike opsamling

Kære Karen.

1000 tak for dit dejlige brev med en spændende krønike.

Jeg synes også, det er svært at gå og vente brev fra dig, når det er forsinket og så er det endda lettere for mig end for dig, for hvis du en sjælden gang er forsinket, så sover jeg

nok, og vågner op til en dejlig morgen hilsen, med kys og kærlighed. Det er en god aftale, at du prøver at skrive, hvis du ikke har hørt fra mig ved 18-tiden.

Hvis jeg ikke har tid til at skrive en længere mail, får du bestemt en lille kærlighedserklæring.

Jeg har yderligere sikret mig, at hvis der skulle ske noget alvorligt, på et eller andet niveau, så vil Angela skrive eller ringe til dig.

Jeg regner naturligvis ikke med at få brug for denne mulighed, men nu ved du, den er der.

Jeg vil så også lige afslutte mysteriet om den forsvundne mail. Det er helt og holdent min fejltagelse, for jeg havde skrevet til dig, lige inden jeg tog til Floorball – og så ville jeg lige se, om der var noget der skulle tilføjes, når jeg kom fra Floorball. Derfor var den gemt under kladder i "Live Mail". Da jeg kom hjem, har jeg åbenbart fået registreret i mit hoved, at den var sendt.

End of story.

Jeg tjekker transport til Kirsten, så det kan komme ind i vores skema og tidsplan for de seks dage i begyndelsen af april.

Det er jo ikke fordi, jeg synes alt skal være planlagt i detaljer, men jeg kan godt lide, at de ting, der er aftalt, bliver registreret på en eller anden måde. Ved den måde vi kommunikerer på vil det sige skriftligt.

Når hovedpunkterne (ikke mindst dem, der involverer andre mennesker) er fastlagt giver det rigtig god mulighed for udfoldelser på alle de mellemliggende tider.

Det gælder jo også Samsø turen, hvor du har fået nogle hovedpunkter. Der er lidt flere sjove detaljer, som jeg vil have på plads og så hører du nærmere, men rejsetidspunkterne er faste og jeg har købt billet og reserveret plads på færgen, hotellet og et par andre sjove ting.

Jeg har snakket med Angela, som meget gerne vil se os på vores vej til Bakken den 4. april.

Din krønike om svagbørnskolonien er meget spændende og livligt fortalt. Det er som at være der selv.

Bliv endelig ved, hvis der er mere at fortælle.

Jeg har i øvrigt ikke glemt, at du skal låne Tonys bog. Jeg har den og skal bare lige finde den.

Dine diskussioner med Lone er også spændende og de ting, der skete deromkring. Det er som at se en af de udsendelser Morgan Freeman laver for tiden på TV.

Har du i øvrigt hørt apropos vores snak sidst, at Pave Frantz arbejder på at katolske præster må være gift. Det bekræfter da også min teori om kirkens syn på sex, som et af deres magtmidler og redskaber, sammen med andre magthavere, til at kue menneskeheden.

Baggrunden for hans forslag er, at krybben er tom. Rekrutteringsgrundlaget for præster er for småt. En af reglerne skal dog være, at dem der er gået i fælden allerede, ikke bare må gifte sig.

Det var også spændende, at læse om jeres små agerbrug i mosters have.

Jeg vil også glæde mig til at høre om Kostskolen i Hellerup. Jeg er sikker på, du har mange interessante betragtninger og oplevelser der fra.

Her er lidt opsamling fra Samsø. Det er nogle sjove ting, der bare først kommer med nu.

KRØNIKE

Den fine købmand og pullimutten

De handlende i Østerby gik ikke over hinandens grænser. Som den mest naturlige ting kunne man ikke købe tomater hos købmanden. Det kunne man kun købe hos gartner Agerskov.

Man kunne købe mange forskellige ting rundt omkring, men det meste avlede eller lavede folk selv. Vi havde nogle få tomatplanter og fra sidst i august, havde vi tomater og det var den periode, vi spiste tomater. Lidt senere på året fik vi agurker osv.

Frugt blev også modnet på de rigtige tidspunkter og så blev der spist rødgrød, stikkelsbærgrød og der blev syltet, når de nødvendige frugter var klar.

Jeg tror at ribs og derefter solbær var nogle af de første frugter, der var klar, men længe inden havde vi spist masser af rabarbergrød.

Kartofler var næsten alle selvforsynende med – ligesom de få nødvendige krydderurter som persille og timian mm.

Den eneste rigtige butik, som fandtes i Østerby var købmanden.

Købmandsparret Kamma og Kaj var virkelig overklasse. Det var nok de fineste, som boede i byen. De var så fine, at de ikke talte samsk. Kaj var ellers indfødt samsing, mens hans fine kone kom fra København.

Kaj var skam rigtig uddannet købmand, han havde iflg. dem, der vidste god besked, bestået "det halvårslige Kursus på den jyske Handelshøjskole".

Han var samtidig også kørelærer.

Så du kan nok forstå, de var meget fine.

Og som om, det ikke var nok, var Kammas mor på et tidspunkt, som enke, flyttet til Østerby og havde købt et af de største huse i byen. Det eneste hus med udlejningslejligheder.

Typisk nok anede vi ikke, at Kammas mor hed Dorte Sigshøj, for hun blev altid omtalt som Kammas mor og ingen af os vovede alligevel at tale til hende, når vi mødtes på gaden.

Flere gange om ugen blev vi sendt til købmanden efter det, som skulle bruges indenfor de nærmeste dage.

Nogle gange skulle vi købe en flaske "Pullimut" til Bedstefar. Det var en bestemt slags vinøs drik, hvor etiketten bar beskrivelsen "Dansk frugtvin".

Hjemme i bindingsværkshuset havde pullimutten sin plads i den lille vindueskarm i spisekammeret og Bedstefar brugte den til at spæde sin aftente op med. Det foregik på den måde, at sidst på aftenmåltidet skænkede Bedste te op til os, hvorpå Bedstefar tog sin kop og gik ind i spisekammeret med den.

Det var der ikke noget odiøst i, for det foregik på samme måde hver aften.

Først mange år senere kom vi til at tale om, hvorfor han selv skulle gå derind og skænke vin op. Han havde jo ikke noget med borddækningen at gøre, men typisk ville Bedste jo nok have sat flasken på bordet, som det skete, med den store flaske hvidtøl, vi altid fik til aftensmaden.

Vi har ikke et, men to svarmuligheder på dette spørgsmål.

Fælles for begge svar er, at vi ikke skulle se ham skænke op, da vi jo vidste det var det, det handlede om. Men der er tillige to andre muligheder, som vi aldrig får bekræftet.

Enten tog han en ekstra slurk af flasken eller også tog han en tår af tekoppen, så der kunne være lidt mere dansk frugtvin i den.

Bedstes mad

Vi elskede Bedstes mad, som var veltillavet og altid smagte lige som den skulle.

Hun lavede de mange traditionelle retter, så vi lærte at spise stort set alt.

Vi elskede hendes sovs, som ofte blev serveret i panden, hvor vi så alle sad og dypede vores ny pillede kartofler i.

En særlig tradition havde hun med den almindelige persillesovs, hvor hun serverede den i noget så fornemt som en sovsekande, hvor hun sluttede af med at komme en klat smør eller margarine i, som så lå og flød ovenpå sovsen.

Da Angela og jeg en gang som større børn var på ferie hos Bedste serverede hun persillesovs i en sovsekande, men uden den traditionelle smørklat oveni.

Angela ville gøre Bedste opmærksom på, hvordan vi kunne huske hendes sovs, fra vi var børn, og hvor festligt, vi havde syntes det var med smørret, der lå oven i sovsekanden.

Bedste var i mellemtiden blevet meget tunghør og kunne ikke høre, hvad Angela sagde, så hun gentog "Bedste, jeg siger, du kom altid en smørklat i sovsen, da vi var små".

Bedste kunne stadig ikke høre det, så Angela råbte endnu højere om smørklatten som plejede at være i sovsen.

Nu hørte Bedste det næsten, men spurgte: "Hvad mangler der i sovsen?"

Angela råbte: "En smørklat!"

Med ordene "Det kan du da godt få" tog hun fornærmet sovsekanden med sig ind i spisekammeret og puttede en klat smør i den.

Vaks

Bedste og Bedstefar havde som regel, som de fleste andre i landsbyen, en kat. Men på et tidspunkt skrev de til os, at de havde fået hund. De kaldte ham Buster, men spurgte, om vi havde et forslag til navn til den nye lille hund. Vi foreslog, han skulle hedde Vaks, efter hunden hos Walt Disney.

Han kom så til at hedde Vaks og vi glædede os til at se ham, den kommende sommer.

Køn var han ikke. Han var en grim blanding af en gårdmands foxterrier og købmandens pekingeser.

Købmandens pekingeser havde besprunget flere foxterriere i byen, så der var flere af Vaks slags, som nærmest kom til at virke som en almindelig lidt udbredt dansk hunderace. Om end den kun fandtes i Østerby. Vi kunne selvsagt godt lide ham og vænnede os hurtigt til hans lidt aparte udseende

Vaks levede mange år, men havde for vane, at løbe hjemmefra, når der ikke var børn (som f.eks. os) i huset. Så hver gang vi kom på ferie startede vi med at cykle ud for at finde Vaks og slæbe ham hjem til Østerby.

Heldigvis var han ikke større end jeg kunne have ham under armen mens jeg cyklede. Til sidst skal du bare vide, at jeg tænker meget på dig.

Jeg elsker dig.

De kærligste hilsner og tanker

Niels

Ps. Billedet er af Angela der vasker Vaks

kærlighed, respons og Krønike

Kæreste Niels

Når jeg sidder og skriver "Kære Niels" så kan jeg nogle gange blive så længselsfuld, at jeg syntes der skal mere til. At jeg vil sende dig alt det der fylder op indeni mig og som jo er indbegrebet af, at jeg elsker dig. Jeg glæder mig til at være tæt på dig igen.

Kan man nogensinde blive træt af at glædes over de dejlige breve, og den fine nærværende beskrivelse af det Samske samfund, du ind i mellem får nedfældet. Det er jo nærmest en diametral modsætning til Korsikavej, i hele den rolige balancerede tilværelse du og Angela har befundet jer i, på øen.

Og jeg kan forstå at i virkelig også, efter flytningen til Amager, kom til øen om sommeren.

og Jeppe var faktisk i 2014 om efteråret, ved at forsøge at købe en nedlagt gård ved Brundby. Men pengene slog ikke til, så de valgte Hundested, og det er jeg selvfølgelig glad for, da jeg har nemmere ved at besøge dem der.

Jeg hygger mig gevaldigt med dine fine beskrivelser, af de forskellige opfattelser og den hakkeorden som Kamma og Kaj repræsenterede. Det er åbenbart noget mennesker alle dage har leflet for.

Jeg syntes i øvrigt jeres spekulationer omkring bedstefars pullimut, begge lyder sandsynlige. Men det var da godt nok lidt specielt.

En af vores teltture med børnene, som bestod af Arthurs datter Mona og Miriam og Krista

Det er dejligt du deler disse herlige minder med mig, fordi det gør mig så meget mere klar på det liv du dengang havde og siden fik.

Kære Niels, jeg kan også vældig godt lide at have en plan, at der er lidt styr på det hele. Det er noget jeg har lært at sætte meget pris på, her på mine ældre dage.

Men jeg var i gamle dage ikke altid god til selv at gøre det. Måske derfor jeg helst ville de solide typer, frem for den mere koleriske type. Min vanskelighed bestod i at være rationel i en planlægning. F.eks. skulle vi engang cykle til Hov for at komme til Tunø med telt og bare slå os ned på en strand et sted. Jeg havde en anhængervogn til cyklen som stod i kælderen på P. M. Møllers vej (De enlige mødres paradis). Jeg tog det for givet den var tiptop, da den jo havde stået tørt og godt dernede. Men ak og ve. Den var

flad og slangen højst sandsynligt mørnet. Det forsinkede jo turen en kende og naturligvis forbandede jeg mig selv for den slags sjusk. Men måtte jo bare lære at tænke lidt længere end til min egen næsetip.

Jeg er virkelig taknemmelig for at du har informeret Angela for en sikkerheds skyld, i forhold til hvis der nogensinde skulle ske noget med dig, og selvfølgelig vil jeg også sørge for det samme.

Min krønike er altså ikke nær så hyggelig og lun som dine beretninger fra Samsø. Ordrup og kostskoleopholdet var ikke stort bevendt sammenlignet med svagbørnskolonierne og Randkløve Alles drenge, eller for den sags skyld fritidshjemmet. Med andre ord, en noget trist affære. Det blev til gengæld en temmelig lang udførlig beskrivelse.

KRØNIKEN

Sankt Joseph søstrenes kostskole i Charlottenlund og mit 6 ugers ophold der.

August oprandt og der blev pakket noget tøj til mit kommende ophold på den katolske kostskole i Charlottenlund.

Det var min mor der fulgte mig derop en sen eftermiddag.

Jeg havde læst nogle af de spændende kostskolebøger, været på tre svagbørnskolonier og forventede en blanding af denne kombination.

Den store hall vi trådte ind i, gjorde mig noget benovet. Det var alt sammen udført i mørkt egetræ, med rigelig plads til de store svingende trapper.

En af Sankt Joseph søstrene, som jeg siden skulle kalde "mamere" tog imod os og førte os direkte til den ledende nonne, der sad inde på sit kontor og understregede for mig og specielt min mor, at den friplads de havde givet mig, skulle betragtes som en gave, til at få et velopdraget ungt menneske ud af mig, med hjælp fra Herren. At dersom jeg udviste pli og orden, ville prøvetiden naturligvis blive ophævet.

Bagefter blev jeg anvist et lille soverum a la en kabine, øverst oppe under et skråtag. Disse kabiner lå side om side som toilet rum med en meget let skillevæg, der hverken var tilsluttet øverst eller nederst. Det ville sige at hvert støn, hver snorkelyd, hver hosten og rømmen, ville kunne høres af nabopigerne.

Min mor tog ærbødigt afsked med mig, og jeg blev sendt ned i spisesalen efter at have lagt mit tøj, den smule der var, i skabet og fået proppet dynen jeg havde med, ned i

dynebetrækket. Spisesalen var ikke voldsom stor og der sad ca. 30 elever dernede. De var i alle aldre, kunne jeg konstatere. Jeg fik selskab af en pige på min egen alder, som præsenterede sig som Jette. Hun havde lange fletninger og briller og så derfor ret gammelklog ud. Men jeg kunne godt lide hende. Hun lagde fra starten ud med, at kostskolen kun var for de "fattige". De rige boede hjemme. Alene det, at der var noget der hed dem og os, generede mig. Enten var det alle for en eller også var der ikke noget. Der kom flere piger til og prøvede at oplyse mig om de forskellige søstre og deres mere eller mindre heldige karaktertræk.

Alt i alt ingen dårlig begyndelse, hvis ikke der var en stemning af håbløshed over flere af pigerne, som jeg snakkede med.

Faktisk kunne jeg lide alle kosteleverne, både de store og mindre, som havde for vane at samles lige efter maden og snakke om de dumme rige piger, der ikke boede på skolen. Jeg tror godt jeg kan sige at jeg aldrig tog den slags snak for gode varer, idet min korte livserfaring sagde mig, at man normalt selv skulle se virkeligheden og trække sladder og humbug fra inden.

Kort efter samling til aftenbøn skulle vi op i vores sovekabiner.

Deroppe skulle man lægge sig på knæ udenfor sin dør og bede aftenbøn (vi bad også takkebøn både før og efter maden), indtil en nonne kom sejlende forbi og gjorde korsets tegn på ens pande.

Jeg fandt det højst besynderligt, tangerende det uhyggelige. Den smalle gang lå hen i mørke. Små som store tavse knælende skikkelser, var foran mig, så langt øjet rakte. Og så kom denne indhyllede violette skikkelse fejende og uddelte stadig uden ord, disse tegn, på hver persons pande.

Katolske nonner, var absolut mystiske i mine øjne, men disse her, gik lige lovlig vidt.

Næste morgen hang der en uniform på dørhåndtaget, som mildest talt var adskillige numre for stor. Den bestod af en hvid skjorte med matroskrave og knapper der var påsyet rundt om livet til at montere den blå plisserede nederdel fast med. At komme til sin første skoledag i en uniform der nåede ned til midt på underbenet og hvor livet hang nede om hofterne, gjorde ikke just min selvtillid, nogen større tjeneste. Tøj interesserede mig stadig meget lidt, men dette var ud over min grænse. Der fulgte desuden et par temmelig forvaskede hvide sokker med, som straks lagde sig tilrette omkring mine ankler, hvilket medførte en konstant lyst til at hive op i dem, og en vedvarende opgivelse.

Til morgenmaden bedyrede flere af pigerne, at jeg ikke skulle tage mig af det og at søstrene altid fjumrede med tøjstørrelser. Flere af dem mente syersken eller nonnerne gjorde det med vilje, ikke mindst hvis man var optaget som elev på prøve, med udsigt til en friplads.

Da jeg kom ind på skoleområdet og hen til min klassers opstilling, var der ingen af pigerne der smilede venligt, eller sagde noget som helst. Det havde jeg aldrig oplevet før. Dengang jeg startede på Sankt Annæ Skole, havde de alle været storsmilende og snakkende.

Lærerinden, der kom marcherende ind med faste skridt, fortalte kortfattet, at jeg var deres nye klassekammerat og bad mig med bestemt klang i stemmen, at fortælle, så alle i klassen kunne høre det, hvad jeg hed, hvad min far beskæftigede sig med, og hvor jeg var født og opvokset. Og så blev jeg ellers placeret ved dør rækken, uden en sidemand. Det meste af timen overvejede jeg muligheden for at stikke ud af døren, der blot var et par meter fra mig, men beherskede mig.

Jeg begyndte at forstå hvad kostskolepigerne snakkede om, og da jeg lå i min seng om aftenen, følte jeg at jeg uanende sandheden, var blevet puttet i en slags fængsel. Jeg græd mig i søvn af et overvældende savn efte, at komme tilbage til moster igen, og så samtidig en fremtid på mange år foran mig, i trøstesløs og stram disciplin, med hån og idelig nedgørelse.

Jeg havde gjort som søstrene havde bedt mig om, hængt den alt for store uniform på syerskens dørhåndtag og fået en slags kvittering på, at den skulle byttes ned til to numre mindre størrelse. Men det blev den ikke, før der var gået over en uge.

Næste dag besluttede jeg, at gøre alt hvad jeg kunne, for at få kontakt med nogle af pigerne i klassen. I spisefrikvarteret begyndte en flok at spille bold op ad muren og selvfølgelig var der en der tabte en af boldene. Her var min chance. Jeg benede adræt efter den og gik tilbage og rakte den til pigen med et høfligt ”hver så god”. Hun så absolut ikke venligt på mig og tog tøvende og med pincetgreb, bolden fra mig, som om jeg, ved at have holdt den, havde besudlet den til en eller anden stinkende genstand. Jeg drejede om og gik, men hørte godt en af pigerne sige, at det er dog forfærdeligt som hun taler, eller noget i den stil. (Amagerdialekten er jo ikke helt på linje med den hellerupske).

Situationen ramte mig voldsomt. Lige der hvor den kasserede Karen boede. Men det blev også i dette område af mit indre, at jeg tog en fuldstændig ubrydelig ed. Når vi endelig, efter 6 uger, kunne få lov at komme hjem på weekend, ville jeg ikke vende tilbage.

Den beslutning blev ikke mindre af at vi ikke om eftermiddagen, måtte andet end opholde os i en mindre have og aldrig bare kigge over på vejen, som skolen lå på, med høje mure omkring. Selv da jeg gerne ville til tandlæge (bare for at få lidt frihedsfølelse), marcherede en nonne pligtskyldigt med, selv om tandlægen var skråt overfor skolen.

Du kender historien om beslutningen, som jeg også indviede min lille nye veninde Jette i.

Da moster hentede mig efter de seks uger, insisterede jeg på at jeg kun kunne sove med min egen dyne, så den kom med. Derudover havde jeg den smule tøj jeg havde haft med i en ekstra taske. Ingen anede uråd. Da søndag eftermiddag hjemme hos min mor oprandt, erklærede jeg, at jeg ikke ville tilbage og selv om min mor prøvede at få mig ned ad trapperne, både ved at trække mig i armene, som i håret, sparkede jeg så vildt og inderligt fra mig, at hun opgav. Jeg råbte at jeg ville bo hos moster.

Moster stod på reposen og betragtede sceneriet og pludselig råbte min mor utrolig vredt op til moster, at så måtte jeg blive hendes ansvar, for hun ville ikke mere. Måske troede min mor at moster havde en eller anden form for medskyld. Under alle omstændigheder havde min mor så vidt vides, kæmpet for at få en friplads til mig på den umådeligt fine skole. Og ofte i de år hun levede, henviste hun til, hvor meget jeg var gået glip af, ved at bo hos moster, frem for denne fine skolepåvirkning.

At moster gladeligt tog dette ansvar på sine skuldre, må siges at være den største opbakning og kærlighed jeg kunne få. For hun tøvede ikke et øjeblik, men tog min sammenpakkede dyne, tøjet og mig og trampede med mig ned til bussen eller hvad det nu var vi kom hjem i. Måske en taxa. Jeg husker det ikke.

Jeg faldt mere til ro i årene efter dette. Mit store problem var dog forbuddet omkring min fars indsigt i, at jeg boede hos Moster. Det handlede selvfølgelig om, at min mor modtog børnepenge og ikke ville undvære dem. Jeg er 99% sikker på, at moster intet fik, da min mor anså min moster for velhavende. Og lige sådan, var jeg virkelig angst for, at min mor skulle finde på et eller andet uberegneligt, som det med den katolske kostskole, dersom jeg skejede ud i en eller anden grad.

Til gengæld kan jeg fortælle om en virkelig glædelig begivenhed, som blev afsløret i eftermiddags, da jeg var kommet hjem i Miriams, Ronjas og Livs lejlighed, efter at have hentet Ronja fra SFO. For da jeg åbnede for at tjekke om jeg var kommet igennem nåleøjet på Hillerøds censurerede forårsudstilling, så stod mit navn der. Jeg havde fået et af mine indsendte akvarelmalerier med. Det blev jeg ret glad for, må jeg sige.

Nu skal du have brevet her og en masse kys, og søde tanker fra Karen.

Ps. Jeg elsker dig og tænker så meget på dig.

Torsdag d. 16.03

Kærlighed, lykke og respons

Kære Karen.

Mange tak for dit brev og det flotte billede som jeg allerede har beundret og inderlig tak for den kærlighed, du giver udtryk for.

Der er vel ikke megen lykke, der er større end gengældt kærlighed.

Måske er kærligheden i sig selv større, men hvis den ikke er gengældt, er den lykke ikke meget værd.

Jeg håber, ligesom jeg kan mærke, du gør, at vi kan ses oftere, end det hidtil har været muligt. Jeg ved ikke umiddelbart, hvordan. Lad os i stedet se frem til de ting, vi foreløbigt kan glæde os til.

Hvis vi ikke ses før, skal du vide, at jeg glæder mig meget til at hente dig ved toget i Tureby – for derefter at køre os begge hjem til Lyngø og være sammen med dig i mange dage, hvor vi også kommer lidt omkring sammen.

Der er ikke noget nyt omkring de dage vi har sammen i begyndelsen af april, men på Samsø turen er det mere præcist sådan, at vi skal bo på Brundby Rock-hotel. Den første dag finder vi selv ud af noget med mad og vin og hvad vi ellers har lyst til.

På anden dagen, skal vi spise aftensmad på hotellet, som påstår, de laver diabetikerkost.

Vi snakker med køkkenet inden. Efter aftensmaden, skal vi til koncert med Tom Donovan, som jeg aldrig har hørt, men som iflg.

Pressematerialet er fantastisk underholdende. Men måske har han selv skrevet presseomtalen. Begge dage får vi morgenbuffet på hotellet.

Brundby Rockhotel

Jeg vil ønske dig tillykke med optagelsen på den censurerede udstilling. Det var dejligt at læse, at du kom gennem nåleøjet – det må have været noget af en urolig ventetid, til svaret kom.

Det var meget spændende og medrivende at læse om din karriere som kostskoleelev.

Når man kender den katolske verden, og hvordan de lynhurtigt kan afgøre, hvad der er rigtigt og forkert, så kan jeg tydeligt se situationerne for mig. Stakkels piger.

Hvor var det endnu en gang glædeligt, at du havde din moster. Jeg forstår mere og mere hendes betydning for dig og dit liv.

Jeg skal under alle omstændigheder nok skrive til dig, men de næste par dage bliver det ikke så lange breve. I morgen er der Elvis Matiné og på lørdag skal jeg til Janus' 7-års fødselsdag.

Nu følger der lidt krønike, som mest er opsamling, så jeg snarest kan komme tilbage til den kronologiske orden, hvor der endnu er masser at fortælle

KRØNIKE

Opsamling fra skoletiden: Sløjdtimer

Jeg havde Kruse i sløjd i 1. og 4. mellem. Han var rar og jeg ved fra klassekammeraterne, at han var en rigtig god historie- og fransklærer. De havde ham i realen, hvor jeg havde forladt anstalten.

Da vi startede med at have sløjd i 1. mellem, lavede vi en masse save- og boreøvelser i nogle træklodser.

Det kunne ikke bruges til noget.

Senere på året lavede vi den traditionelle bordskåner.

Den kunne heller ikke bruges til noget.

I 4. mellem skulle vi lave et sofabord.

Jeg savede og høvlede en masse brædder, som var målt næsten præcist op. Jeg var ikke ret lang tid om det, men jeg har aldrig set noget blive så grimt – så hurtigt.

Vi skulle selv betale træet, hvis vi ville have sofabordet med hjem. Jeg havde ikke penge til at betale træet med, og i øvrigt stod jeg ikke lige og manglede et sofabord. For den sags skyld havde jeg heller ikke nogen sofa. Og sådan en stod ikke særlig højt på min ønskeliste.

Dybest set var det da også det mest åndssvage møbel at lade en dreng på 15 år arbejde med i et helt skoleår.

Vi var flere i klassen, som ikke havde råd til at få vores brædder med hjem, eller som ikke lige higede mod et sofabord.

Da vi sluttede årets og dermed skoletidens sidste sløjdtimer, lå der derfor en stor bunke groft forarbejdede brædder og skæve bordplader tilbage i sløjdlokalet.

Jeg har lige siden undret mig over, hvad de brugte dem til. Måske næste årgangs bordskånere?

Gymnastiktimer

Jeg kunne godt lide gymnastiktimerne. Det var selvfølgelig kun fordi, jeg var rimelig god til det. Jeg var ikke specielt smidig og spændstig, men jeg var stærk - og det handlede drengegygnastik om dengang.

Vi klatrede meget i tove og hver gang stod Hr. Braat og råbte "Ikke træde på tovet".

Især hvis man var hurtigt oppe. I løbet af min skoletid fandt jeg ikke ud af, hvad det ville sige at træde på tovet. For mig at se var det sådan, at man enten klatrede op, eller som enkelte andre, bare hang lidt i armene og ikke på nogen måde havde mulighed for blot at røre tovet med de fødder, som hang omkring 10 cm. over gulvet.

Det siger jo blot noget om undervisningsformen og tonen at ingen, absolut ingen nogensinde dristede sig til at spørge, hvad det ville sige at "træde på tovet".

Løsningen fik jeg nogle år senere under min rekrut tid i forsvaret, hvor vi også klatrede i tove mens en sergent stod ved siden af og råbte "træd nu ordentligt på tovet". Altså det stik modsatte. Men her blev det demonstreret, hvad det ville sige at træde på tovet - og når man trådte godt på tovet, viste det sig, at det var væsentligt nemmere at holde fast og krævede færre kræfter hver gang man hævede sig et stykke op.

For særligt gymnastikinteresserede kan jeg kort beskrive, at når man trådte på tovet var føddernes stilling nærmest oven på hinanden med tovet næsten vandret mellem, mens man havde fødderne ved siden af hinanden med tovet lodret i mellem, når man ikke trådte på tovet.

Med få undtagelser blev ingen af de øvelser vi lavede i gymnastik nogensinde demonstreret for os.

Jeg husker dog, at vi en gang i en af de små klasser, skulle løbe rundt i salen og illudere flyvemaskiner. Her fik vi forinden vist, hvordan man skulle holde armene ud til siden, for at ligne en flyvemaskine. Jeg husker også at det var sjovt. Om vi lignede flyvemaskiner, kan jeg ikke erindre, men det gjorde vi jo nok

Lad mig slutte med en masse kærlige tanker og glæden over, vi har hinanden og har en så god og åben kontakt, selv om der går lang tid mellem at vi ses.

Hvis der ikke sker noget inden, så ses vi om ca. 2½ uge. Jeg vil prøve at finde ud af noget, så vi kan ses inden, men jeg kan ikke love det.

De kærligste hilsner og ømmeste tanker fra

Niels

Kommentarer og et forsøg på en guddommelige mening

Kære Niels

Det blev vist en større omgang filosofiske tankenedfældninger. Og det er måske knap så klogt at sende i en sen aftenstund, når morgendagen kræver din fulde opmærksomhed, men vel ikke er ovre i det store filosofiske hjørne, selv om Elvis jo var en stor sanger af Guds nåde.

Jeg ønsker dig alle tiders dag i morgen. Og lørdag med. Jeg vil naturligvis være med dig i hjertet.

Men måske vil det være klogt at jeg nøjes med at sende dig denne omgang filosofi nu, så kan du da lige nå at fordøje det lidt og så undlader jeg at sende en lang fortsat Krønike til et andet tidspunkt i weekenden.

Jeg sender dig mit brev noget tidligere af flere grunde, dels fik jeg heldigvis dit brev ret tidligt i dag og dels hensatte dit brev fra i går, mig i mange tanker da jeg lige læste op på det igen, her til morgen. Det blev jeg ret filosoferende over, hvilket jeg tænker du nok har bedst med at få i dag, og sidst men ikke mindst, har jeg lovet Jette at komme et smut forbi hende om lidt, og vi kan jo godt snakke lidt længe.

Tusind tak for dit brev som altid gør mig let og glad.

For også du sender så meget kærlighed til mig og man siger jo at det eneste der altid vokser sig større, hvis man ødsler med det, er kærligheden.

Ja, jeg håber vi kunne ses lidt oftere, men det er selvfølgelig ikke noget der forhindrer mig i at glædes inderligt over, vi trods alt snart kan få en masse timer sammen. Det er jo ikke bare kvantiteten der tæller, men nok så meget kvaliteten af vores fysiske samvær.

Sjovt at du havde Kruse i sløjd, ham havde jeg i Historie, og han var jo en fabelagtig fortæller og tegner. Lynhurtigt tegnede han hele historiescener på tavlen og gjorde en alvorlig indsats til, at jeg stadig kan huske meget af Danmarkshistorien. Han var så afgjort min ynglings lærer, derefter kom hr. Braat, mest fordi man ret let kunne lokke ham til interessante diskussioner om universet, matematikkens sammenfald osv... Vi havde ham jo i matematik.

Men det du nævner med både bordskåneren og sofabordet, minder jo i alvorlig grad om vores håndarbejdstimer, hvor vi bl.a. skulle sy et dødssygt blå lærredsforklæde eller brodere navneklude, i min forestillingsverden, til den store guldmedalje. Jeg havde jo for længst fået denne færdighed ind, nærmest med modermælken og var i 1. real, (ved ikke hvad det svarer til i

forhold til det begreb du var under, kaldet mellemskolen) i gang med at tjene lidt ekstra kroner på at sy trompetbukser til både adskillige drenge som piger i klassen. Derudover syede jeg selvfølgelig også noget af mit eget tøj.

Jeg undrer mig bestemt ikke over, du godt kunne lide gymnastik, men fortællingen om "ikke træde på tovet". Lyder selvfølgelig noget selvmodsigende. Det må da have været ret vanskeligt at holde sig oppe, hvis man ikke måtte træde på tovet. Mon ikke det var fordi Braat selv, var blevet oplært tilsvarende fra seminariet eller hvor han nu var blevet udlært som lærer.

Jeg fik ikke kommenteret sidst på dr. DK's udsendelser som du henviste til, om "Vores guddommelige verden med Morgan Freeman". En dejlig bekræftende udsendelse, som jo altid inspirerer til noget indeni. Han er netop, ud fra foreløbig to udsendelser, inde på den fælles gudsopfattelse og menneskets forskellige tilgangsvinkler i den henseende. Jeg glæder mig meget til at se fortsættelserne.

Men hvad er hensigten med kærligheden, seksualiteten, menneskets liv i det hele taget? Hvorfor skriver den katolske kirke at " Den menneskelige seksualitet og sexlivet er skabt af Gud og dermed smukt og godt. Men der findes noget, som er endnu større. Ingen menneskelig partner kan nogensinde tilfredsstille vores inderste længsel efter fuldstændig frihed, lykke og evigt liv." Der er bare det ved det, at jeg ikke er sikker på, at det er forundt de arme præster at opleve denne kærlighed ordentligt, uden denne mulighed. For hvordan kende dybet i det at elske, uden det går gennem det at elske et konkret menneske, som jo på en måde virkeliggør Gud igennem kærligheden. Jeg er også ret overbevist om at nogle passer til at indgå i en slags "guddommelig" helhed sammen og andre ikke helt har mulighed for at oparbejde sådan en følelse af helhed sammen, selv om sådan et samvær kan være særdeles lærerigt for begge parter og derfor stadig kan have en guddommelig pointe i sig.

Jeg tror vi mennesker er bærere af at virkeliggøre Gud konkret her på jorden.

Seksualiteten for mig er ikke bare seksuel udfrielse gennem forløsning, den er mere det

nærvær der skaber en slags kreativ energi, som gør os levende. Det har mindre med tilfredsstillende begær at gøre og mere at gøre med udvekslingen af dybet i os selv, igennem både begærets oplevelse og kærlighedens evne.

Oveni tror jeg at dersom denne helhedstilstand opstår imellem to mennesker, så vil energien flyde ud i det kollektive rum og tilføre menneskeheden en lille dråbe mere til den fællesmenneskelige kærlighedsevne.

Måske er det derfor jeg tror; vi to har fået muligheden for at mødes i vores noget mirakuløse kærlighed i vores nuværende alder, fordi vi er to erfarne mennesker, der ikke nødvendigvis behøver at rode rundt i de emotionelle højder, hvor utallige spredte følelser og praktiske begær, såsom job og hjem, børn, bil og vovse, kan blande sig ind og begrænse kærlighedsevnen og få os til at føle der skal mere på bordet, for at tilfredsstille vore indre og måske, på denne platform, forvirrede længsler. Jeg siger ikke at vi kun skal leve af de mere åndelige dele af kærligheden, jeg siger nok mere at, erfaringen gør det hele lettere at håndtere og netop ikke gøre til uløselige problematikker, for jeg tror på vores kærlighed.

Jeg kan også godt se den fortvivlelse menneskeheden har anet, i forbindelse med at seksualiteten afstedkom en lind strøm af børn. En umættelig jordvandring, en begæret, men også nedgjort kvindedel af menneskeheden og efterfølgende dårlig og ukærlig fordeling af goderne, takket være magtens negative pris. Kort sagt en temmelig opslidende kamp for at overleve, som stadig eksisterer i overvældende grad.

Hvad skulle det hele ende med, andet end ragnarok og fortabelse. Men i f.eks. Johannes åbenbaringen, betegner han jo indledningen som en fødselsve. Ergo er en fødsel på anmarch og vi mennesker fokuserer som sædvanlig mere på katastrofen end på håbet og troen. Det er også det jeg oplever kristendommen i det hele taget gør, ved at dyrke korsfæstelsen og ikke opstandelsen i samme grad.

"Angst æder sjæle op" sagde dramatikerens Fassbinder, og det er der nok noget om. Nu tror jeg så ikke en sjæl reelt set, kan blive ædt for altid. For hvis vi er bærere af Guds kærlighed, så nægter jeg at tro der kan være så mørk og ond en side af Gud også. I øvrigt opfatter jeg menneskets eget mørke, som vores ubevidste sider, vi er ængstelige for at få lys på. Det er jo det der også står i det nye testamente (skal brevet sendes snart refererer jeg til bogen men ikke til en af de fire Apostle eller disciple), der står at "mennesket søger mørket og frygter lyset thi i lyset er sandheden".

Så også her tror jeg på kærligheden som et absolut ekstremt stærkt "våben". Derudover er tilliden forbundet med følelsen af at Gud er med os, selv om man nogle gange kan tvivle på, om det så også er tilfældet. Der bliver jo lagt absolut vanskelige forhindringer ud, for at opnå denne tilstand. At ryge fra en smuk lys forelskelse til praktisk arbejde med at skaffe sig og den familie, der ofte bliver resultatet, både føde og andet, får jo immervæk de guddommelige følelser, trukket ned på et underligt dobbeltplan. Og at kapre familierne til en stereotyp religiøs forestilling, der skal holde dem i ave, mener jeg er direkte tåbeligt, og gør ofte ondt værre. Derimod gerne en slags menighed, der samles med accept og evne til, uden fordømmelse, at diskutere begrebet Gud. Men det er nok temmelig naivt, idet det ser ud til at mange religiøse retninger, hvor et klogt menneske har prædikeret om oplysning og guddommelighed, der farer pengemænd og magteliten kort efter ud med girokortet.

Jeg læste for mange år siden en del af Jes Bertelsens bøger, bl.a. "Dybdepsykologi 1, 2, 3, og 4." og "Selvets virkelighed."

I en af de fire bøger beskriver han "den heroiske psyke". Det er vist noget fra C. G. Jung.

At have en heroisk psyke skulle have noget med dødsrisikoen at gøre i de første 3 år af et barns liv. Og har man erhvervet sig sådan en psyke, gennem en erfaring om kampen mod døden, vil man have en slags indre styrke og ofte overbevisning om, at man er beskyttet, har store kræfter i sig, eller er lidt a la Guds udvalgte osv. Jeg tror det er min egen baggrund for tillid til min gang på jorden, nu fik jeg den jo ikke så godt repræsenteret gennem mine forældre.

Jeg fik en dødelig Kighoste, som jeg har fortalt dig, da jeg var 5 måneder. Så allerede her kunne man gisne om en følelse af kraft indefra. Derudover blev jeg jo isoleret fra min mor i tre uger. Det er ret lang tid for et spædbarn. Døden var uhyggelig tæt på og blev udkæmpet i isolation, hvor jeg nåede ned under min fødselsvægt, inden sygdommen var overvundet. Jeg tænker det kunne være en forklaring på min tro på, at jeg blev beskyttet oppefra. Uanset om dette var reelt eller ej. Og mosters skytsengle facon bekræftede jo denne følelse gevaldigt.

Det med Guds udvalgte skal ikke forstås anderledes end, at nogle kan have stærkere livskraft end andre, for jeg mener vi jo alle er Guds udvalgte.

Mere en forklaring på, at jeg ikke er blevet helt tovlige oppe i de øverste gemakker.

Breve med kærlighed indblandet, vil jeg gerne forstyrre dig med, i de næste to dage og også nu.

De kærligste hilsner og inderligste dybe tanker

Fra Karen

Fredag d. 17.03

Godmorgen

Kære Karen.

Som tidligere varslet, bliver det et par korte breve, i dag og i morgen.

Jeg vil da lige ønske dig en god morgen og sende kys og min kærlighed til dig.

Jeg vil sige, at selv om jeg er lidt oppe at køre her op til Elvis Matinéen, så tænker jeg på dig og det store hul i mig, du fylder ud.

Jeg er meget spændt på, hvordan det går i dag.

Jeg regner selvfølgelig med, at det går rigtig godt og er optimist på det punkt. Men da det er

mig der står for arrangementet er der selvfølgelig lidt nerver på. Bl.a. har jeg satset på, at der kommer så mange, at vi har rykket arrangementet fra Caféen og ind i selve Dragehusets store sal. Så derfor er jeg noget spændt på, om der kommer så mange, at det ikke ser halvtomt ud.

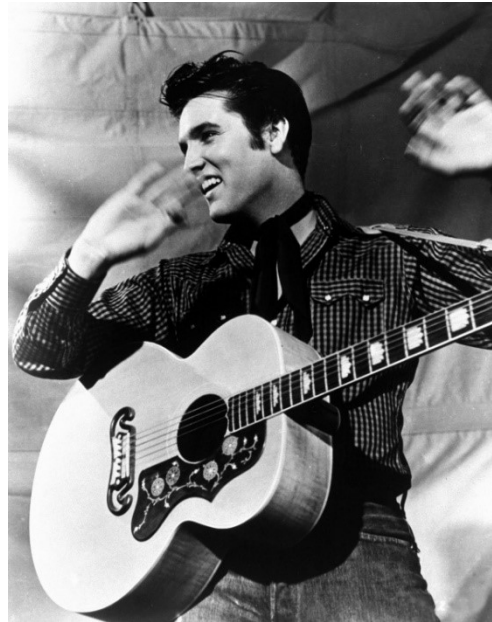
Musikken er jeg ikke bange for. Der er to sæt med hver tre gode musikere. Desuden er der efter spisningen åben scene, hvor der allerede har meldt sig nogen til at spille yderligere Elvis numre.

Ja, jeg er lidt optaget af det og det holder sig til et par dage efter, når jeg rigtig har fået fordøjet arrangementet.

I morgen tager jeg til Janus' fødselsdag – der kan jeg forhåbentligt slappe ordentligt af. Jeg skriver selvfølgelig til dig i morgen formiddag, men ellers satser jeg på, at det bliver et ordentligt længere brev, du får på søndag.

Min glæde over, at du er der, hjælper mig til at give mig en vis ro på denne her dag.

De kærligste hilsner Niels

Kærlige Tanker

Kære Niels

Tak for din kærlige besked.

Det er jo det der tæller.

Jeg kan godt forstå der er nerver på. Uanset at du sikkert før har prøvet noget lignende.

Jeg er helt sikker på det vil gå rigtig godt.

Det er måske ikke af betydning, men som gammel astrolog gik jeg lige ind og kiggede på dit horoskop for i dag og det ser rigtig godt ud. Så det kan jeg jo kun sende videre til dig, om du nu tror på den slags energier eller ej.

Du får lige en masse hjertevarme, kys og kærlighed

Fra din Karen

Jeg elsker dig

RE: Kærlige Tanker

Kære elskede Karen.

Tak for dine søde ord.

Måske kan vi ses på tirsdag.

Hvordan har du det med den dag?

Kærlig hilsen

Niels.

Ps. Tak for dit astrologiske tjek. Netop energierne i det tror jeg på og jeg tror på de muligheder som viser sig i horoskopet.

Om lidt kører jeg så til Sorø.

Kære Niels.

Det ville passe mig rigtig godt hvis du kunne komme på tirsdag.

Kys Og knus og alt muligt

fra Karen

Elvis

Det gik fantastisk godt. Jeg skriver mere i morgen.

Kærlig hilsen Niels

RE: Elvis

Det glæder mig, selv om jeg også regnede med det.

Kærligst Karen

Kære Karen

Jeg sender dig lige kys, varme og et langt brev i morgen.

Men for at gøre dette korte brev dejligt for os begge to vil jeg bare sige. Vi ses på tirsdag. Nærmere rejseplan kommer i morgen.

Jeg tænker meget på dig og glæder mig til igen at mærke dig helt tæt på mig. Både at ligge ved siden af dig og sidde overfor dig.

Jeg bliver varm og glad ved tanken om at vi har hinanden

De kærligste hilsner og tanker

Niels

Kærlighed uden krønike

Kæreste Niels

Dejligt du lige skrev til mig da du var kommet igennem eftermiddagen og aftenen. Det giver mig så meget varme med sådan en lille mail. Og så må du fortælle lidt mere om begivenheden når du har fordøjet det hele.

Du skrev og foreslog at vi kunne ses på tirsdag, så det håber jeg på kan blive en realitet. Jeg savner dig, selv om jeg også ved du er der. Men savnet handler nok mere om dette at mærke dig, at se ind i dine brune øjne, at høre din stemme, at være i levende live sammen.

Jeg vil ikke skrive nogen krønike i dag men bare ønske dig en dejlig dag med Janus der har den fine og spændende alder af 7 år. Ifølge psykologien er 7 år der hvor en hel cyklus er gennemlevet, en slags første opbygning af identitet. Jeg tror bestemt at det holder.

Jeg skrev jo en del filosofisk til dig i torsdags og tænker at du jo nok lige skal dels fordøje Elvis dagen og dels være nærværende i forhold til Janus så dette brev er kun for at kysse dig ømt og længselsfuldt godnat eller godmorgen. Det kunne jo tænkes du er

gået omkuld for i dag kære Niels. Der har jo ikke været nogen mulighed for en lille blund.

De kærligste og ømmeste tanker

Fra Karen

Mit akvarelmaleri "Lyset"

Kapitel 9

Noget om dyr

Lørdag d. 18.03

Lidt kærlig respons og en krønike

Kære Niels

Tak for kyssene som jeg fantaserer mig til, og tak for din varme og din kærlighed.

Jeg kan jo ikke rigtig undvære den mere.

I dag har jeg nok kredset lidt ekstra omkring vores, mærket denne strøm af energi som jeg må sende videre til dig gennem en slags meditation. Altså noget med at sætte mig roligt ned og forestille mig, du sidder lige over for mig.

Så trækker jeg vejret dybt ned og mærker mit hjerte, sådan midt i brystområdet.

Dernæst lader jeg i udåndingen sende en masse varme over til dig. Det føles godt for mig at gøre, når jeg længes efter dig i for stærk grad. Så letter det at have denne følelse af at give noget videre af min kærlighed og længsel, som jo ellers kan være næsten ubærlig.

Jeg tror du bevidst eller ubevidst kan mærke det.

Glæder mig også til at kunne favne dig i den fysiske tilstand, om bare to dage.

I dag får du alligevel lidt mere krønike.

Det giver nemlig også denne følelse af åbenhed og koncentration omkring at det er til dig jeg betror alt det som næppe nogen anden har fået så detaljeret.

Krøniken

Mine dyr

Da det var blevet en realitet at det var hos moster jeg skulle bo, indrettede moster sit soveværelse til mig og flyttede selv ind i stuen på sovesofaen. Kun når Anne Bente kom hjem fra Refnæs fire weekender om året plus sommerferie, jul og påske (altid hos moster), rykkede mig og Anne Bente ind på sovesofaen der kunne slås ud.

I flere år turde jeg som sagt ikke, at slæbe nogle af mine skolekammerater hjem til moster.

Der gik vel nok et par år, før moster forstod, at jeg havde taget det med at være tavs, alt for bogstaveligt. Det var jo kun far, der helst ikke skulle vide det. Noget med at min mor

fik børnepengene, og det spekulerede jeg som sagt meget lidt i. Derimod vældig meget i sikkerheden for mit ophold hos moster.

Jeg havde dog en fra kvarteret, som gik en klasse over mig på Sankt Annæ og hed Kirsten. Jeg kan ikke huske hendes efternavn, men hendes storesøster hed vist Maria og blev forlovet med en der hed Axel, og hun havde også en lillesøster med ekstremt rødt hår. Kirsten selv var sorthåret. Altså ikke brunt, men kulsort. Jeg tror de var fra Irland.

På et eller andet tidspunkt flyttede min mor til en meget flot gammel lejlighed der lå "Ved Mønten". Og så fandt hun gud hjælpe mig pludselig på, at købe en lille sort puddelhvalp. Den kom til at hedde Sussi.

Efter relativt kort tid afleverede min mor hvalpen hos moster og jeg. Men da var den allerede utrolig forvirret. Min mor havde jo fuldtidsstilling, som ekspeditrice i Illum på det tidspunkt, og en hundehvalp ligger jo ikke i 10 timer og sover, den laver alt muligt, og skal derudover lære både at besørge de rigtige steder og gå tur etc.

Det var for mig at se totalt forudsigeligt, at den ville havne hos moster, på lige fod med mig selv. Nu var der bare det problem, at moster slet ikke måtte have hund.

Men jeg blev selvfølgelig meget glad for Sussi, selv om jeg erindrer, at jeg nogle gange nok klemte den lige lovlig hårdt.

Så vred den sig rasende og snappende ud af mit favntag og jeg brød hulkende sammen. Moster forklarede mig omhyggeligt, at man ikke kunne få et dyr til at lide en, hvis man tvang den. Det var jo sådan set ret indlysende og især da hun demonstrerede det på mig, ved at klemme mig vildt og inderligt. Det kunne min hungrende sjæl naturligvis godt indse ikke var vejen frem.

Men lille Sussi blev heldigvis kun hos os i et ½ år. Og det var for mig at se et meget svært ½ år for moster, som fik skældud ustandselig over dels hunden og dels mig, der trampede på gulvet, (vi boede jo på 4. sal lige ved siden af den lejlighed, jeg selv havde beboet med mine forældre). Underboerne var jo vant til en enlig stilfærdig gammelmormor og selvfølgelig må det have været lidt af en omvæltning, at få børnetramp og hundeglam, væltende ned over sig en stille aftenstund. Anne Bente udtrykte det engang således til nogle gæster: "moster vil helst at vi kunne svæve over gulvene".

Der var en legekammerat fra skolen, men ikke fra klassen, som jeg legede med ovre hos hende. Hun hed Kirsten og fik en sjælden gang lov til at besøge mig hos moster. Det var Kirsten og hendes familie der overtog Sussi, da de boede i et stort 2 families hus, uden hund. Og mosters nervøse pulseren på cigaretterne dæmpedes noget efter. Det skal tilføjes at ejeren af ejendommen som hed Ohm og var en sur gammel herre, godt kunne finde på at opsig mosters lejlighed, hvis han fik for mange klager.

Til gengæld for den forstyrrede hund Sussi, fik jeg et marsvin kaldet Puk. Den tog jeg mig noget mere forsigtigt af, men jeg vidste for lidt om grøntsagerne den fik. For en dag må jeg have fodret den med noget salat, der var gået i en smule forrådnelse. Da jeg kom hjem fra skole, lå den og spjættede med sin lille mund smurt ind i grøn væske. Jeg græd som pisket og pakkede den hastigt ind i et viskestykke og stormede helt over til moster på Sankt Annæ Skole, som var midt i en undervisningstime. På det tidspunkt var den afgået ved døden. Moster lovede at skynde sig og sendte mig hensynsfuldt og dermed trøstende, tilbage til lejligheden.

I opgangen mødte jeg vores evigt klagende underbo. Da de så mig komme op, bærende på en lille byldt, sagde manden straks, "åh nu har du vel ikke hentet en hundehvalp til"? Jeg blev noget fortørnet og hvæsedede, at det var et marsvin og den var lige død at de vidste det. Hvæsedede og hvæsedede, jeg har mig mistænkt for at råbe det ind i deres forskrækkede hoveder, (de var i øvrigt Keplersgades fine). I alt fald ser jeg stadig denne forskrækkelse for mit indre øje.

Efter så lidt succes med både hund og marsvin, fik jeg et lille firben og 3 vandsnegle. Vandsneglene var nu mest fordi vi i biologi havde om disse dyr og jeg fandt dem meget interessante. Måske havde Dr. Lieberkind også været lidt omkring dette dyr og i øvrigt holdt vi bladet, "Dyrenes verden" som han var forfatter til. Jeg læste om dem og i øvrigt hele mosters dansklærersamling, fra Leonora Christine til Tom Kristensen "hærværk" skønt jeg blot var 12-13 år gammel og næppe har forstået det hele. Der var dog ingen tvivl om, at Dr. Lieberkind var min store favorit.

Firbenet var en jeg tog med hjem fra mit ophold på svagbørnskolonien, hvor jeg udviklede en sand evne til at fange de vævre små dyr, ved tålmodigt at holde en hånd ind i deres hule, løftet anstrengt op i meget lang tid af gangen. Dette firben holdt jeg i live via melorme, som jeg dyrkede i et syltetøjsglas med havregryn. Melormene kunne man

købe nede hos dyrehandleren. At se det lille dyr sluge sådan en kæmpe, betog mig ret meget. At indrette et terrarium med alt hvad der hørte sig til, ligeså meget.

Da den famøse sommer, hvor mit lille firben Olfert druknede på grund af forglemmelse og rædsel for en smule bulder og små glimt, kom moster og jeg, i starten af august, hjem til et køkken, der mildest talt så herrens ud. Et Duepar havde, via fadeburet, som var et skab med gitter ud til det fri, formået at åbne det og overskide alt i det lille køkken med nærmest totalt fastgroet afføring i ret mange nuancer. Derudover fløj der også en del møl lignende skabninger rundt og muntrede sig sammen med fugleklatterne. De to duer var der ikke mere, kun reden inde i fadeburet. Måske har der været en del flere, end bare dueforældrene. Men sikke et arbejde vi kom på. For ud over at skrubbe og skure, skulle alt kornagtigt smides ud og alle mel møllene slås ihjel.

Nu var jeg jo efterhånden ved at have nogen erfaring, hvad dyr angik. Først dengang min mor købte et par halvvilde undulater over skildpadde til hund, firben og vandsnegle. Min længselsfulde sjæl måtte have et lille dyr.

Jeg tiggede moster om at få en lille hvid mus i det mindste. Men moster kunne ikke lide mus. Så det så ikke helt nemt ud.

Alligevel drev min store interesse mig ned til dyrehandleren, bare for at betragte alle de interessante dyr, inklusiv de små museunger som dyrehandleren forklarede mig, han i overvejende grad havde, for at folk med specielle dyr, kunne fodre dem med disse søde små væsner. Jeg var fast inventar i den dyreforretning og en dag under lokkende billighed for en lille hvid museunge, kunne jeg simpelthen ikke stå imod mere. Jeg gik hjem til en tom lejlighed, da moster ikke ville komme hjem foreløbig, fik lirket nogle småpenge ud af min sparegris og rendte ned og købte en lille hvid unge, som bed mig gevaldigt i hånden jeg bar den i, hele vejen hjem.

Jeg vidste moster var til et af de utallige møder hun ofte var til, så jeg skyndte mig op og fandt et stort syltetøjsglas. Den fik nogle havregryn, og lidt vand i et lille skruelåg hvorefter jeg satte mig ved siden af den og

aede den lidt med hånden nede i glasset. Da jeg hørte opgangsdøren gå, skyllede rædslen for konsekvenserne ned over mig og jeg stormede hulkende ud i opgangen og ned ad trapperne og råbte så alle i opgangen kunne høre det: ”moster, moster jeg har købt en hvid mus”! Det blev gentaget adskillige gange inden moster forpustet nåede fjerde sal. Vred så hun ud og med kommanderende lærerinderøst, befalede hun mig straks at aflevere kræet igen. Nu var der bare det problem at dyrehandleren, såvel som andre butikker for længst havde lukket.

Næste morgen sagde moster så, at det var meget forkert af mig at gå bag hendes ryg, hvilket jeg i aller højeste grad godt vidste og aldrig lod gentage sig, men hun sagde at hun havde tænkt over det og besluttet at jeg måtte beholde Pjevs, som jeg kaldte den fremover. Om eftermiddagen gik vi sammen ned og købte et musebur med et hjul monteret indeni. Jeg havde Pjevs i 1½ år og det var en stor kærlighed jeg nærrede til det lille dyr, idet den blev så tam at den ivrigt stod og kaldte når den hørte entredøren gå. De små bitte lyserøde fingre holdt den om tremmerne, mens den lille snude pibende stak ud. Så lukkede jeg den ud og den må have været vældig glad for den varme hånd som den gladelig blev siddende i og spiste forskelligt af i næsten en time ad gangen. Der kom også på et tidspunkt en nymfeparakit til, men den historie er lige tidlig nok at fortælle, selv om jeg har strejft det på et tidligere tidspunkt tror jeg. Jeg glæder mig vældig meget til at få brev fra dig i morgen engang, indtil da sender jeg dig de kærligste, varmeste tanker
fra Karen

Søndag d. 19.03

Vi ses - Krønike om dyr

Kære Karen

Tak for dit brev og den både sjove og alvorlige krønike.

Når jeg sammenligner med nogle af mine venner fra barndomstiden og den første ungdomstid, så må de have levet et kedeligt liv i forhold til dig, men tænker jeg nærmere over, hvad f.eks. Edgar og Axel har oplevet og kunne fortælle, hvis de var i stand til det, så tror jeg mest det er fordi, du bare er så god til at fortælle det – og så har du nok alligevel oplevet mere end de fleste.

Eller har du bare en bedre hukommelse?

*Det er vist ja, til det hele. Du har en fantastisk god hukommelse.
Du har oplevet meget, det har jeg jo læst og hørt indtil nu.
Og så er du rigtig god til at fortælle det. Alle de dyr, der er gået igennem dine hænder
er jo en hel zoologisk have.
Rigtigt spændende at læse om.
Jeg kan ikke lade være med at stoppe ved sætningen ” Det var for mig at se totalt
forudsigeligt, at den ville havne hos moster, på lige fod med mig selv”.
I al sin levende beskrivelse, har sætningen en forunderlig underklang af galgenhumor.*

KRØNIKEN

I dag handler den om dyr, af en eller anden grund.

*De få dyr, der var i mit barndomshjem er hurtigt overset.
Selvfølgelig var der katte hos Bedste og Bedstefar og til sidst Vaks the dog. På
Korsikavej købte vores mor på et tidligt tidspunkt en grøn undulat og hun sagde den
kunne lære at tale.
Vi satsede hårdt på, at den kunne lære at sige sit navn. Den hed Sophus. Ja med ph.
Den lærte aldrig at sige en eneste stavelse, men en dag efter at have boet hos os et halvt
års tid lå den ned i bunden af buret med sin egen bund i vejret.
Det var første undulat.
Næste undulat var blå. Den hed vist nok Trille og var på en eller anden måde Angelas
undulat.
En tidlig forårmorgen, da det var rigtig godt vejr, forlod den vores tredje sals lejlighed
gennem et åbent vindue. Ingen anede, hvorfor vinduet stod åbent, mens fuglen fløj rundt
udenfor sit bur.
Det var anden undulat.
Da vi var flyttet sammen med Kaj, købte han og min mor en springerspaniel, der hed
Bølle.
Det var en brugt hund, som jeg holdt meget af.
Kaj var meget lidt sød ved den og den måtte ikke noget på det nærmeste.
Den skaffede de sig af med efter ret kort tid.
Det var den hund.*

Da jeg var flyttet til Hvidovre sammen med Regitze fik vi den åndssvage ide, at vi ville have en hund.

Regitzes far havde en sort Labrador, som vi holdt så meget af og så var det jo ret nærliggende, at vi selv skulle have hund.

Vi tog ud på et dyreinternat og valgt en gul ruhåret Labrador. Vi ville jo gerne have en Labrador og "Rumle", som den hed var kun cirka 6-8 måneder gammel. Så det var jo ideelt at få en brugt hund, som ikke var særlig brugt.

Den havde oveni købet en fin stamtavle og det troede vi skulle betyde kvalitet.

Det gjorde det ikke.

Det viste sig, at den var så indavlet, at den havde totalt knald i låget.

Sammenholdt med, at vi ikke var verdens mest rutinerede hundeejere, så kunne vi overhovedet ikke styre den og måtte levere den tilbage efter ca. 14 dage.

Næste hund var også en brugt hund. Da Hannes far døde, havde han en gammel dansk hønsehund, som hed Fie. Jeg havde haft det så godt med Fie, når vi besøgte den gamle smed i Kerteminde, at alle Hannes søskende foreslog, at vi tog Fie til os, hvis hun ikke skulle aflives.

Det kunne jeg slet ikke bære, så jeg ville gerne have Fie.

Hun var på det tidspunkt ca. 7 år og fik så tre gode år i Lynge. Hun blev så syg og meget afkræftet, så jeg måtte have hende aflivet. Dyrlægen mente, at det ellers kun ville være en stakket frist.

Det var i begyndelsen af december, og jeg mente først, at hun skulle have julen med.

Ved nærmere eftertanke gik det op for mig, at det med at Fie skulle have julen med, nok mest var for min skyld og ikke den stakkels hund, som ikke mere havde et godt og rart liv.

Så ringede jeg til dyrlægen og Fies dage var talte. Hun skulle ikke leve julen over bare for min skyld.

Forleden spurgte genboen, som er ved at flytte, om jeg ville overtage hendes hund, som ofte render over til mig, fordi hun ikke syntes, den skulle ind og bo i en lejlighed midt i Ringsted.

Det var en lidt svær beslutning, men jeg sagde, nej tak, selv om jeg har det nok så godt med den lille hund, så vil jeg ikke mere være afhængig af en hund.

Så vil jeg kigge lidt fremad. Om to dage ses vi. Hvis det passer dig kan jeg komme ved 11-tiden. Vi kan både tage en middagslur og på et tidspunkt spise lidt kombineret frokost og aftensmad. Jeg vil være nødt til at køre hjem og ikke blive og sove hos dig, selv om det ville have været dejligt. Jeg kører når myldretiden er ved at være ovre.

Men jeg glæder mig meget til at se dig, til at mærke dig og i det hele taget til at være sammen med dig.

De kærligste hilsner

Fra din Niels.

Elskede Niels

Jeg vil først takke for dit brev med beskrivelsen af de dyr der nu har sat små eller større aftryk i dit liv, på en såre enkel måde for fleres vedkommende, i og med nummereringen af bl.a. undulaterne, og dernæst straks svare på dit forslag om at komme ved 11-tiden.

Det vil passe mig storartet, og jeg kan love dig at jeg glæder mig.

Det med at have oplevet meget, kan jeg ikke helt nægte, men det er også mit indtryk af din krønike, at du har en del oplevelser liggende fra barndommen. Du har i øvrigt fortalt dem på sådan en lun måde som jeg nyder meget.

Hukommelse har, mener jeg, især i barndommen, også en del at sige, og har der været skelsættende begivenheder, er børn tilbøjelige til at have mere erindring, end for børn hvor dagene blot er gledet forbi i en lind strøm.

Nogenlunde skåret ens ud.

Krønike

En fortsættelse af et ekstra, men kortvarigt bekendtskab med hamsteren Miv

Inspireret af din gennemgang af dyr, kom jeg til at tænke på, at jeg kan huske, jeg også en gang fik en Hamster af min far, på et tidspunkt hvor min

mor klarede sig helt fint med at være alene med os børn. Altså inden Anne Bente kom på Refnæs og inden hendes kærestesorg over genboen.

Jeg tror min far må have foræret den til mig for at genere min mor, for han må selvfølgelig have vidst hun afskyede mus, rotter og andre gnavere med et tilsvarende udseende. Mus og rotter var for hende stort set det samme. Jeg antager disse gnavere har været en ret problematisk beboer på Middelgrundsvej nr. 4, hvor min moster og mor er vokset op.

Den lille Miv blev puttet fra en lille bitte papkasse over i en stor papkasse hjemme ved min seng og en masse savsmuld hældt ned til den, samt foder og en vand skål. Min mor var fortvivlet over at skulle overnatte i en lejlighed med sådan et kræ, men jeg forsikrede hende om, at det nok skulle gå, og at jeg straks, den næste dag, ville låne et musebur af Karsten i vores gård. Karsten boede øverst oppe i vores opgang. Jeg tror kun der var 3 etager. Altså stue, første sal og anden sal.

Desværre var uheldet, eller hvad det nu var, så ude på narrestreger. Næste morgen var Miv væk. Den havde efterladt et hul i papkassen som eneste livstegn. Min mor gik totalt amok og endevendte alt, troede hun. Jeg satte mad og vand frem til den og det var ret tydeligt at den åd af madskålen dagligt, men væk var den.

Nu hændte det så, en sen eftermiddag, hvor moster var ankommet, at vi hørte et ret kraftigt vræl ude fra entreen. I denne entre var der opsat indbyggede skabe på hver side ind til døren til badeværelset. Og her opbevarede min mor stort set alt sit tøj og sine støvler og sko. Denne aften skulle hun ud, måske med Bens far, det vides ikke, men da hun stikker sin fod ned i en ret fin rød højhælet sko, sidder det lille kræ og bider hende i tåen. Det lille bæst havde indrettet sig rigtig hyggeligt, med masser af foder og en del andet. Foderet må den have hentet om natten, da vi havde vores dør på klem ud til entreen om natten. Og klædeskabsdøren må jo i det mindste på et eller andet tidspunkt have stået åben.

Desværre var der ingen kære mor, jeg skulle omgående rende op på tredje, hvor Jens og Peter boede og spørge om de ville overtage Miv. Det ville de selvfølgelig morderlig gerne.

Mit brev til dig bliver ikke så langt i dag, da jeg har haft besøg af min veninde Lisa, der kom kl. 13 og blev til ud på aftenen.

Vi har kendt hinanden fra 1975 hvor vi begge startede på Århus kunstakademi, 25 år gamle.

Lisa kom pludselig hen til mig den første dag ved frokosttid og stillede sig lige foran mig og sagde smilende: "Hej, jeg hedder Lisa". Jeg blev noget forundret, for jeg havde overhovedet ikke set hende. Men det var så det der skulle til, for vi blev vældig gode venner og har siden fulgtes ad i mangt og meget, selv om vore veje skiltes både i forbindelse med job, fødsel af Miriam osv. og i forbindelse med Århus kunstakademi, idet Lisa gjorde sin læreruddannelse på seminarium færdigt og jeg kom ud i undervisningsjob, reklametegner job, og i 1979 blev optaget på Det Jyske Kunstakademi, mest for at kunne få SU.

Lisa har for i øvrigt været kæreste med Lars Lilholt i nogle år i sine unge dage.

Hun flyttede i 1995 til København og fik job i undervisnings-ministeriet, hvilket kom daghøjskolen Gimle og Fo – Aarhus til gode. Alt andet lige.

Nu bor hun i Fredensborg så der er jo ikke så langt imellem os mere, selv om det for mig er en lidt bøvet tur, da busser og tog sjældent passer særlig godt sammen.

Snart er der sådan set kun mandagen der skiller os. Den skal jo nok få fødder at gå på, så nu varer det ikke længe før længslen efter at være tæt ved dig opfyldes. Det bliver så dejligt.

Jeg vil indtil da give dig knus og kys og kærlige tanker

Fra din Karen

Ps. Jeg sender dig lige et billede, taget da jeg lige er startet på Århus Kunstakademi i august 1975. hvor Georg og jeg er flyttet til Trige.

Mandag d. 20.03.

Godmorgen

Lige et lille morgenknus og kys, nu jeg alligevel er vågen.

*Ja faktisk har jeg været vågen flere timer.
Dejligt at vide der kun er et døgn til vi ses igen.
de kærligste tanker og hilsner
fra din Karen*

Delbrev

Kære Karen

Du får lige et formiddagsknus og et virtuelt kys. Jeg skriver noget krønike men får nok først sendt et rigtigt brev til dig sidst på eftermiddagen.

Nu tænker jeg mest på at vi ses i morgen

Kærlig hilsen Niels

Gensyn, varme og krønike

Kære Karen

Mange tak for dit brev og din dejlige morgenhilsen.

Jeg vil starte med at konstatere, at der ikke er ret lang tid til vi ses.

Du skal alligevel lige have nogle ord og noget kærlighed fra mig. Desuden skal der også være lidt krønike.

Der er ikke så meget andet at skrive end at jeg glæder mig meget til at se dig og være sammen med dig, selv om det ikke bliver så lang tid denne gang. Men jeg er da sikker på, at vi får det dejligt sammen.

KRØNIKEN

De sidste par gange har krøniken været noget opsamling. Det vil der nok komme igen efterhånden som, jeg gør nogle notater om, hvad jeg absolut må fortælle dig fra forskellige steder – og som jeg i første omgang har glemt.

I den kronologisk afdeling var jeg nået til Greve Badehotel – til Pouls fætter Jens og alle de skøre ting, der skete der på stedet. Jeg vil lige fortælle om Lene, inden der præsenteres endnu en skør person: Murermester Arne.

Til bal i hotellets store sal

Hver anden uge i en del af sæsonen, var der rock bal i hotellets store sal.

Det var Birger Gylling som arrangerede disse baller. Han spillede selv basguitar i et band ved navn Medley Swingers, så de spillede ofte på Greve Badehotel. De var meget populære, i øvrigt over hele landet. De spillede mest coverudgaver af Cliff og the Shadows. Deres musik lå så tæt op af originalen, at man kunne blive snydt, hvis man bare hørte dem udenfor salen.

Jeg skriver ikke så meget om kvinder i denne krønike, men Lene skal være en af undtagelserne.

Lene var køkkenpige.

Kort efter hun var startet havde både Poul og Jeg søgt at spille op til hende og det lykkedes mig at invitere hende til rock bal på hotellet.

Det var jo billigt for, som ansat, gik man bare ind i salen gennem tjenerrummet, i den bageste ende af hotellet.

Da vi fulgtes op til værelserne efter ballet, spurgte hun om hun måtte give mig et godnatkys. Det måtte hun skam godt og så spurgte jeg, om jeg også måtte give hende et. Vi udvekslede nogle kys og sagde så godnat.

Jeg fortæller det bare for at sige, at det var første gang en anden end min mor kyssede mig godnat, men her hører enhver lighed med mors godnatkys så også op.

Jeg kan lige gøre dette lille afsnit færdig med at sige, at jeg straks så nogle muligheder i det bekendtskab. Vi mødtes nogle gange og sad og kyssede lidt, men det viste sig, at hun desværre havde en kæreste, som kom og besøgte hende ret tit.

Kokkedrengen bliver murer

Der kom ofte en lille murermester ved navn Arne i Krostuen. Lille hentyder både til hans statur og til at han var en selvstændig uden ansatte.

Alle gæsterne kendte jo mig, da jeg som regel lavede deres aftensmad. Kokkene var tit for fine til at lave almindelig dansk mad og køkkenchefen var som regel gået hjem, når vi nåede til aften.

Jeg skal lige indsparke her, at da Poul blev køkkenchef var han der ligesom jeg, døgnet rundt, for han boede også på hotellet.

Jeg havde snakket med Arne nogle gange og en dag spurgte han, om jeg havde lyst til at tjene nogle penge.

Jeg ville få den samme timeløn som en faglært håndværker. Jeg tror det var omkring 10 kr. i timen den gang.

For mig var det en formue, idet jeg faktisk fik ca. 10 kr. om dagen, hvilket i øvrigt var tre gange tariffen for kokkeelever. Det har jeg vist fortalt, men betingelsen for denne højere elevløn var, at jeg ikke meldte mig i fagforening, hvilket jeg heller ikke helt vidste, hvad var.

Nå, jeg begyndte at arbejde for Arne på mine fridage, der jo som regel var på hverdage – og jeg arbejdede på dage, hvor det ellers kunne passe i forhold til min vagtplan på hotellet.

Det mest fantastiske og måske eneste fantastiske var, at jeg absolut intet kendte til murerarbejde. Men jeg fik lært både at blande cement, sætte klinker op, fuge klinker, mure og pudse.

Og en ting mere fik jeg lært.....

Jeg fik udbetalt min løn hver dag efter arbejdstid. Tælle timerne sammen og værsgo'. Jeg kan ikke huske, hvor mange dage, jeg var der - måske 5-6 gange over en måned eller så.

En dag spurgte Arne om jeg kunne vente med min løn til næste gang, eller når han kom over på kroen.

Jeg havde lært ham at kende som en flink fyr, så det var ikke noget problem.

Det eneste problem, og det var så det sidste jeg lærte af ham: Jeg så ham aldrig mere.

Min mistillid til andre mennesker voksede stille og roligt. Men i stedet for, som udgangspunkt, at nære mistillid til andre, besluttede jeg mig for, bare at være på vagt.

Det tror jeg har hjulpet mig meget siden hen.

Historien om Arne Murermester slutter med, at alle i krostuen vidste jeg arbejdede for ham og de blev noget benovede over at jeg trods alt, havde fået udbetalt løn alle de andre dage, og kun var blevet snydt den sidste dag.

Jeg tror simpelthen folk snød hinanden, som livsstil i den krostue. En dag så jeg en som skulle låne nogle penge af Poul. Han fik et bundt pengesedler og (her kommer det kloge) Poul tog hans guldur i pant.

Det besluttede jeg mig også for at lære af.

Nå men ellers var det meste hygge og godt kammeratskab, selvom kammeraterne altså lige blev set lidt an. Den helt klare pointe må du vente med, for det er slutningen på den næste anekdote.

Nu vil jeg så bare glæde mig til vi igen ses.

Jeg kan heldigvis nyde den varme, som strømmer igennem mig, når jeg tænker på dig, fordi der er så kort tid til vi ses og kan mærke hinanden.

Nogen gange, når jeg mærker varmen og forelskelsen strømmer gennem mig er det lidt svært at bære, lidt svært at nyde rigtigt, men bare tanken om at vi ses, gør det rigtig dejligt at mærke dig og tænke på dig. Og også glæden ved at, vi har planlagt andre oplevelser sammen, glæder mig så meget.

De kærligste hilsner og blide kys fra

Niels

Om skriveglæde, Gensynet og Krønike

Kære Niels

Så er der bare en nats søvn imellem vores gensyn. Det er utrolig dejligt at vide, og som du skrev også at vide, at ca. 11 dage efter, skal vi være sammen igen og denne gang rigtig længe, i forhold til hvad vi hidtil har prøvet.

Men nu vil jeg først og fremmest rette energien ind på i morgen, og også på dette brev.

Jeg forundres over hvor utrolig stor magt sådanne skriftlige betroelser rent faktisk har.

Og jeg håber vi nu ved, hvor meget vi egentlig kan benytte det skrevne os imellem.

Meget kan faktisk bedre skrives i ærlighedens og kærlighedens navn, end hvis man skulle udtrykke det via konkrete fysiske tilstande. Det håber jeg altid vil være vores mulighed.

Jeg har selvfølgelig skrevet breve før, uha da, selvfølgelig, men har også oplevet at blive misforstået eller selv misforstå det skrevne. Ofte har det så været den direkte verbale snak, der har været mest fokus på og det kan jo immervæk godt gå galt, det ved jeg helt klart og i særdeleshed, i forbindelse med at jeg har været parterapeut, hvor jeg fungerede som en slags spejl for de tos forvildede samtaler, hvor det mere eller mindre gik ud på at skælde den anden part ud. Udefra kunne jeg jo så høre, hvordan begge

parter sukkede efter den andens forståelse og omsorg, og se hvor lidt de overhovedet hørte den anden, eller bare ikke kunne få sig selv til at række den tilgivende hånd frem. Nogle gange skulle jeg bare lukke min mund helt og aldeles for at give de to tid til at folde deres ud. Eller når de, som en start, skulle male et fællesmaleri med ret til og ikke pligt til, at overmale noget af sin partners udtryk. Jeg mener virkelig det var fantastisk at overvære, og jeg mener at vi to har fundet vores egen kanal, i en utrolig fin form, igennem vores brevskrivning. Derfor frasier jeg mig selyfølgelig slet ikke direkte tale. Der er visse ting der er bedst sådan.

Når du beskriver, hvordan du udviklede en "på vagttilstand" så tror jeg, kraftigt påvirket af min småfilosofiske møster, at jeg udviklede devisen: "tro altid på det bedste i dine medmennesker, indtil andet skulle blive afsløret". Jeg levede faktisk fint op til det og måske har jeg i virkeligheden haft en ganske udmærket "vagttilstand" for jeg undgik ud over min mors ekstreme mistro, andres svig. Jeg kunne næsten opfatte det, som om de venner jeg tiltrak og som tiltrak mig, havde lidt af den samme måde at se ud på verden med, og derfor undgik jeg klart svigefulde mennesker. Skulle de være mere sladreborne end jeg, betød det utrolig lidt, for jeg var og er generelt ikke optaget af hvad folk og fæ eventuelt kunne underholde sig med, i forhold til mine små tåbeligheder. Dog blev det vanskeligere i mine parforhold, hvor en (kan jeg ved efterrationalisering, se i dag) stor mistro altid var til stede. Det handlede ikke kun om sådan noget som, om de var mig utro, det handlede om at jeg simpelthen ikke rigtig troede de elskede mig, og måske handlede det også om, at det ret alvorlige svigt jeg oplevede i barndommen, skulle have en prygelknabe at hænge det op på. Regningen gik videre. Det opstod så at sige, af de mærkeligste grunde. I dag ved jeg godt at jeg tog gruelig fejl nogle gange og sårede andre. Men det skal jeg nok fortælle om på et tidspunkt. Og det er heller ikke sikkert de kære partnere egentlig gjorde sig så mange tanker, som dem mine analytiske eftertidsbetragtninger har fremmanet.

Kroniken

Papegøjer på hjernen

Mens du har været i kortvarig murerlære som kokkedreng og kysset den søde køkkenpige Lene, har jeg vandret rundt i min egen mærkværdige lille verden. Hverken murerarbejde (det kom jo først senere) eller kys, var rigtig kommet ind i min tilværelse, så udover skolen, så havde jeg to store brændende ønsker. Jeg ville såå gerne have en papegøje, meget gerne en grøn Amazon, eller endnu bedre en lille silkeabe. Af økonomiske årsager var de noget nær uopnåelige. Til gengæld brugte jeg fortsat meget energi på at besøge Københavns forskellige dyrehandlere og regnede alt med pengemængder ud i papegøjer, altså hvor mange f.eks. 2000 kr. var i antal papegøjer. Kirsten var kun interesseret i skildpadder. Hun havde stadig sin skildpadde Tordenskjold, som hun fik samtidig med min, der døde, men da jeg blev 12 år, var det det tidspunkt hvor hun opholdt sig på "Hanna skolen" en husholdningsskole der hvilede på Kvækernes opfattelse af livet, og Tordenskjold var selvfølgelig med hende på skole, hvad fornøjelse den så fik af det. A pro pos så borede vi et lille hul i kanten af dens skjold, det var selvfølgelig gjort, så det ikke ramte nerver og den slags, og så tullede Tordenskjold rundt hele sommeren på mosters græsplæne, bundet fast i en snor til et træ. Den blev meget gammel, men det er en anden historie.

Til min 12-års fødselsdag fik jeg lov at få en slags papegøje. Nemlig en Nymfeparakit som blev kaldt Polly. Jeg tror jeg for adskillige uger og sågar måneder har fortalt dig noget om Polly, men det må du tage i strakt arm. For jeg orker ikke at tjekke op på det, lige nu. Polly blev helt usædvanlig tam, måske fordi jeg beskæftigede mig umådeligt meget med den. Jeg levede i ca. 2 år fra mit 12. – 14. år i min egen, noget tilknappede verden, med få veninder og et stort behov for at sidde ved mosters spisebord i stuen, naturligvis med moster, der som regel sad begravet i stilehæfter eller læsestof til forberedelse, mens jeg sad med den kvidrende Polly der gladelig drak saftvand af mit glas og kyssede mig blidt hvert andet øjeblik på kinden eller i øreflippen, mens jeg som en anden original, sad og tegnede papegøjer og beskrev deres pleje og pasning, eller

forfattede dramatiske historier i lange baner. En ikke helt normal pigebeskæftigelse i en alder af tolv år. Men der var lige præcis den ro jeg hungrede efter.

Der var denne rytme, som jeg satte så stor pris på. Ugebladseftermiddagene med rosenbrødet og colaen. De andre eftermiddage uden ugeblade, men med et rosenbrød. Aftnerne med ostemad og leverpostej, som var mosters normale aftensmad og egentlig i adskillige år også blev min.

Det skræmte mig derimod på det tidspunkt, at mine bryster voksede sig til ukendelighed. Jeg afskyede de to buler af et godt hjerte, og ønskede de kunne blive fjernet.

Grunden var, at verden var blevet helt balstyrisk efter deres åndssvage fremmarch. De normale øjne, drengene altid havde kigget ind i og som sad i mit hoved, var på en eller anden måde rykket ned i brysthøjde. Derudover var der en del drenge der teede sig, som om de havde fået en eller anden ret larmende sygdom. Og der var drenge som John der råbte sjofle kommentarer efter mig og jeg fortvivlede om aftenen og forbandede både brysterne og livet.

Bornholmerrejsen med min mor

Måske skete der en smule forandring i forhold til min snigende udvikling fra pige til kvinde i og med min mor pludselig inviterede mig en uge til Bornholm i midten af maj måned.

Det var naturligvis i et forsøg på at få genetableret en slags kontakt.

Det skal måske lige oplyses at min mor ringede til moster hver aften, og hver eneste aften sad de og snakkede op til en time, og det var helt klart min mors behov. Moster lyttede for det meste og sagde ja, og nej ind imellem. I begyndelsen håbede jeg altid, at min mor til slut ville bede om at sige f.eks. godnat til mig eller noget, men det gjorde hun aldrig. Et par gange i starten foreslog moster at hun lige hilste på mig, men det blev altid meget kejtet, så egentlig var det ikke det mest attråværdige. Men nu skulle vi så være sammen på Bornholm i byen Svaneke. Sikkert tænkt som en måde at få en bedre relation til mig, går jeg ud fra. Jeg havde pakket mit tegnegrej og mine farveblyanter og havde det med, når vi gik på vandreture sammen, hvilket jeg fandt spændende.

Det min mor dog snakkede mest om var, at det dog var utroligt, som de unge mænd og de mange soldater kiggede efter mig. Det gjorde mig forlegen og gav mig en følelse af skyld, oveni fandt hun min beskæftigelse med at sætte mig overalt og tegne for dybt

besynderlig, der kom sådan en sær stemning af, at jeg var forkert på den. Hun udtrykte mange gange i løbet af turen, at den var kedelig. Hun spurgte mig gang på gang om jeg syntes turen var kedelig, og det syntes jeg slet ikke den var, og tænkes kan det jo (har jeg senere tænkt), at hun spurgte mig, fordi hun mente at jeg nok syntes det og ved at spørge, så ville jeg jo nok svare som sandt var. Men øen var i mine øjne fantastisk. Og jeg lagde ærlig talt ikke mærke til at unge mænd og soldater skulle kigge specielt. Ja faktisk bemærkede jeg slet ikke de omtalte menneskeskabninger.

På vej hjem på færgen kom jeg til gengæld i snak med en dreng et par år ældre end jeg. Og han virkede ret normal og blikket flakkede slet ikke, men var forholdsvis fast. Vi stod ved rælingen og snakkede, indtil min mor dybt mistænksom, kom ud til os. Dengang sov man, som du ved, på færgen, ja sandt for dyden, ved jeg ikke om man stadig gør det, men Peter og jeg mødtes om morgenen inden landgang og han spurgte om mit telefonnummer og adresse. Det blev jeg mægtig glad over. Og så sagde han med et lille smil, at jeg var sørme en sød pige. Det gav ligesom noget helt nyt. Alt smudset omkring voksenalder og bryster, drenges pubertetsdrømme, det hele, fik lige et lille forklarende øjeblik. Jeg fattede pludselig verden og livet i bare to sekunder. Og det må siges at være en slags glimt af en lidt større dimension, når man ellers går og ser alt ud fra papegøjepriser og silkeaber, drabelige eventyr og drømme om at være en søtrod i stedet for et menneske.

Og så må fortsættelsen komme når vi to har set og været sammen igen.

For livet slutter jo ikke ved de tolv og heller ikke ved de 67 eller 71 tror jeg for vores vedkommende.

Jeg kan dårligt vente, men håber jeg får sovet lidt mere end i nat, hvor jeg tror jeg kun fik et par timer.

De kærligste ømmeste kys

Fra Karen

Tirsdag d. 21.03

Godmorgen

Godmorgen min søde og dejlige Karen.

Vi ses om 3 timer. Kærlig hilsen Niels.

RE: Godmorgen

Åh hvor dejligt

Kys fra Karen

M.d.n.

Så stod Niels der igen, storsmilende. Når jeg lukker gangdøren op giver jeg ham et lille glad knus, og han slår armene om mig og småler, før vi haster hen til min hoveddør. Vi ved hvad vi vil.

Jeg har straks forbindelsen til ham. Vi behøver egentlig ikke en masse ord.

Vore hjerter, vore sjæle, eller bare vores energi, er dybt forbundne. Det opleves nærmest religiøst.

Jeg har ingen angst for ikke at være elsket, det er jeg bare, og jeg har ingen, absolut ingen forbehold i min kærlighed til ham.

Jeg føler snarere at jeg er fri til at elske, og det er det der er så utroligt anderledes end førhen.

Jeg burde måske tænke mere på, at han lever sammen med en anden kvinde, men det virker på en måde lidt uvedkommende, selv om det jo er en del i hans daglige liv og færden.

Jeg regner med de begge har det stille og roligt med hinanden. At de er kammerater og åbenbart ikke er nok til stede, her tænker jeg især på Hanne, til at registrere forandringens indtog. For den må være der. Ja det kan jo godt være hun fornemmer noget, men udlægger det anderledes.

Det er der måske ikke noget specielt underligt i, tit er vi mennesker er ret dårlige til den form for registrering, fordi vi lever i en mere ensformig trummerum, uden at tale om de dybere ting.

Vi brugte først og fremmest tid på intensitet og nærvær.

Først da vi sad og fik lidt Skagens salat, begyndte Niels at sige nogle afgørende ting.

Han spurgte mig direkte, hvad jeg tænkte om os, hvad jeg ville med ham. Jeg så ind i ham, og vidste udmærket godt at der var ubevidste kringelkroge i ham som jeg elskede lige så omfavnende, som at elske alt det smukke i ham, så det var så let at svare. ”Kære Niels jeg vil alt med dig. Jeg følges med dig hele vejen. Det er dig der skal finde ud af hvad du vil.”

Han kiggede med et varmt blik, på mig. Han forklarede at han, når det passede ind, ville sætte Hanne ind i situationen. Jeg spurgte ham, hvad han forestillede sig at Hanne egentlig ville sige, når han en dag fortalte hende, at han ikke ville leve sammen med hende som partner mere? Niels sukkede og svarede: ”den ene mulighed er at hun vil blive lettet. Den anden at hun vil blive vred”. Han smilede for at fjerne det ubehag der lige var opstået ved tanken. Tanken om at hun også kunne blive meget rystet og ked af det strejfede mig som lyden af et kridt på en tavle. Det måtte han have tænkt og forbigået. Det var sikkert for ubehageligt at komme ind på.

Han virkede fast i sin overbevisende udtryksform. Det var det jeg havde mærket altid. Der var noget solidt og meget viljefast over ham. Ja en slags karisma, som sikkert havde forvoldt andre nogle bryderier af og til. Og sådan en fasthed, den kan jo også udarte sig til stædighed. Jeg skønnede at med de svære ting omkring svig og svigt som Niels slæbte med sig som en usynlig tung rygsæk, ville det umiddelbart være for vanskeligt at sætte sig ind i Hannes reaktion. Det gjorde ham ængstelig. Det forvoldt noget han skubbede foran sig.

Jeg undrede mig især over, at han kunne forestille sig, at hun evt. kunne blive lettet. De må have haft en eller anden form for fnidder ind imellem. Eller også skøjtede de på overfladelakken. Berørte ikke de dybere lag. Jeg fornemmede et eller andet kantet hjørne. Et hjørne der emmede af negativ energi. Men jeg kunne ikke tune mig videre ind. Og ville ikke spørge mere ind til lige netop dette udtryk.

Jeg ville i det hele taget ikke spørge for meget ind til deres forhold lige nu. Niels havde jo skrevet at de levede meget af tiden med hver deres liv, og jeg fornemmede klart, at han ikke ville tale dårligt om hende, over for mig.

Der er noget helt særligt i at lægge sig ind til hinanden efter frokosten, selv om vi havde været hinanden så tæt inden. Der er noget i at ligge ned og bare vide at det er vores tid. Vi er så tæt på hinanden, både psykisk sjæleligt og fysisk. Der er ingen præstationsangst, ingen forestillinger, blot totalt nærvær.

Niels faldt i søvn, og efter at have ligget og lyttet til hans afslappende åndedræt samlede jeg mit henlagte tøj, forsøgte at finde mine trusser, og konstaterede at de var havnet et eller andet sted under dynen.

Inde i stuen kunne jeg dufte Niels i en svag aroma. Jeg satte mig ved spisebordet og kiggede ud mod min altan og de farvede facader overfor. Et egern fangede både min og kattens opmærksomhed. Den for søgende rundt på kanten af altanen. Den skulle kæmpe en smule for at finde vej op over kattehegnet, som hang foran åbningen på denne, min 12 meter brede altan. Den ihærdige søgen fortalte mig et eller andet jeg ikke rigtig kunne finde vej til hvad var.

Der var stille indeni mig.

Niels blev til aftensmad. Der var noget som var blevet afklaret, som om det ellers kunne have forstyrret, det var blevet siet fra.

Vi snakkede filosofi. Han viste mig forsøgsvist via et stykke hvidt papir, som han foldede lidt, lige som et åbent kræmmerhus, ud fra teorien i David Bohms bog, "Helhed og den indfoldede orden" jeg er under fremstillingen med papiret, helt med.

Helheden, kvanteverdenen og den epistemologiske relativisme, er utrolig spændende områder, for min videbegærlige hjerne. Hele teorien bekræfter, for mig at se, Guds eksistens. Det gjorde det åbenbart også for Niels. Helt ind som levendegjorte i vores eget indre. Gud er i os, kunne vi sammen juble. Som dråberne i havet er i havet. Vi er mentalt og sjæleligt koblet sammen i vores udredning af det vi nu kunne fatte. Vi blev enige om at vi på en måde nok er ubevidste små guder i svøb eller sammenlagt er vi den skabende kraft vi kalder Gud, som vi gennem tiderne har projiceret ud. Det er sammenlagt med alt det der IKKE kan måles og vejes. Alt det alt levende udfolder.

Jeg besluttede mig for at låne bogen på Biblioteket. Jeg havde læst den for år tilbage.
Men jeg blev tændt igen, også på det mentale plan.
Jeg er kort sagt proppet med dopamin og det bliver puttet over i kvantefysikkens
mysterier. Det må jeg videre med.

Tak

Kæreste Karen.

*Jeg vil bare lige sige ordentligt tak for i dag. Det var skønt og smukt at være sammen
med dig på flere måder*

Jeg skriver et længere brev til dig i morgen

De kærligste hilsner og tanker fra

Niels

Det er bare kærlighed

Elskede Niels.

Jeg har lige fået din lille mail. Mens jeg var i gang med dette brev. Tak for den.

*Ja det, hjertet er fyldt med, løber ordet over med, og at jeg elsker dig højt kan jeg ikke
fornægte.*

*Jeg er fyldt af denne følelse og har det faktisk lidt som om vi nærmest kom en lille smule
ind i evigheden i dag. Det var meget min følelse, at vi forenede de tre energipunkter;
kroppen, sjælen og ånden, eller at hvile i Guds hjerte og selv om der altid opstår en
slags tomrum, når du er taget af sted, så fyldte denne følelse mig helt ud.*

*Jeg var glad for du valgte at blive og lige spise med, det gav en rigtig god følelse af at
nå jorden igen med hele oplevelsen indeni, inden du kørte.*

*Oveni tændte jeg senere for fjernsynet og zappede lidt mellem kanalerne, de 4 -5 jeg nu
kan zappe rundt på og netop som Morgan Freemans 3 udsendelse af "Vores
guddommelige verden" begyndte.*

*Den er da utrolig inspirerende. Jeg måtte lige ind og se hvad denne zarathustrianisme
egentlig var for noget. Det skulle åbenbart være den som måske er udgangspunktet for
de tre monoteistiske religioner; jødedom, Kristendom og Islam.*

*Da du så lige gjorde mig opmærksom på udsendelsen, følte jeg denne dejlige følelse af
fællesskab.*

Jeg vil naturligvis ikke begynde at skrive krønike, da jeg vist har skrevet en del og du jo gerne skulle kunne gabe over det hele.

Brevet her er blot for at forbinde afstanden og nærheden, for det er jo det, dette medie er for os, en smuk stærk forbindelseslinje.

Jeg elsker dig.

De kærligste dybe følelser og tanker

Fra din Karen

Mit akvarelmaleri af inkarnation "Slægter skal komme, slægter skal henrulle"

Kapitel 10

En lang ventetid, fyldt op med breve

Onsdag d. 22.03

Tak for sidst, og krønike med natteroderi

Kære Karen.

Mange tak for dine breve og billeder, og også tak for sidst.

Det var rigtig dejligt at være sammen med dig. Jeg har jo vist lige skrevet det, men jeg skriver det gerne igen, så du ved, hvor meget jeg elsker dig og holder af at være sammen med dig.

Det er meget livsbekræftende at være sammen med dig. Det er stort at elske og vidunderligt at mærke dig. Dig, jeg elsker – at mærke din dejlige krop, der kalder noget frem, jeg troede var slut. Men det er det tilsyneladende ikke. Det bliver bare bedre og bedre.

Nå, til dine seneste breve. Det er så gode fortællinger i krøniken, at der ikke direkte er noget at spørge om, men der er noget, jeg vil fremhæve, fordi jeg synes det er så flot.

Det er din sætning ” De normale øjne drengene altid havde kigget ind i og som sad i mit hoved, var på en eller anden måde rykket ned i brysthøjde. ”

Jeg vil bare fremhæve, at jeg synes det er en så flot, jeg vil kalde det en poetisk beskrivelse af et kort øjeblik.

(Selv om du oplevede det flere gange). Jeg tror egentligt ikke, du var den eneste pige, som havde den oplevelse. Jeg vil egentligt tro at sådan nogle bryster, der voksede frem, var mere forunderligt for en dreng, end for dig selv, som bar rundt på dem.

Her bevæger jeg mig lige over i det mere muntre hjørne, for en gammel ven, sagde engang, selvfølgelig med et glimt i øjet, men dog i et blandet selskab: ”Det er godt, jeg ikke er blevet en kvinde, så ville jeg hele tiden sidde og tage mig selv på brysterne.”

Du skal have noget krønike, for historien om Arne Murer er i sig selv slut, men oplevelserne omkring tillid til andre mennesker, som kan antage forunderlige former, har faktisk en afsluttende anekdote.

Nej det er forkert, at kalde det en anekdote, for i sig selv er det et lille eventyr, som efterhånden groede til at blive en stor oplevelse.

KRØNIKEN

En nattetur til København

Lene blev der traditionen tro ikke ret længe. Nogen tid efter kom så Tove og arbejdede som køkkenpige. Hende kunne jeg fortælle en masse om, men det gør jeg ikke nu. Men jeg vil fortælle om en udflugt til København.

Tove og jeg var blevet enige om, at vi ville rigtigt i byen. Ingen af os havde ret mange penge, men vi tog også sent af sted, da vi havde sent fri. Så det behøvede jo ikke at blive så dyrt. Det sjove skulle være at tage på en rigtig bytur.

Vi havde planlagt at vi ville være i København og feste hele natten og tage tilbage til Greve, så vi kunne nå på arbejde. den følgende morgen (Dvs. ved 9-tiden).

Vi tog bus 121, der havde stoppested lige ud for hotellet og kørte ind til København, hvor vi endte på Strøget. Det var efterhånden sent, så flere steder var allerede ved at lukke. En eller anden fortalte os at der var steder, som havde åbent til kl. 2 eller 5 om morgenen.

Et af dem var "Heidelberg" i Sankt Peders Stræde.

Vi tog derind og der virkede hyggeligt. En god stemning slog os straks i møde, og et godt orkester, spillede dansemusik og diverse slagere.

Det eneste var, at priserne nok var lidt i overkanten, så vi sad og spyttede lidt i vores øl eller drink eller hvad vi nu havde købt.

Så kom en yngre mand (som nok var 10 år ældre end os) over til vores bord og spurgte, om han måtte give en omgang til os.

Vi sagde ja tak og han satte sig.

Vi snakkede lidt sammen om hvad vi lavede, vejret, nattelivet og sådan noget. Så ville han give endnu en omgang. Det var i orden for os.

Da han ville give den tredje, spurgte vi forsigtigt om han nu havde råd til det.

Egentligt behøvede vi ikke være bekymrede, for om natten i Heidelberg, betalte man hver gang, der blev serveret en omgang. Vi risikerede altså ikke pludselig at sidde tilbage med en stor regning.

Tænk dig, så fortalte han, at han lige havde fået udbetalt sine feriepenge og besluttet at de skulle bruges i Københavns natteliv. Han kendte ikke nogen, han kunne invitere med, så hvis vi ville fortsætte med at drikke med ham, ville han være meget taknemmelig.

Lidt forbeholdne var vi jo, så jeg prøvede at lægge mærke til om han kiggede sultent efter Tove. Det var der ikke antydningen af. Han bad heller ikke om en dans med hende. Tove og jeg dansede ind i mellem, så sad han bare ved bordet og drak. Vi kunne under dansen lige tjekke af, om vi syntes alt var OK. Det var det.

Det er jo ikke en skam at blive smidt ud af et værtshus, hvis det er fordi det er lukketid, så det skete også.

Klokken 5 lukkede Heidelberg og vi ville sige tak for i aften og finde til Valby, hvor vores bus kørte fra,

Han sagde, det var i orden, men hvis vi ville have kaffe og rundstykker på et morgenværtshus, så ville han gerne slutte af med at give det.

Der var jo god tid til kl. 9, så det ville vi gerne.

Vi tog ned i Nyhavn og gik ind på Café Øresund. Det var dengang, kunne jeg forstå, et velkendt morgenværtshus, som smart nok åbnede kl. 5. Her sad mange mennesker og prøvede at blive en anelse ædru inden deres hjemtur.

Imens spillede en duo: To store fyre spillede henholdsvis tromme og harmonika.

Kort efter tog vi afsked med vores vært og tog hjem til Greve. Vi så ham aldrig mere og jeg aner ikke, hvad han hed.

Jeg fortæller denne historie, fordi det var første gang, jeg sådan var rigtigt i byen og for at mindes de steder, hvis

mage ikke findes mere: Natværtshuse med god levende musik og hyggelige lokaler – morgenværtshuse, som serverer rundstykker med kaffe, ledsaget af levende musik.

Og så fandt jeg også ud af, at ikke alle mennesker vil prøve at snyde en, selv om der altså er nogen, der vil.

Jeg elsker dig og glæder mig til snart at ses igen.

Kærligste hilsner og tanker

Niels

Respons og en krønike om pigeliv og modning

Kære Niels

Tak for dit brev med varme og kærlighed. Og en fortælling om en lang spændende nattetur i det københavnske miljø. Især den ensomme mand, der gerne ville bruge penge på jer to unge mennesker, for at få en slags oplevelse. Du har en fin måde at fortælle på, egentlig ret enkelt, eller lidt underspillet, som får forestillinger og følelser frem.

Jeg må med skam melde at, jeg først vovede mig ud i nattelivet da jeg var over 24 år. På det tidspunkt var jeg på Askov højskole som elev. Og nytårsaften blev nogle af os, der var taget til København og omegn mellem jul og nytår, enige om at holde nytåret sammen. Det blev så i det Københavnske natteliv. Men det fortæller jeg en anden gang. Senere fik jeg så lejlighed til det i Århus, men da var jeg snarere i trediverne og havde også mødt mine to veninder Therese og Lone, idet vi alle, på det tidspunkt beboede "De enlige mødres paradis".

Med hensyn til billeder fra Greve Badehotel, så har jeg ikke fået nogen, men vil virkelig gerne have nogen.

Selvfølgelig er jeg ikke den eneste pige der har fået drenge og mænd til at flytte blikket nedad, men problemet var lidt prekært, idet jeg jo ikke var mere end de 12 – 13 år og oveni var den første pige i klassen der fik disse rimelig store buler. Min psyke var ganske enkelt ikke fulgt med.

Problemet svandt heldigvis ind da jeg blev 14 – 15 år. Man kan sige at jeg for det første ikke stak helt så meget af fra pigeflokken mere, at jeg egentlig begyndte at vænne mig til dem og accepterede, at det altså ikke var fedme men bryster. Da de var i provoalderen, Bulerne forstås, vejede jeg sølle 42 kg, så just fed var jeg jo ingenlunde. Men at Vorherre lige udstyrede mig med et par påfaldende store bryster, på et tidspunkt hvor min identitet stadig var sammenkoblet med drengepigens og hvor jeg oven i købet levede forholdsvist tilbagetrukket og anonymt, virkede jo som om den kære Vorherre fandt det nær sagt morsomt at skubbe mig ind i rampelyset. For drengene i klassen var vældig opmærksomme og det var de drenge der gik lidt over mig også. At der sikkert også var

nogle af pigerne i min klasse der havde et brændende ønske om snart at få de eftertragtede ekstra øjne placeret lidt under deres nysgerrige blikke, vidste jeg ikke noget om, og da Jytte fra min klasse mente at det så pinligt ud når jeg bevægede mig til gymnastik og jeg dybt såret fortalte moster om episoden, prøvede hun at forklare mig denne mulige synsvinkel, der omhandlede misundelse, men den troede jeg altså overhovedet ikke på. På det tidspunkt fandt jeg det ikke særlig eftertragtet at ende som en ung dame, der skulle sidde med samlede ben og gå i nydelig stram nederdel og et par åndssvage højhælede sko. Eller også var jeg bare ubevidst klar over at jeg ikke mere kunne nå, at få fyldt op i mit forsvindende barndomsland.

Gudskelov havnede jeg i puberteten i en tid, hvor forvaskede cowboybukser, sømandsbukser og opart bukser, blev mode og hvor det var super smart at komme anstigende i islandsk sweater til fester. Men egentlig hører noget af denne tid ind under krøniken, så det kan godt være det bliver udpenslet en anelse. Vi får se.

jeg har fortalt meget om papegøjer og andre dyr, men netop udviklingen fra pige til kvinde, er måske, håber jeg ok, at indvie dig i; det er trods alt en ret betydningsfuld periode i livet. Normalt noget man kun betror sine veninder.

Krøniken

En blodig historie

Da jeg var 12½ år og vi belavede os på at tage op i sommerhuset, moster og jeg, oplevede jeg lidt af en forskrækkelse.

Jeg sad på toilettet og havde, måtte jeg erkende, en underlig smerte i den nederste del af maven. Jeg havde forinden fortalt moster om det og hun overvejede straks, om det kunne være blindtarmsbetændelse. Anne-Bente havde netop været igennem lidt af et rædselsscenario mellem jul og nytår. Efter Politiets dejlige juletræsfest, begyndte hun at kaste op og få høj feber. Moster ringede ængsteligt til natlægen, men de må have haft meget travlt, for de kom først efter adskillige opkald, ca. 7 timer senere. Da var Anne-Bente nærmest bevidstløs. Det viste sig at en fremskreden blindtarmsbetændelse var sprunget og betændelse flydt ud i bughulen. De reddede hende på målstregen og hun vendte tilbage til livet igen, men moster så blindtarmsbetændelse alle vegne, så det var også det, hun mente jeg nok led af. Men da jeg lige ville tørre mig ude på toilettet, var papiret helt rødt og jeg nær dejset ned på gulvet. Det med menstruation skænkede jeg ikke en tanke, selv om jeg var udmærket oplyst og som sagt var moster heller ikke just i

de baner. Men det blev hun, for i stedet for at vælge gulvet valgte jeg at skribe i dødsangst. Det kunne jo være en sprængt bughule, der var på vej til at udrydde mig? Der er ikke så meget andet at fortælle end at for moster var det en umådelig lettelse. Den tilstand var jo på ingen måde farlig, i alt fald ikke umiddelbart.

at blive klog på livet

Jeg kom til at spekulere en del over min funktion den sommer og hvad jeg som sådan var blevet født til. Det skal lige siges, at der ikke var skyggen af børn hverken på min alder eller i det hele taget. På vores højre side boede to søde homoseksuelle mænd, som moster altid rendte ind til, når det blev tordenvejr, også hvis det var midt om natten. Selvfølgelig blev vi så også jaget ud af sengene samtidig. På venstre side aner jeg ikke om der overhovedet boede nogen, og ellers var der så vidt vides ikke andre i nærheden. Tilbage til min spekulation over livet. Det foregik med min nymfeparakit Polly på skulderen i en lille tynd kæde, hvilket faktisk ikke behøvedes for han forsøgte aldrig at flyve væk. Vi to gik for det meste ned til skovkanten og besteg et højt træ. Det virkede vældig animerende på min tankevirksomhed, og blev der for forvirrende deroppe i de små grå, kunne jeg bare læne mig mod træets stamme og lytte til en musisk strøm af saft der strømmede ret hørligt gennem træstammen, som en klukkende lattermild melodi. For en gangs skyld, havde jeg behov for selv at finde ind til meningen med det hele, for at spørge moster, virkede ikke fyldestgørende. Det var jeg nok ikke moden nok til dengang. Det kom først for alvor noget senere.

Tanken om at den menstruation betød noget, fik virkelig min forestillingsverden til at skride. Jeg interesserede mig ikke meget for den seksuelle del af livet endnu, mere for hvorfor vi mennesker egentlig levede. Hvorfor vi bibeholdt den proces der handlede om slægters kommen og gåen i uendeligt mange år. Der var noget betagende i at vide at inde i mig kunne små børn blive til virkelighed, og noget vældig skræmmende, fordi det betød at blive invaderet af et helt nyt og fremmed individ, som bandt sig til en og krævede en. Jeg tænkte på det at være ved at blive kvinde i en ret dyb forstand og spekulerede i den fordømmelse der var omkring graviditeten, især hvis den kom før et ægteskab.

På den tid satte jeg mig også for at læse hele mosters store samling af dansklærerforeningens udgivelse. Nogle meget smukke bøger i mørkerød skindindbinding. Jeg ville hellere læse i en uendelighed end at sove, så jeg var ofte

meget træt i skolen. Men bogsamlingen var altså ikke beregnet til en tolvårig pige, så det var lidt af en begivenhed at pløje sig igennem.

Og så skete der det i det virkelige liv, at jeg så to unge mennesker kysse hinanden under det store træ der stod (mener jeg) udenfor skolen nær kirken.

Det var Albert fra din klasse og Dorte. Jeg kunne ikke se Dortes ansigt, da hun stod med ryggen til mig, men jeg kunne se Albert og hans umådeligt forelskede øjne.

Det blev startskuddet til en ret pludselig forståelse af noget meget herligt, der måske ventede en, når nu man var nødt til at slippe den hensygnende barndom. Jeg anede gode sider af livet trods alt.

Og det var jo ikke så ringe endda.

Da jeg kom i skole igen efter ferien, havde endnu en af pigerne fået sin første menstruation, og det gjorde måske at vi følte os i en speciel situation.

At jeg til gengæld afskyede de kolossale smerter jeg fik hver gang det var tid igen, var og blev en stor hæmsko. Moster kunne finde på at give mig et glas snaps og nogle smertestillende piller for at hjælpe mig igennem de første par dage, som trofast indfandt sig ret stabilt.

Og så er der ikke mere at fortælle om dette ret så kvindelige univers.

Jeg vil dog lige fortælle dig, at jeg elsker dig og glæder mig til vi om 11 dage ses igen. I ventetiden vil jeg gerne gentage de betydningsfulde tre ord med jævne mellemrum og i øvrigt forestille mig at jeg ligger i din favn igen og kysser dig ømt godnat eller måske godmorgen

De kærligste hilsner og tanker

Fra Karen.

Torsdag d. 23.03

Billedkrønike: Eino, kaffemaskinen og Greve Badehotel

Kære Karen

Mange tak for dit dejlige brev og krønike.

Det var spændende at høre noget fra pigeverdenen. Det er selvfølgelig ikke fremmed for mig, men det var så dejligt at læse, når du fortæller om dig selv og din verden. Der kommer jo en overraskelse mere end sjældent.

Jeg er ved at få lidt hold på min krønike og få det samlet kronologisk i et dokument for sig selv. Så der bliver ikke nogen fortsat krønike i dag, men der bliver noget, der ligner ret meget.

Du får en lille billedfortælling i to selvstændige afsnit.

På samme måde, som jeg vil samle min krønike har jeg samlet hele vores korrespondance. Det er efterhånden en længere fil, skulle jeg hilse og sige.

1. afsnit.

Kajs søn Eino. Og min mors Kaffe

Da min mor og Kaj flyttede til Samsø i januar 67, flyttede jeg rigtig hjemmefra. Dvs. til Bygrænsen 10.

Kaj døde i januar 69, mens jeg boede i Bagerstræde. Det jeg kan huske det på er at Bedste, som boede hos dem i Tranebjerg, blev meget ked af det, men mest fordi, som hun sagde, hun var bange for at Mor nu ville flytte tilbage til København.

Mor lovede, at så længe Bedste levede, ville hun ikke flytte væk fra Samsø. Dette holdt hun og først et par år senere flyttede hun til København.

Det sjove var at Kajs søn Eino blev ved med at besøge hende mange år efter Kajs død. Min mors Kaffekande var den kande, som min mor i bogstaveligste forstand kogte kaffe i. Den var rød med lidt mønster på og vil i dag nok gå under retrokande.

Hun lavede kaffen med filterpose først og derefter satte hun den over på gasblusset til det kogte. Når der var rigtig meget kaffe i kanden boblede det ud af tuden og hun så tilfreds ud, når hun slukkede og bar den glohede kande ind i stuen.

Angela og jeg syntes på et tidspunkt at nu kunne det være nok, så til Mors 70-års fødselsdag, gav vi hende en kaffemaskine, selv om hun havde sagt, at hun ikke ville have sådan en maskine. Det samme gjorde et andet familiemedlem, så hun fik to kaffemaskiner og det fik en af hendes veninder til at udbryde: "Nej, nu skal vi ikke have kogt kaffe hos dig mere!"

Men det skulle vi, for de blev begge byttet til andet isenkram et par dage efter festen.

2. afsnit:

Greve Badehotel

Morten var min rigtig gode ven i de to måneder, han arbejdede der. En dag stod politiet i køkkenet og spurgte efter ham. Han var sjovt nok forsvundet dagen før. Normalt fortæller politiet ikke, hvorfor de eftersøger en person. Men det kom de til her, fordi de

spurgte direktøren, om han havde løn til gode, da han skyldte et større beløb i børnepenge.

Direktøren svarede, at Morten tilfældigvis lige havde fået løn i går; så han havde ikke en krone til gode.

Erik havde i forhold til en køkkenkarl masser af penge. Han fortalte at han kendte nogle rige ægtepar, hvor han tjente lidt lommepenge ved at deltage i trekanter med disse par. Jeg ved ikke, om det var helt rigtigt, men det er fakta, at han strøede om sig med penge, når han meget ofte sad i krostuen efter - og før - arbejdstid.

Også han forsvandt pludselig. Jeg så ikke politiet i den forbindelse.

I den forbindelse kommer jeg til at tænke på en af mine første vittige bemærkninger (ud over hvad jeg kunne slynge ud i skolen).

Direktørens nevø, som Lise var forlovet med hed Kaj og gik ind imellem til hånd på hotellet.

En dag skulle han lægge linoleum på gulvet ved opvasken. Der var omkring 8 -10 m² og han fumlede noget med at skære og lime alle de forkerte steder.

Så var der en køkkenkarl, som sagde at linoleumsmanden, som havde været der kort forinden, kunne have lagt det linoleum på meget hurtigere og ikke mindst pænere.

Kaj sagde så ganske kort, "Ja, men han har også flere års erfaring!"

Hvortil jeg følte mig kaldet til at bemærke: "Det får du også, inden du er færdig!"

Da bifaldet havde lagt sig besluttede jeg mig for, at jeg gerne ville være morsom og underholdende.

Jeg øvede mig ofte i mit stille sind i at komme med morsomme bemærkninger.

Nå, nu vil jeg til at slutte.

Jeg kunne jo skrive mange af de ting, som vi jo gør i de her breve. Der er ikke plads til så meget filosofi eller fordybelse i dag, så jeg vil bare sige, at jeg elsker dig, min dejlige Karen og det finder jeg så smukt.

Jeg glæder mig til vi snart ses igen.

Kærlig hilsen

Din Niels

Inspirativ betragtning og en omgang krønike

Kære Niels

Tusind tak for dit dejlige brev.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på at i januar 1962 blev jeg 12 år, og det er fra den periode jeg netop har fortalt. Altså der hvor du starter som kokkelev.

Jeg har bemærket at din mor var en ret speciel kvinde med egne meninger og vovemod (uddannelse trods 2 småbørn og kørslen på knallerten).

Min gamle tante (mavedanseren), havde det nøjagtigt på samme måde, men var altså også født ca. 30 år før din mor. I øvrigt var den der metode med at koge kaffen og bagefter hælde det i kande eller i en kop, en jeg kender at flere stadig bruger.

Jeg tænker også på at det med at et politi tropper op på en arbejdsplads fordi en mand ikke har betalt børnepenge, er svært at forestille sig, kunne ske i dag. Og jeg fatter en lille bid mere af min fars personlige angreb på nær sagt alle, der trådte bare en lille smule ved siden af, uanset det tåbelige og til tider pinlige i denne nidkærhed.

Egentlig burde jeg også på et tidspunkt lade mig inspirere af dig og samle min krønike i kronologisk orden. Men jeg har jo allerede skrevet en meget forenklet barndomserindring i mere psykologisk retning, men det jeg sender til dig er langt mere detaljeret, langt mere bredt, og der er ikke anden hensigt med fortællingerne end at de er målrettet dig og at jeg har ladet mig inspirere hen ad vejen, dels til den mere målrettede opbygning og dermed give den et kronologisk indhold; men derfor kunne det være interessant at samle dem ordentligt.

Jeg har også samlet revl og krat af vores korrespondance, lige fra du bad om den venneanmodning til nu. Måske er det en særskilt bog snart.

Jeg ville ønske der var nogle flere fotografier af mig og det jeg har været omgivet af, men et kamera kom sjældent i brug, så ofte kom vi til en fotograf eller fik skolefotos, som eneste bevis på at have været barn og ung. Især Lene syntes det er meget underligt at mormor har været barn, ja det syntes hun faktisk også er underligt at hendes mor har været.

Men nu til lidt mere af

KRØNIKEN

Forelsket i forelskelsens fantasi

Efter at have set Dorte og især Albert kysse hinanden, var der tændt noget et eller andet sted. Jeg drømte inderligt de mest fantasifulde drømme om denne Albert, sikkert langt

fra hvad unge mænd/drenge drømmer i forhold til pigerne. Men jeg kunne levende forestille mig f.eks. at der skete en frygtelig ulykke på skolen f.eks. ildebrand, og så frelste jeg ham og han blev så taknemmelig, at han erklærede sin store kærlighed. Nu foregik mine fantasier ikke bare med frelsertilstand, men selvfølgelig fulgte de hedeste forestillinger om tantekys (kendte desværre ikke til tungeslaskerne på dette tidlige stadium) og måske undgik jeg heller ikke at holde hænderne over dynen når disse forestillinger opstod, på trods af at jeg dårligt vidste om hvordan det i detaljer foregik, kendte jeg naturligvis godt min egen kropsfunktion. Den bedste fantasi var at vi var med et eller andet skib i forbindelse med en udflugt med skolen og dette skib selvfølgelig kæntrede og vi havnede på en tømmerflåde eller fik bjerget hinanden i land og så.... Men det sluttede ikke her, for jeg drømte om at jeg blev gravid på den øde ø og at min elskede hjalp alt det han kunne under fødslen, som skulle med for at alt gik op i en højere og saligere helhed.

Jeg fik også fat i de mest underlødige romanblade, med al deres forfærdelige sludder om den gode mand og den onde, og den uskyldige unge pige, der af et rent hjerte troede på den bedrageriske mand. Stort set alle romanbladene jeg fik fat i gennem flere klassekammerater, handlede om dette og bedre vant som jeg var (mosters dansklærersamling) opgav jeg dem endeligt efter nogle ihærdige måneder og begyndte selv at skrive både digte og romaner. Romanerne blev aldrig færdige, men digtene blomstrede og dem har jeg stadig et par stykker af. De er ikke just muntre og i dag kan jeg godt tænke, at enten har jeg været forudseende eller også starter jeg med mørket, da jeg var en uvidende trettenårig, for at ende i det mere lyse i livet.

Dette at fantasere sig til den store kærlighed er naturligvis umådeligt almindeligt i sær for piger, det ved jeg godt, men jeg ved også fra mange kvindefortællinger, som jeg har fået gennem tiden at det med at det skulle være i frelsertilstand eller på øde øer med efterfølgende graviditet og fødsel, den tror jeg faktisk ikke jeg har stødt på endnu.

Konfirmationsforberedelse

Da jeg kom i syvende klasse, begyndte en noget sjovere tid.

Der kom en vældig smuk og rapkæftet pige i klassen. Hun var datter af en indonesisk mor og dansk far, som var ambassadør. Også hun var rimelig brystfager så nu kunne jeg ligesom slappe lidt af, resten af pigerne i klassen haltede stadig noget efter, selv om flere af dem hen ad året fik det vi kaldte "det røde". Derudover startede

konfirmationsundervisningen og jeg lærte Kirsten Vinter, dengang Severinsen at kende. Og vi var bare pot og pande fra første undervisningstime. Vi kunne diskutere drenge i lange baner, noget jeg ikke var vant til og fandt vældig spændende. For de der drenge, var jo interessante, selv om vi begge, på hver sin måde, var meget uskyldige og nok også en kende uvidende.

Jeg fik hul på min trang til at bore i kirkens urimeligheder over for piger og kvinder, hvilket som tidligere nævnt blev til adskillige interessante diskussioner, som bestemt ikke styrkede min overbevisning angående den katolske kirkes muligheder.

Uretfærdighederne tårnede sig op.

På et tidspunkt erklærede jeg at jeg slet ikke ville konfirmeres. Det skyldtes så ikke bare kirken men også min mor. Hun havde nytårsaften lært en i øvrigt meget tiltalende nordmand at kende, som desværre var gift. Han var også med i en loge og det tog han vist ret alvorligt. Nå men min mor fik så den ide at hun ville være kahytstjomsfru på Norgesbåden, således at de kunne se hinanden mere, og vel også i et inderligt håb om, at han ville forsage sin kone til fordel for min mor. Jeg tog det ikke så nøje, men spekulerede selvfølgelig i, om mor så blev i stand til at gå med mig ud for at finde en konfirmationskjole, og andendagstøj. Mor mente at det kunne min far og Lasse gøre. Det var alligevel ham der havde pengene og skulle betale til den slags.

Min far blev enorm glad og ville vældig gerne påtage sig denne opgave sammen med Lasse.

Så vi tog på site seeing i det indre København og fandt den smukkeste konfirmationskjole, fine sko af krokodilleskind til anden dagen osv. Den fik bestemt ikke for lidt.

Nu var der så bare det, at efter 1½ måned på Norgesbåden, valgte min mor at droppe arbejdet, og så var fanden løs. Jeg havde endnu ikke fået tøjet købt, så nu mente min mor at hun skulle gøre det. Og jeg satte hælende i. Jeg kan og kunne være ret konsekvent, når jeg fandt noget urimeligt, så det blev min fars opgave, uanset hvad; men der var i det meste af forberedelsestiden, diskussioner til den store guldmedalje. Det gjorde ikke just lysten til en omgang konfirmation speciel stor.

En anden ikke uvæsentlig del af negativiteten, havde også noget at gøre med Huberts fortælling om Farisæerne der spurgte Jesus hvor de kunne finde Gud og han da svarede: "Ja i ser i øst og i vest, men se Gud er inden i jer".

Dermed nedlagde jeg den katolske kirkes tvangsprægede kirkegang. For mig at se var det jo unødvendigt med al det, når Gud var i os selv og ikke nødvendigvis i kirken. Konfirmeret blev jeg dog og det er en historie du må have til gode, for den var ved den søde grød, heller ikke helt normal.

I morgen skal jeg jo til fernisering i Hillerød centret og har inviteret min veninde Lisa med. Jeg ved at der er sat nogen tid af på billetten, så måske er jeg lidt sent hjemme. Bare så du ikke bliver skuffet, hvis der kommer et lille brev eller et meget sent brev. Det betyder meget for mig at skrive til dig, det føles som en stor koncentration omkring dig, selv om det meste er historier om mig selv, jeg skriver. Jeg glæder mig meget til vi ses igen. Og jeg oplever til stadighed denne jubel over at bære så stor en kærlighed, så åbent og tillidsfuldt. Jeg slutter med at kysse dig inderligt og ømt og hviske ind til dit hjerte at jeg elsker dig.

De kærligste tanker

Fra din Karen

Fredag d. 24.03

Morgen kys

Kæreste Niels

Jeg må lige sende dig et ekstra morgenknus og ønsket om en god dag. Jeg elsker dig og glæder mig naturligvis til vi ses igen, glæder mig til at være i din favn.

Kærligste kys, knus og tanker

fra Karen

RE: Morgen kys

Kære Karen.

Tak, du får også et godt morgenkys fra mig. Du skal føle min varme og mit begær rettet mod dig.

Jeg elsker dig så højt.

PS. Nyd din udstilling og æren af at du er med.

Knæk og bræk

Kærlig hilsen Niels

Lørdag d. 25.03

M.d.n.

Jeg vil herfra så vidt muligt koncentrere mig om krønikernes fortsættelse og de kortere og længere møder jeg har noteret ned. Det vil sige at de fortsatte indledninger af vores breve bliver forkortet væsentligt.

Kære Niels

Du skal lige have et stort morgenkys og en varm længselsfuld tanke fra mig.

De kærligste tanker

Fra Karen

Spørgsmål og kommentarer

Kære Karen.

Tak for dit brev og din morgenhilsen.

Jeg tror, det her brev bliver en masse kommentarer og måske spørgsmål. Men lad os nu se.

Jeg kan forstå, at du har haft en dejlig dag i Hillerød og konstateret, at dit billede hang, hvor det skulle.

Ang. kaffekogning, så var det specielle ved min mors frembringelse, at kaffen blev lavet ganske normalt med en filterpose ovenpå emaljekaffekanden og efter; det var løbet igennem, blev hele drikken kogt godt og grundigt. Ofte boblede det ud af tuden, inden hun var tilfreds med resultatet.

På Greve Badhotel foregik det sådan at malede kaffebønner blev pisket ud i en lille kasserolle med vand. Denne blev varmet op og bønnerne trak op igennem vandet og lå til sidst i et lag øverst, når vandet kogte dvs. når der kom små bobler op gennem kaffebønnelaget, så blev det hældt op i en filterpose, som stod på en kaffekande eller en kaffemaskine.

Jeg tror ideen stammer fra det, der hedder tyrkisk eller arabisk kaffe, hvor man lader bønnerne falde ned på bunden igen og serverer det uden at det er filtreret. Altså en outreret udgave af stempelkaffe (uden stempel).

Jeg tror i øvrigt at politiets jævnlige opdukken på hotellet skyldes, at man ikke havde samme strikse registrering af arbejdskraftens frie bevægelighed, den gang. Jeg er ikke ret sikker på, at alle køkkenkarle var tilmeldt på folkeregistret. Dengang var der jo heller ikke kildeskat, så direktøren havde let spil med en nærmest illegal arbejdsstyrke. Og så var det altid et ekstra plus, hvis de stak af lige inden lønningsdag. Derfor var de altid bagudlønnede med nogle ekstra dage.

Jeg har længe haft lyst til at skrive min krønike, så derfor gør jeg det på følgende måde. Måske kan du bruge noget af ideen

Jeg har faktisk tre sæt papirer i gang, når jeg arbejder med det.

- 1. En original, hvor al vores korrespondance er kopieret over i datoorden.*
- 2. En arbejdskopi af denne original, hvor jeg sletter alt det, som ikke skal bruges og efterhånden kopierer det, der skal bruges over til det tredje sæt, som er min nye krønike original.*
- 3. Den nye original, hvor afsnittene så vidt muligt sættes ind i den rigtige rækkefølge. Når et kapitel er klar, bliver det så skrevet sammen, så alle afsnittene kommer til at hænge sammen.*
- 4. En helt ny ide, inspiration, jeg netop har fået, er at lægge en smule mere miljø og stemning ind i fortællingerne – hvis jeg kan. Det skal i hvert fald prøves.*

Det vigtigste, når jeg skriver det, er stadigvæk at fortælle om mit liv til dig. Jeg har valgt en personlig skriveform, hvor det ikke er dig, min kære skat, jeg henvender mig til, men fortæller personligt til læseren. I en "Nu skal du bare høre stil".

Når jeg har en del billeder, skyldes det både at min mor kendte en fotograf, som sikkert har fotograferet til vennepris og så var min elskede onkel Poul ivrig fotograf og fremkaldte selv såvel film, som papirbillederne. Det gav en del billeder i de perioder, hvor han ikke var ude at sejle.

Det var nogle spændende konfirmationsforberedelser, der blev foretaget. Jeg glæder mig meget til at følge dramaet omkring selve konfirmationen. Og hvilke konspirationer, der blev foretaget i den forbindelse.

Jeg har da også været omkring nogle famlende forsøg på digte. Det gik ikke så godt. Så skrev jeg nogle sangtekster, det gik noget bedre.

Jeg lavede på et tidspunkt nogle sange sammen med Hanne Rømer og det blev rimelig godt. De skulle spilles af gruppen, som du måske husker "Hos Anna", som Hanne spillede i. Desværre spillede Hannes søster Lise Rømer også i gruppen og hun ville ikke spille sange, som de ikke havde lavet 100 % selv.

Nå, men "Hos Anna" spillede dem altså ikke, men Hanne eller en eller anden fik altså afsat dem til en norsk gruppe, som har spillet dem. Jeg har desværre ikke hørt nordmændene spille vores sange, men jeg ved blot, at de har spillet dem, da jeg har fået noget Coda afregning for dem for en del år siden.

Jeg har mest skrevet små historier med en sjov eller snusfornuftig pointe. Det er også blevet til tre noveller og 1,5 romaner.

De små historier, jeg gennem tiden har skrevet, tror jeg er min måde at digte på, for de gange, jeg prøvede at skrive rigtige digte, blev det lige lovlig guldalderagtigt, så der eksisterer ikke nogen af dem i dag. Jeg tror ikke en gang jeg vil tilføje, desværre.

Jeg vil gerne videre med den mere specialiserede krønike, men det må blive i morgen, for du skal have dette brev, inden vi kommer for langt op ad dagen.

Det her brev er jo en del svar og en lille samtale, os imellem. Og så skal du lige have et billede. Det er den gamle Sankt Annæ Skole i en nyere udgave, som den så ud for ca. 5 år siden.

Jeg vil ikke skrive en masse af det, jeg tit kommer til at skrive, om end helt bevidst, men dog vil jeg sige helt bestemt: Jeg elsker dig og glæder mig så meget til at se dig igen.

Kærlig hilsen Niels

Respons på flere ting og en ret lang krønike

Kære Niels

Tak for dit brev som jeg selvfølgelig altid glæder mig til.

Det var en rigtig sjov dag i Hillerød, og selvfølgelig kunne det have været dejligt at have delt den med dig, men samtidig var det fint at have Lisa med, som altid inviterer mig til Louisiana til de forskellige udstillinger, fordi hun har sådan et årskort hvor hun kan medbringe en ekstra person. Så jeg var glad for hun kunne være med, og oven i købet til ferniseringen, som godt nok var en smule for højtidelig, hvad alle den slags udstillinger ofte er, med armbånd og aflevering af specielt indbydelseskort for dem, som havde fået noget med på udstillingen.

Jeg er helt enig i at, hvad man lover det skal man selvfølgelig holde, det er et godt karaktertræk kan man sige. Og der går jo ikke nogen skår af vores, for det.

A pro pos os, så kan jeg slet ikke forstå at det ikke er mere end 4 dage siden vi sidst var sammen? Det må være et eller andet mystisk, der får mig til at længes som om det er mindst 14 dage siden. Heldigvis er der "kun" en uge tilbage. Det er en herlig tanke og godt at glæde sig til.

Ok jeg kan godt se at din mors kaffebrygning er ret utraditionel, ja måske en anelse original, men bare kaffen smagte?

Med hensyn til den måde du ordner Krønike og vores korrespondance på, så minder det i første etape fuldstændig om min. Jeg har også kopieret al vores korrespondance over i en mappe, og der er naturligvis dato og det hele er sat i kronologisk orden, med billeder osv. med dine breve og mine svar eller omvendt.

Ideerne efterfølgende har jeg så til gode. Det lyder rigtig godt at arbejde på den måde, så det vil jeg gøre på et tidspunkt.

Lige nu har jeg gang i, ud over at skrive til dig og dermed fortsætte den krønike jeg så detaljeret som muligt fortæller til dig, at male og arbejde med billedvævningen som lovet til Krista. Jeg fik jo 5 væve af mere eller mindre god stand af Kirsten, så nu er Jeppe (Kristas mand) i gang med at snedkerere nogle manglende dimser til den bedste af de fem væve.

Jeg regner med at kunne gå lidt frem og tilbage, for jeg holder meget af at arbejde mig ret metodisk frem og så kunne skifte lidt. Altså, jeg har et hav af billeder i hovedet, som jeg forsøger at få skitseret overfladisk i en skitseblok. Dernæst skal disse ideer så renses op og finjusteres, måske skal der søges efter billeder på nettet til inspiration, for derefter at tegnes op i stor størrelse på tyndt papir for til sidst at tapes fast til mine vinduer der bliver brugt som lysbord. Sidste fase er så at overføre det på ret kraftigt stort akvarelpapir. Jeg holder meget af detaljearbejde, en slags håndværk, som giver mig en næsten meditativ ro. Derfor holder jeg også af at lave billedvævning. Selv om det er over 30 år siden jeg sidst sad med den slags. Men jeg tror så stadig på at jeg holder af det.

Krønike

Min konfirmation

Aftenen inden min konfirmation, som skulle løbe af stablen den 12.04. 1964, fik jeg ondt i halsen og om morgenen, havde jeg ca. 38 komma et eller andet, i feber.

Jeg stod selvfølgelig op og fik et lille glas Underberg, som var mosters eliksir til alverdens sygdomme. Om det hjalp vides ikke, og måske gav hun mig også et par Codimagnyl, hvis de altså eksisterede dengang.

Jeg kan ikke påstå jeg glædede mig, selv om jeg var meget stolt af min fine konfirmationskjole med svaneffer i den lille smule nedringede halsudskæring. På trods af at jeg bevarede den hvid, hvilket jeg jo ikke havde været særlig god til før i tiden, med andre fine ny syede kjoler, så blev der ikke taget så meget som et eneste billede af begivenheden eller mig, og i mange år, har jeg faktisk ikke skænket det en tanke. Nu undres jeg dog en smule.

Min mor havde taget den kære nordmand Trygve med.

Min far kom også og moster selvfølgelig. Kirsten var i England som au pair girl, og havde jo ikke bare råd til et smut til Danmark.

Kirsten V og jeg var de mindste så vi stod forrest, vi kom også til at gå op ad kirkegangen med de mindste af drengene, og sådan som jeg husker det, var vi mange konfirmander. Vi havde begge øvet os dagene forinden i at gå med hæl på, dvs. det var sko med en lille "æghæl", så just op i større højde blev det jo ikke rigtigt.

Jeg var mest fokuseret på, at min mor havde slæbt sin nordmand med, som jeg aldrig havde mødt før denne dag.

Efter seancen gik vi en runde om kirken for at ende på Amagerbrogade og dreje op ad Elbagade til Keplersgade hvor moster og jeg boede. Min mor skulle have denne Trygve med til min beskedne konfirmationsfest. Det havde været med en følelse af at have slikket på en af de

isklumper man brugte for at holde noget iskoldt og hvor tungen satte sig fast. Jeg ville godt sige et eller andet, men var så såret på min fars vegne, at der ikke kom en lyd ud. Kun

hensynsfulde smil, fordi denne nordmand virkede godmodig og ret

Min mor og hendes norske kæreste Trygve

forlegent ved situationen. at min mor og Trygve gik ved min side, mens min far, som jeg helst ville have haft ved min side, gik og sjuskede bagved med moster. Om han selv følte det sådan vides ikke, men min oplevelse var ikke jeg allerede skulle afslutte festen hos moster kl. 15. og køre ud til min onkel Bent og tante Åse, hvor festen skulle fejres i min fars ånd, føltes helt forkert.

Min mor havde foregøglet mig at jeg kunne overtage som konfirmationsgave, hendes gamle Pfaff symaskine, da hun igennem sit nye arbejde som ekspeditrice og demonstratrice i Pfaff, ville erhverve sig en ny. Hidtil havde jeg lånt mosters lidt primitive symaskine. Men på dagen gav hun mig et billigt halssmykke og havde lykkeligt glemt alt om den lovning. Det skal lige nævnes at det var ikke så usædvanligt, for min mor kunne være meget gavmild i fantasien og ønske os det bedste, men kvie sig ved at huske opfyldelsen senere. Retfærdigvis skal dog siges, at til jul var hun faktisk ret gavmild.

Hvad jeg ellers fik, husker jeg ikke, udover at der ude hos min onkel og tante stod en ualmindelig flot grøn cykel og ventede.

Det bedste ved resten af den konfirmation var at min fætter Per og jeg drønedede ind på hans værelse og legede med hans ingeniørlegetøj eller hvad det nu kaldtes. Arthur var

og er stadig 1½ år yngre end jeg og vi kom altid godt ud af det sammen. Det der legetøj var nogle forskellige størrelser pinde med huller i og en masse skruer til at montere dem sammen til f.eks. en kran eller lign. Han havde bunker af det, så det kunne hurtigt blive til noget.

Det var som om halsbetændelsen glattede sig selv ud under legen. Jeg mærkede i al fald ikke mere til den hals resten af aftenen.

Anden dagen gad jeg ikke rigtig. Jeg aftalte at mødes med en fra min klasse, Jonna og gå ud til Amager strand og sludre.

Nu handlede denne beslutning ikke om at jeg ikke var, som sådan, populær i klassen, for det var jeg virkelig. Jeg tror mere, det handlede om at, Jonna var skrottet af gruppen i klassen og jeg demonstrativt så valgte at være sammen med hende i stedet. Jeg tror dog uden hel klar billeddannelse at jeg sluttede mig til klassen om aftenen, hvor de fleste af drengene var noget berusede. Men denne erindring kan også være fra en af de mange små fester jeg havde været til, hos nogle bestemte fra klassen.

KUK og ungdomstid

Jeg kan ikke huske hvor hurtigt efter at Kirsten V og jeg og sikkert alle andre konfirmander fra Sankt Annæ skole, blev inviteret til KUK fest.

Kirsten V og jeg mødtes allerede om eftermiddagen, for at pynte hinanden op og ikke mindst muntre hinanden op. Det var jo sådan, at var der kommet en lille bitte bums eller stor, for den sags skyld, var det lige før ingen af os tog til en eller anden fest. Jeg tror ikke vi denne dag besad de nævnte rædsler, men så var der så meget andet. Håret f.eks. smykkerne f.eks. som jeg havde meget få af og ikke så gerne ville besmykke mig med. Det meste af den eftermiddag gik med at pludre løs, grine af vittigheder, som jeg for mit vedkommende var elendig til at genfortælle, idet jeg havde en forunderlig tendens til at miste halvdelen på vej ud af munden. Ingen af os vidste noget om hvem der egentlig gik i denne ungdomsklub, så vi havde jo spændingen foldet helt ud, som en rød løber. Det var som at skulle betræde den rigtige ungdomstid. Alt før var bare pjat. Jeg havde været med til 3 skoleballer og vidste godt at til de baller, kom der først gang i den, når lærerne var ved at lukke. Indtil da stod mange af drengene rundt i kanten som en kødrand. De turde simpelthen ikke inklinere for os piger. Til gengæld, i hvert fald i både femte som sjette klasse, hev jeg ugenert selv, nogle af dem ud på dansegulvet.

I syvende klasse var jeg også begyndt at gå til dans.

Tidens danse måtte man jo gerne mestre en smule, selv om jeg ikke havde de bedste erfaringer med danseskoler, idet jeg som syvårig blev sendt på danseskole af min mor og havnede i favnen på en dreng, der var så stor eller høj, at jeg kunne se lige op i hans næsebor, og der observerede en mindre heldig fylde af grønlig konsistens. Jeg var der kun en gang og nægtede at troppe op flere gange.

Når jeg tænker på min mor og de forskellige forsøg med mig og dels ballettens stjernestøv, som hun håbefuldt sendte mig til, da jeg var under 4 år, og senere den rigtige opdragelsesdans, så jeg kunne lærer at føre mig på bonede gulve som voksen, og hun blot måtte erkende at al anstrengelse på opdragelse, kiksede.

Nu var tiden dog kommet, hvor det kunne være ganske fornuftigt.

Pigerne blev stillet op ad den ene væg og drengene op ad modsatte. Der var ca. dobbelt så mange piger som drenge på holdet.

Da danselæreren erklærede at drengene skulle inklinere for en pige, gled en af drengene durk ind i mig, mens en anden steppede fortvivlet over ham dels for at undgå at træde på ham, dels for at nå hen til mig først. Det så drabeligt ud og fik os alle til at grine. Jeg valgte så den glidende dreng, og dansede med ham resten af tiden.

Det var på en måde første gang jeg følte mig stolt, eller værdifuld eller lignende, selv om det bare var på grund af ydret. Det gik op for mig at jeg jo ikke behøvede at syntes, det var så slemt ikke at være en der blev overset, at det måske ikke kun var negativt at være attrået. Nu skal siges at jeg havde nået en alder, der gjorde hele spørgsmålet om kropsudvikling og spirende kvindelighed normal, og accepteret. For alle pigerne i min klasse var jo ved at folde disse sider ud. Og mange af drengene fulgte roligt med i hver deres tempo. Men de forandrede sig. De lugtede anderledes, talte anderledes og deres blikke var mindre sjofle og mere henrevne, selv om øjnene kunne risikere at flakke en anelse. Der er ingen tvivl om, at mange af dem simpelthen trænede deres øjne i at flakke mindre. Eller også var det blevet så normalt at alle pigerne i klassen havde bryster, så det ikke vækkede samme voldsomme forvirring i drengesindene.

Festen i KUK blev meget interessant. Efter kort tid kom Poul Lauritsen og bad om en dans, og han hængte sig godt på.

Birgit og Henning Adrian må have været meget forelskede i hinanden, for jeg mindes stadig især Birgits røde blussende kinder og glansfulde øjne og Hennings ret duggede briller og næsten fjollede smil, der nærmest var klistret fast på ham hele aftenen.

Jeg blev efter festen fulgt hjem af adskillige kukkere, bl.a. Poul og Keld, Stefan og Laurits Blok. Jeg husker ikke den sidste.

Jeg havde ikke helt styr på hvad eller hvem Kirsten V dansede med og blev fulgt hjem af. Det må jeg engang spørge hende om.

Men ud over KUK, var der også sejklubben og Hit house, og veninden Lise fra min klasse, som startede da jeg entrede ombord i 1. real. Det vil jeg fortælle dig om næste gang.

Jeg ved jo ikke, om du har det lidt som jeg, med at vente på brev og af og til føle denne sæere uro indtil det endelig havner i den virtuelle postkasse. Derfor forsøger jeg at være nogenlunde fast i udbringelsen, for jeg vil gerne gøre det omhyggeligt og der spiller trygheden jo også ind.

Niels min elskede, jeg vil slutte dette brev med at sende dig en masse varme og kys, og håbe de kan være med til at give næring til drømmene om vores snarlige gensyn.

Kærligst

Din Karen

Ps. Foto fra min tid som 46-årig med selvpermanentet hår. Det at gøre frisørarbejdet selv, gjorde at jeg også kunne klippe håret, ved at hver ny tot der skulle rulles på curleren, fik et klip. Den metode sparede mig mange penge og så da tåleligt ud.

Det er Andreas Christensen, Thereses mand, der legede model-fotograf.

Kapitel 11

Ungdomstiden og KUK

Søndag d. 26.03

Kommentarer, dans og lidt krønike

Kære Karen

Mange tak for dit dejlige brev og billeder især det sidste. Jo jeg har det præcis som du, når jeg venter på brev fra dig. Det betyder jo, at jeg venter på noget, vi har sammen og derfor er glæden så stor.

Jeg tager fat på at svare på dit brev:

Jeg kan jo godt se, at det var sjovere for dig at lege med ingeniørsæt, som delvist blev kaldt generet.

Jeg husker, der var tre slags:

Tekno, som var af metal og de fleste stænger var grønne. De andre dele var som regel røde og man kunne få motorer, omskiftere og en masse andet sjovt til det. Det var min favorit.

Så var der Mecano, som var metalgråt, med knap så mange skruemuligheder som Tekno. Men der var også en del tilbehør, som kunne købes efterhånden. Både Tekno og Mecano havde masser af forskellige skruer og små metalstænger. Det tredje, jeg kan huske, var af træ og bestod af træpinde, som kunne sættes sammen i forskellige vinkler ved hjælp af nogle træklodser, som havde nogle huller i forskellige vinkler og hvor træstængerne, som var i forskellige længder kunne sættes fast. Jeg kan ikke huske, om der var nogen skruer og møtrikker til træsættet.

Det var spændende at høre om din dansekarriere. Jeg har jo tidligere læst om din korte tid ved balletten.

Jeg er fuld af forståelse for, at det grønne slim afkortede din dansekarriere på et tidspunkt. Det var vel på skomagerpolka-stadiet. Det var da godt at bemeldte slim, ikke fik dig til at stå stille resten af livet, men at du kom stærkt igen.

Her adskiller vores liv sig jo lidt fra hinanden.

Da jeg var dreng, gik drenge ikke til dans.

Dans var noget for piger, hed det sig.

I ungdomsklubben i Greve lærte jeg senere at danse lidt jive og jitterbug. Det var alt indtil jeg for nogle år siden var på krydstogt. Der meldte jeg mig for sjov til et tangohold. Jeg blev aldrig ret god til det, for ikke at sige, at jeg var elendig, men det var sjovt. Desuden er fire lektioner ikke ret meget, når det drejer sig om en dans som tango. Så det jeg mest fik ud af det er, at jeg nu kan sige og skrive, at jeg har gået til dans, selv om ingen ville opdage det – hvis de så mig danse tango.

Endelig kan jeg da godt forstå at drengene faldt over hinanden, når der var mulighed for at inklinere for dig. Jeg er sikker på, at der var mere end to drenge, der havde fået øje på dig. Hvis du ikke så det, så må de øvrige være faldet allerede længe inden de nåede hen til dig.

Og nu vil jeg lukke kaffehistorien omkring min mor, med at skrive, at hendes kogte kaffe smagte meget lidt godt. Men efterhånden kom det til at være standard, sådan skulle kaffen smage i Moldaugade. Andre oplevede jo det samme, det var derfor en af veninderne, da hun så de to kaffemaskiner sagde: Så slipper vi da for at få kogt kaffe oppe hos dig!

Men det er da blevet til minder og især, hvis jeg oplever den skrappe lugt af kogt kaffe. Så tænker jeg straks på min mor.

KRØNIKEN

På Kastrupvej

Vi var nået frem til sommeren 63 og der var ikke så lang tid til jeg skulle flytte fra Greve. Da skete der det, at min mor og Kaj blev uvenner og min mor fik en, to værelses på Kastrupvej, og her flyttede hun ind.

Jeg skulle også flytte ind der, når jeg kom fra Greve. Angela var på højskole og kun hjemme nogle weekender ind imellem.

Efter højskolen skulle hun i lære som sygeplejerske og dermed kun bo hjemme i en weekend en gang imellem, så det skulle vi jo nok kunne finde ud af.

Der skete også noget på Greve Badehotel, idet direktøren spurgte, om jeg kunne bo hjemme hos min mor de sidste par måneder, jeg var i lære. Det var jo lidt dumt, men på

den anden side, havde jeg ikke krav på et værelse på hotellet og da han ville betale transporten fra Amager til Greve, så var det OK.

Det hjalp jo også, at jeg havde nogenlunde styr på, når der evt. var ledige værelser i den ikke allerpæneste afdeling af hotellet. Så kunne jeg snyde mig til en overnatning ind imellem.

Det passede også min mor fint, for vi skulle have lavet lejligheden i stand, malet og lavet diverse skabe og hylder, inden jeg for alvor flyttede rigtigt ind.

Så det gik vi og lavede og alt var faktisk klar en uge før jeg officielt skulle flytte hjem.

Jeg havde nogle fridage til gode, så jeg sluttede på hotellet en uges tid før første oktober. Så kunne jeg passende tage en tur til Samsø, inden jeg startede på Nimb, hvor jeg jo ikke kunne starte med at holde ferie.

Da jeg kom hjem fra Samsø til den nyrenoverede lejlighed på Kastrupvej fortalte min mor, at hun havde besluttet, at vi skulle flytte ud til Kaj igen.

Det gjorde vi så.

Jeg fik mit store gamle kælderværelse igen, men denne gang var jeg 18 år og ikke 15 som sidst. Så værelset måtte godt se ordentligt ud. Da jeg var 15 år, var jeg ligeglad med, hvordan det så ud.

Jeg havde jo også lidt flere penge på det tidspunkt end da vi var flyttet dertil første gang. Næsten 3 år tidligere.

Jeg vil ikke påstå, at jeg tømte Panduro Hobby, men jeg aftog en god del af deres gør-det-selv lamper og reolsystem.

Reolsystemet bestod af otte hylder. Spånplade med en tynd teaktræskant rundt om.

De skulle hænges op på væggen ved hjælp af nogle vanger, som blev skruet fast først. Til sidst blev hylderne monteret og det var smartest, hvis de blev monteret lidt asymmetrisk.

Jeg monterede dem så asymmetrisk, at der næsten ikke kunne stå bøger på dem, men det betød heller ikke så meget, for med 8 hylder havde mine bøger omtrent en hylde hver.

Det var også i den periode, hvor væggene, i hvert fald på drengeværelser, skulle have forskellige farver og gerne kraftige farver.

Den blå del af væggen var meget blå, den røde del var usædvanlig rød osv.

Jeg skal lige understrege, at det værelse var jeg meget glad for, mens jeg havde det, hvilket vil sige de næste to år.

Nu må jeg se at få sendt brevet til dig. I morgen er jeg ikke hjemme om dagen, men er klar til at skrive sidst på eftermiddagen, når jeg kommer fra floorball. Så det bliver nok hen ad 17-tiden, inden du behøver at granske de yderste hjørner af din mail Box. Jeg tænker stadig meget på dig og på, at vi snart skal ses. Jeg glæder mig til at være sammen med dig og mærke dig tæt. Kysser dig ofte i tankerne. De kærligste hilsner Din Niels.

Kommentarer og tanker samt en kronike

Kære Niels som jeg selyfølgelig altid glæder mig til.

Lige nu kaster jeg mig hastigt ind i besvarelse af dit brev og fortsættelse af kroniken, der gir mig den følelse inde i brystet af at en slags åndelig åndenød, så kan lette en smule. Jeg tror at min fætter Per i overvejende grad sad inde med Tekno, men der var også noget Merano.

Måske er jeg nødt til at tilføje noget i forhold til min "dansekarriere".

Efter et vinterhalvår på danseskolen, med de hoppende og glidende drenge opgav jeg den disciplin. Jeg har aldrig været nogen nørd til sådanne forud fastlagte dansetrin, så at jeg kom stærkt igen kan jeg egentlig ikke prale af at jeg gjorde. I alt fald ikke på den type disciplinær dans, hvor man ikke selv kunne bestemme hvor og hvordan man ville steppe rundt. Så det blev ved det halve år og så kunne jeg da en smule. Og du har ret,

der var ikke så mange drenge, der kunne den kunst at danse bestemte dansetrin.

Senere blev disciplinære danse nærmest fejlet af bordet, til fordel for de hippie-glade improviserede, og den slags kunne jeg virkelig godt lide. Rytmen fejlede ikke noget, blot en indre trods over forudbestemte trin, selv om jeg godt kunne se det mere praktiske i, at to mennesker så kunne forsøge at følge hinanden. Men jeg tror at i 13 – 14-årsalderen var der alligevel nogle drenge der så en pointe i at kunne den kunst.

Jeg var også med til nogle Sambaindlæringer på Anholtlejren, men ellers var det livlig dans til rock og afrikansk trommemusik, som kunne få mig op af stolen og hensætte mig i nærmest trance. Det kunne folkemusik også, men det var mere til de stille aftener med venner og veninder end til dans. Det er jeg stadig ret glad for, selv om jeg også nogle gange har sat dine numre på til at danse efter. Nu bliver det jo også for at få rørt mig og få pulsen lidt op på en anden måde end at trampe i pedalerne.

Jeg må så konkludere at din mor må have været noget ene om at nyde en super gennemkogt kaffetår, kan jeg forstå. Fordelen ved den er så, at hun formåede at lave et mærkbart minde til dig og vel også Angela.

I forbindelse med din mors eller Kajs og din mors vankelmodighed omkring deres ”skal vi eller skal vi ikke” tilværelse, lyder det alligevel til at kælderværelset var en ganske god endestation for dig, og jeg er sikker på dit værelse blev flot. Det lyder i farverne næsten som det værelse Miriam indrettede i Beder hvor den ene væg var flaskegrøn og det anden okseblods rød. Tror jeg nok.

To år efter dig og din indretning, flyttede moster og jeg ud i rækkehuset på Grønagervej og den indretning jeg der kastede mig ud i, var vist hvad man kalder for superfeminin, altså en absolut diametral modsætning til dine stærke farver. Senere i livet blev det noget med afsyrede møbler og gamle antikviteter. Nu er det egentlig en blandet landhandel bortset fra mit dronningegemak som jeg mest bruger til gæsterum og tørrerum.

KRØNIKEN

7.klasse, sejlklubben, og Lise

Som tidligere fortalt blev tiden efter konfirmationen en noget mere munter tid end tidligere. Ikke mindst på grund af KUK og møderne hver torsdag aften som foregik, hvad du selvfølgelig ved, i tårnværelset over våbenhuset i kirken.

Derudover havde min far adviseret at han i foråret 1965 skulle hente sin nye sejlbåd og sejle den hjem til en reserveret plads i Svanemøllens lystbådehavn. Det var en jomfrusejlads, som han syntes var ovenud vigtig at jeg deltog i. Han opfordrede mig på det kraftigste til at melde mig ind i Svanemøllens juniorklub hvor Fætter Per også var.

Nu var det dog så heldigt, at et par af drengene i min klasse, Steffen og lille Bjarne, holdt til ude i sejlklubben på Amager. Og da vi i forvejen nærmest var i en slags klike med nogle flere, som bare ikke interesserede sig for sejlads, så var det oplagt at prøve denne juniorklub i stedet. Vi kunne jo hurtigt cykle derned og hjem igen. Det plejede i sommertiden at være fra kl. 18.30 – 20.30. klokkeslættet er vigtigt. Det kommer jeg tilbage til.

En af de første gange, hvor jeg kom til Keplers gade, troppede en dreng op foran mig. Jeg kendte ham godt fra kvarteret; og havde snakket med ham før. Men han gik lige til biddet og spurgte mig denne aften, om jeg ville komme sammen med ham. Han var en stille og rolig fyr, der spillede på trompet, men bare tanken lå mig uendelig fjernt, så jeg prøvede på den mest hensigtsfulde måde at forklare ham det ikke gik an. Men han var ret vedholdende, og for høflige piger er det jo altid noget af et problem. Hidtil med drengene fra skolen, havde jeg altid bare erklæret at jeg ikke måtte for min moster, med nogen fra skolen, men den kunne jeg ikke bruge lige så kraftfuldt og drengen så, så lidende og stædig ud, så vi kom til at gå adskillige gange rundt om husblokken fra Keplers gade videre ad Elba gade og rundt om Grækenlandsvej for til sidst at gå ned ad Lombardi gade. Vi må have snakket vældig godt om alt mulig andet, men da han endelig afslutningsmæssigt erkendte umuligheden af sit ønske og jeg kom op til moster, var hun et dirrende nervevrag. Nærmest grædefærdig omfavnede hun mig, hvilket normalt ikke skete, og nu viste det sig, at hun allerede havde kontaktet politiet. Klokken havde da også sneget sig op mod de 23. Men problemet var jo den, at da jeg før i tiden levede med min deprimerede mor, kærede hun sig jo ikke spor om at kl. blev 23, eller for den sags skyld at jeg slet ikke havnede hjemme i min seng. Så uvant med dette, havde jeg selvfølgelig ikke skænket moster en tanke. Det gjorde jeg så for eftertiden. I øvrigt ringede trompetdrengen nogle dage efter (jeg kan desværre ikke huske hans navn) og bad mig stikke hovedet ud ad køkkenvinduet, også han boede på en fjerde sal skråt over for. Det gjorde jeg så og på bedste italiensk eller spansk maner, spillede han et storslået nummer, der gjaldede ud over hustagene og som sikkert adskillige fandt mere forstyrrende end smukt. Men dygtig det var han og modig.

Jeg elskede at sejle og det blev helt fast rutine at jeg altid var med Steffen og Bjarne i piratjollen som var ejet af Steffen.

En af de mange gange hvor fem til seks piratjoller sejlede ud, blev målet Svanemøllen, hvor min fætter jo opholdt sig i sin klub og det må have været en lørdag eller søndag, for det var midt på dagen. Min far havde endnu ikke etableret sig med en båd, da vi stadig er i år 1964.

Da vi skulle tilbage efter besøget i Svanemøllen, med flere halvplørede drenge i bådene, idet de, selvfølgelig i al beskedenhed, havde fået noget Gin og Lime indenbords, skulle vi forbi havnen og videre ud til Amager. Mens vi fredsommeligt glider over bølgen den blå, lyder et uhyggeligt tudehorn fra en større færge eller damper, som sådan en hed, og det var tydeligt at vi bestemt ikke lå sindssygt godt i forhold til denne kæmpes anmarch. Ingen tvivl om at vi alle nær havde besøget en forskrækket tår, hvis ikke det gjaldt om at være hurtige. Man kan så også sige, at man ikke skal være for hurtig, for i løbet af ingen tid kæntrade vores lille plimsoller og vi væltede (med svømmeveste på) alle tre ud i det mystiske vand, som vi netop havde erfaret tilhørte kloakudløbet og var fyldt med lort. Båden forsvandt heldigvis ikke lige så pludseligt som os, så vi fik forholdsvis hurtigt båden op at stå igen og hoppede som stinkende kæmpepøller op i piratjollen, lykkelige for at vi samtidig, var kommet forbi den anmassende færge. Det er altid et stort opmuntrende lyspunkt, at man er sluppet levende fra en brun lorterand og en hjerteløs kæmpe. Jeg tog med Bjarne hjem og skyllede alt tøjet. Jeg fandt det mindre dramatisk end at styrte flere kilometer hjemad og stinkende som en gammeldags wc-tønde, havne i mosters entre. Selvfølgelig måtte jeg tage det våde tøj på og cykle hjem, men Bjarnes mor var meget behjælpelig med at få mit underlige stive brunlige hår vasket og tørret (de havde rigtigt badeværelse). Men denne gang blev moster slet ikke hektisk, selv om noget af lortelugten stadig hang ved det let skyllede tøj.

Ud over denne begivenhed i sejlklubben, lagde sig mange andre festlige til, men om de kommer næste gang eller fortaber sig i mængden af erindringer, ved jeg ikke endnu. Jeg har jo mundtligt fortalt om endnu en kæntringsulykke hvor jeg lå i Øresund og gloede op på en lysende sommerblå himmel i en lille time, udover selvfølgelig nogle af de ture jeg senere tog med min far som også var mere eller mindre faretruende.

Lise

I min klasse gik også en pige der hed Lise. Hun var ikke katolik, og måske havde jeg ligesom svøbt mig så meget ind i de katolske lag via Kuk, at jeg også trængte til lidt andet. Og Lise var en livlig og meget smuk pige, der turde mange ting.

I de varme majdage slog vi os sammen om søndagen og pakkede nogle lækre madder, købte sodavand og sørgede for en let sommerpåkledning.

Derefter drog vi ind til Christianshavns kanal og lejede en lille robåd. Den indrettede vi sådan, at vi kunne ligge og nærmest flyde sagte ned ad kanalen og samtidig snakke og

var den ultimative afslapning og gav en dejlig frihedsfølelse. Solen skinnede storslået (dengang var der ikke snak om hudkræft og ozonhuller), vandet småpludrede og husbådene langs

kanalen, udsendte muntre toner fra folk, der ligeledes nød varmen og livet selv.

Lise var en slags efternøler hos en velhavende familie, der boede på en sidevej til Amagerbrogade. Lises storebrødre var henholdsvis 25 og 19, da jeg begyndte at komme der. Lise selv var en pige der sjældent fik nej og efter mit faste ophold hos moster, fik jeg også sjældent nej, så vi turde mange ting, som jeg ikke kunne med andre veninder.

Bl.a. denne sejlads ned ad kanalerne, som vi brugte en del fridage (fordelt over sommerens muligheder) på at nyde.

Hun havde en veninde Ellen, som gemte unge drenge fra drengeheimmene på sit loft.

Jeg mødte aldrig nogen af dem, men i mine øre lød de til at være rene forbrydere og jeg var nogen gange temmelig chokeret over de historier om deres gøren og laden, hun kunne fortælle. Ellen var malet ret kraftigt i hele hovedet og touperede stadig sit hår, selv om vi andre anså det for et levn fra oldtiden og uhørt at benytte sig af. Måske var det mere fordi hendes hår ikke var særlig kraftigt, men jeg fandt hende lige lovlig simpel, og forstod ikke helt, i min analytiske verden, Lises behov for at dyrke hende, ikke før senere.

Men det fortæller jeg en anden gang, for næste gang handler min krønike nok om sommeren 1964 og åbningen af Steno Hostel.

Hver gang jeg i disse dage skal slutte mit brev til dig kan jeg ikke undgå at fryde mig over at så er der en dag mindre til jeg kan få lov til at være dig helt nær og føle vi begge er havnet i noget ganske fantastisk, unikt og smukt.

Jeg elsker dig og er så glad for at vi fik vores kontakt etableret.

De kærligste hilsner

Din Karen

Mandag d. 27.03

Situationsrapport og krønike om musik og kuk

Kære Karen.

Tak for dit brev, som jeg har nydt - som sædvanligt flere gange.

Det var sjovt at læse mere om din dansekarriere, som jeg kan forstå endnu ikke er helt afsluttet. Det er også så vidt jeg ved, en af de bedste motionsformer.

Jeg har det lidt dårligt i dag, så jeg trænger nok snart til at ligge ned på sofaen igen, men du skal altså lige høre lidt fra mig.

Jeg fik kvalme i går og var noget utilpas og det er ikke helt væk i dag.

Desværre måtte jeg alligevel stå op kl. 7.10, da jeg skulle have bilen til service. Nå men jeg lånte en bil af værkstedet, så jeg kunne komme hurtigt hjem igen og lægge mig. Nu har jeg lige hentet bilen, men har det ikke godt nok til at spille floorball, så det bliver desværre droppet i dag.

Jeg plejer ellers ikke sådan at blive dårlig, jeg er vaccineret mod influenza. Men det kan jo så være et meget mildt angreb.

Jeg har prøvet at finde ud af, om det er noget, jeg har spist, men da jeg ikke de sidste dage har spist noget som helst, som en eller flere andre også har spist uden at blive syge, så er det udelukket.

Den sidste mulighed er nok, at jeg har spist nogle forkerte ting sammen, måske kombineret med for meget af den ene eller anden slags. Hvad det så ellers kan være.

Det var ikke så meget for at fortælle om sygdom, som at fortælle dig noget om mig selv – også når jeg ikke er helt på toppen.

Min nuværende situation forhindrer mig heldigvis ikke i at tænke på dig og på vores forhold. Så bliver jeg i hvert fald glad og tilfreds. Du skrev en gang noget om at give den anden glæde og tilfredsstillelse. Du giver mig begge dele til overflod. Jeg har skrevet mange gange, at jeg elsker dig, men i et mere dagligdags sprog, som ikke er mindre varmt vil jeg sige at jeg er så glad for dig, min søde Karen. Jeg er så glad for at vi har fået kontakt, ja mere end det, vi er i stand til at smelte helt sammen i hinandens selskab og det er en høj grad af lykke.

KRØNIKEN

Du skal lige have lidt af krøniken.

Den starter egentligt lidt før, den tid, jeg er nået til. For jeg blev som alle andre efter min konfirmation, inviteret til et arrangement i Kuk.

Da boede vi endnu på Korsikavej og det pågældende arrangement, var ikke en fest, men en klubaften, hvor der var en eller anden, som fortalte noget om jazzmusik. Og så var der et par nye præster til stede. Jeg tror, det var Hubert og Leo.

Det underlige var, at jeg syntes, det var et spændende sted at komme, men min mor, som jeg ellers troede, ville bakke det op, gjorde det ikke. Hun sagde kort og godt, at jeg gik til judo og det var nok. Jeg behøvede ikke at gå til andet – ikke engang den katolske ungdomsklub, hvilket altså undrede mig.

Mens jeg var lige ved at bo på Kastrupvej, fik Keld Lauritsen mig til at gå med i Kuk en enkelt gang, men da jeg arbejdede i Greve og uofficielt boede i Greve stadig væk, blev det kun til den ene gang.

Først da jeg var blevet etableret i mit (ja du har ret) dejlige kælderværelse, begyndte jeg at genetablere mine gamle bekendtskaber og var noget sammen med John. Ham fulgte jeg så med i Kuk og begyndte for alvor at komme der. Det har været i 64.

På det tidspunkt var de venner jeg fik der, næsten de eneste, jeg omgav mig med.

Der var dog to undtagelser fra Kuk og det var mine gamle venner fra Korsikavej 4, Edgar og Alex. Både Alex og jeg var begyndt at spille guitar og når man på det tidspunkt spillede guitar, så var der ikke ret langt til ønsket om at spille i orkester.

Vi etablerede vores første rockorkester i 1964 og Edgar skulle jo også være med, så han skulle være trommeslager. Det viste sig heldigvis, at det var han rigtig god til og han gjorde meget ved det.

Vi havde et par stykker mere med i begyndelsen, men da vi blev etablerede var vi så foruden Edgar på trommer, Alex på Guitar, Niels på basguitar – en der hed Keld, som var sanger.

Vi fik et øvelokale hos en, der ville være vores impresario, og det var for så vidt udmærket. Problemet var bare, at det lå i Herlev og sporvognen kun kørte til Husum. Det er ikke fordi vi blev særligt gode, men Henrik, som vores impresario hed, skaffede trods alt nogle jobs til os og det var det eneste, der betød noget.

Vi spillede på nogle skoler, men vi fik også et ”rigtigt” job på et dansested/værtshus på Christianshavn – ”Charlie Brown”.

Her spillede vi i en periode tre gange om ugen. Det var ikke noget, der passede min mor. Men da Kaj syntes, det var lidt sejt, måtte hun acceptere det.

Efter jobbene på Charlie Brown fik vi et nyt øvelokale. Det hed ”Heaven Bar” og tilhørte en protestantisk pendant til Kuk.

Jeg kender ikke så meget til deres klub, men vi spillede der nogle gange som tak for at låne deres øvelokale.

Det var i vinteren 64/65 og herefter ebbede det ud, for mit vedkommende, fordi Edgar og Alex ville spille noget mere soulagtigt og jeg ville ikke spille i band med blæsere. En enkelt saxofon havde været OK. Men ikke en blæsergruppe på 3 – 4 mand.

Jeg begyndte så at spille mere folkemusik og begyndte at komme de steder, hvor det blev spillet. Og så kan du læse resten i bogen Ali Bali Bi.

Der var ikke rigtigt nogen anekdoter i dagens krønike, men det var lige en periode, som der skulle skydes ind, på det her tidspunkt, hvor den passer kronologisk.

Nu vil jeg sende brevet til dig og gå ind og lægge mig på sofaen. Jeg vil prøve, om jeg kan klemme en kop te ned, mens jeg tænker varme tanker omkring dig min søde pige.

De kærligste hilsner og tanker

Niels

Kæreste Niels

Du får lige et hurtigt velmenende lille brev. Det med krøniken kommer selvfølgelig i aften måske allerede ved 23-tiden.

Jeg blev meget glad over at du fortæller mig at du er sløj. Ikke at du er sløj men at du fortæller mig det. Men også dette at du trods det, har givet dig tid til et varmt og kærligt brev.

Det giver mig så også mulighed for at sende lidt varme, energi og sågar healing til dig, og selv om det måske ikke har en stor indvirkning så ved du jeg er med dig, og det hele tiden.

jeg ville ønske jeg var hos dig, selv om du sikkert har bedst af at få sovet.

De varmeste kærligste hilsner og tanker

fra Karen

Kære Karen.

1000 tak for den varme hilsen. Jeg glæder mig til at læse mere i aften.

Kærlig hilsen Niels

Filosoferen med ilagt kærlighed og krønike

Kære Niels

Jeg håber virkelig at du har det lidt bedre her til aften. Og jeg håber du er ovenpå igen, ja måske allerede i morgen. Men er det influenza i en mildere udgave, så varer den nok ikke så længe som normalt, når du er vaccineret. I min vennekreds er der flere, der er blevet vaccineret, men alligevel har fået den, sikkert i en mild grad. Selv har jeg ikke fået vaccinen, fordi min læge ikke havde mere vaccine overhovedet. Det var første gang jeg overvejede, om jeg skulle have den, men det skulle jeg åbenbart ikke.

Jeg kunne virkelig godt have tænkt mig, at være ved dig i sådan en situation, dels for at give omsorg til dig og dels for at kunne følge dig i situationen. Da føles det lige lovlig langt væk at sidde her i Farum.

Det er skrevet til dig, men klart nok er kærlighed selvfølgelig i allerhøjeste grad også baseret på måden vi handler på, i forhold til hinanden. Derfor betyder vores fysiske samvær en del, for det er i denne konkrete relation, jeg kan udtrykke og handle ud fra mit inderste og tilsvarende opfatte din kærlighed. Det er både i den stille nærværende form, som i samtaler og den afstand der er nødvendig ind i mellem, men hvor visheden om at den anden samtidig er lige i ens fysiske nærhed, der giver dybden og kraften, for kærlighed er jo i grunden lig med livet selv, i sin optimale udfoldelse.

Da vi skulle mødes første gang, var vi begge utrolig spændte, for vi vidste at vi havde fået en fin og meget åbnende kontakt via det skrevne ord, men vi havde jo kun en 50 år gammel svag erindring om den fysiske tiltrækning. Da jeg kyssede dig blidt og fornemmede din hud, din måske kemiske forbindelse til mig, da vidste jeg at intet var forfejlet, at vi gik lige ind i atmosfæren af en forudbestemt kraft.

Det er kærlighed, fysisk såvel som åndelig.

Da vidste jeg det hele passede sammen.

KRØNIKEN

Lise og moden

Allerede i 1963 var The Beatles ved at gøre entre hos den danske ungdom, som du sikkert ved alt om. Det glødede under alle unge, som allerede med Elvis, havde fået deres eget ståsted som "teenagere" med cowboybukser og hvide bomuldsbluser. Nu var det som om endnu en ny revolution skyllede ind over bl.a. Danmark. Drengene tog lyserøde skjorter på og "højhælede sko", blev "svagt langhårede" og pigerne puttede ikke mere franskbrød i håret. (min søsters og dermed faktisk også din generation, (jeg mener dog ikke at Kirsten nogensinde fandt på at stoppe f.eks. franskbrød eller lignende i sit eget hår). Selv om jeg godt ved at Beatles også gik ind over jer, så var vi der bare, ganske få år yngre som en ny generation der kom fra månen eller lign. Pigerne lod derimod håret gro alenlangt og fik pandehår. Ja efter et til to år, var det nogen gange umuligt at se hvem der var det ene køn i forhold til det andet.

Flere modeforretninger kom i sving selv om Lise og jeg helst søgte mod Nyhavns ægte sømandsforretninger i 1964, for at erhverve os de helt ægte bukser i blå flonel. Det snit fik jeg hurtigt kopieret og flere, både drenge og piger gjorde mig på rimelig kort tid lidt rigere, idet jeg tog 50 kr. for at sy et par sømandsbukser i flonel. Det sværeste var selve overdelen med klapper. Så betingelsen fra min side blev at jeg syede almindelige bukser med gylp foroven og så et godt svaj forneden. Det blev i øvrigt også modeforretningernes sats. Derudover var cowboybukser kommet med Elvis og de var jo kommet for at blive.

De cowboybukser Lise og jeg erhvervede os, var så stramme at det kun var med nød og hugtand, vi fik dem op over bagen. Desuden skulle vi så bagefter sidde i badekarret med vand i, hvilket foregik hos Lise, da moster ikke havde den slags luksus, og så skulle vi, siddende i karret begge to, høvle godt og grundigt med sæbe og skurebørste, for at få dem til at se brugte ud. Egentlig gjorde jeg mest dette, fordi det gav en god følelse af venindeskab med Lise, som var utrolig fokuseret på den slags.

En dag vi var taget med hendes veninde Ellen, ned til en af de små tøjbutikker i Nyhavn, kom de to piger fnisende ud derfra lidt efter mig, og på vej ned til sporvognen, der skulle transportere os til Amager, trak de hemmelighedsfuldt op i deres bukseben så et par andre bukser tittede frem. jeg blev vildt forarget, må jeg erkende og på den måde blev den slags shopping ture med Lise ren fortid. Jeg tog ingen chancer, og brød mig ikke om at stjæle. Hvilket jeg så aldrig har gjort. Mit princip var, at jeg skulle kunne fortælle moster alt hvad jeg foretog mig, og kunne jeg ikke det, så skulle jeg ikke vove mig ud i det.

Når jeg tænker tilbage på den tid, kan jeg egentlig godt undre mig over at Lise så gerne ville være sammen med mig, for fra tid til anden var jeg nok så katolsk opdraget, at mange ting, som Lise fandt spændende, ikke kunne henrykke mig overhovedet.

Men vi havde vores sammen. Bl.a. at ligge på gulvet under grammofofonen oppe i Lises forældres stue og lytte til

Beatles, Bob Dylan og Donovan, den sidste, hvis stemme jeg fandt virkelig betagende, til mosters store irritation, fordi jeg hørte hans numre om og om igen. Det var bestemt ikke ualmindeligt, at vi lå der fra vi fik fri for skole og til hendes mor erklærede at jeg enten kunne spise hos dem, eller tage hjem. Selvfølgelig fik jeg også en grammofon, men det blev først noget senere. Indtil da hørte vi pladerne på mosters store tunge møbel, med både radio, grammofon og fjernsyn, indbygget i et møbel.

Guiden Karen og den lille havfrue

Sommeren nærmede sig og Sankt Annæ Skole gik i krig med et nyt projekt, som skulle give skolen lidt kapital til at bygge videre for, på Otto Ruds vejs bebyggelser, der indtil da indeholdt fra 1. klasse – 5. klasse. Nå ja, alt det ved du jo sikkert i forvejen. Jeg er ikke klar over initiativtagerne til projektet, kun at vi piger i 7. klasse og sikkert flere klasser opad, samt kukkere, blev spurgt om vi kunne tænke os at stå som frivillige til bl.a. morgenmadsprojektet, med opdækning af borde og andre tjanser. Selvfølgelig kunne vi også finde på at troppe op efter aftensmaden, for at deltage i den livlige aktivitet der, ofte foregik på hostellet om aftenen. Kirsten V som jo ikke var elev på skolen, men KUK medlem og jeg ville gerne deltage i sådan et spændende arbejde, selv om det krævede at moster, jeg og Anne Bente ikke kom i sommerhuset før efter den første uge af juli måned.

Der blev sat nogle enkle jernsenge med skummadrasser op, ca. 15 – 20 senge pr. klasse rum, og i aulaen blev samling til morgenmaden og kælderens indrettet med køkken osv. Det blev en sjov og anderledes sommer for både Kirsten og jeg.

Det vrimlede med unge mennesker fra alverdens lande, som vi flittigt servicerede hver eneste morgen.

En af disse morgener dukkede der et par østrigske ungersvende op, som spurgte dem der sad i informationen (nogle af de ældre fra KUK) om vej til den lille havfrue. Kirsten V var der ikke denne morgen, så jeg blev spurgt om jeg kunne transportere de unge mennesker ud til benævnte skulptur.

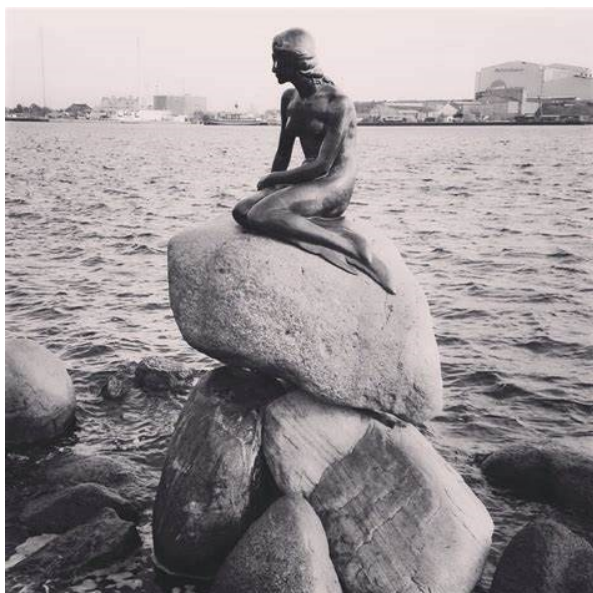
Egentlig vidste jeg ikke hvor den lille havfrue opholdt sig, andet end at det var ude på Langelinie. Hvor det så var? Som jeg tidligere har oplyst dig om, kunne jeg snildt fare vild i et kosteskab, så dette var en udfordring, skønt jeg engang havde været med min far og Lasse på Langelinie pavillonen og fået 400 kr. op, til min mors dybe forargelse. For hende en hel ugeløn vil jeg tro.

Jeg klarede mig efter princippet: "fyld ikke din hjerne med ligegyldigheder, når du altid kan spørge dig for".

Jeg tror at min koncentrationsevne var lille på det tidspunkt, for der rodede utrolig mange følelser nede under overfladen, som jeg havde vældig travlt med at holde i skak og så interesserede landkort og vejnavne mig ikke spor.

Egentlig har jeg ofte undret mig over min noget elendige klæbehjerne i den retning, for mange husker forskellige særlige kendetegn, og jeg var jo ekspert i så mange andre detaljer, f.eks. at huske ansigter, øjenfarve og påklædning. Jeg kunne rimelig nemt have uddannet mig til tegner for kriminalpolitiet, bare jeg ikke også skulle tegne gadebaggrund osv.

Jeg tjekkede et af de bykort de sad med i informationen og mente og håbede det var til

at hitte rede i.

Mit tyske var så som så på dette tidspunkt, og min evne til at finde vej, som sagt, mildest talt katastrofal. Vi hoppede op i en eller anden sporvogn der kørte forbi Christiansborg, og selvfølgelig spurgte de to turister, hvad det var for en bygning, eller om det var et slot. Da jeg ikke havde en jordisk indsigt i disse velkendte bygninger, nikkede jeg bare, hvilket en af de andre

passagerer fandt noget tåbeligt og derfor straks forklarede på blændende tysk, at det var Christiansborg,

hvorfra folketinget med regering styrede landet. Ups.

Da vi nåede til Langelinie, tænkte jeg at det måtte være absolut nemt at finde den skulptur af en havfrue, men vi gik og gik og snakkede ind i mellem sammen, jeg på gebrokkent tysk, der dog foldede sig en smule mere talentfuld ud, som timerne gik.

Endelig nåede vi helt ud for enden af Langelinie, uden den lille dame på noget tidspunkt var at se. Pinligt var det efterhånden og jeg blev simpelthen nødt til at spørge mig for.

Tja enden blev at vi pænt måtte traske tilbage, for til sidst at finde den ret lille havfrue,

på den ret lille sten, der gudhjælpemig sad og gemte sig nede i strandkanten helt ude af almindelig øjenhøjde.

Da de bød mig på kaffe og kage, på et konditori, fandt jeg det ikke helt passende at afslå, selv om jeg brændende ønskede mig et helt andet sted hen. For fløv det var jeg. De unge mænd fandt det derimod vældig morsomt og vovede endog at invitere mig i tivoli, meget gerne med en veninde, og her er jeg sikker på at en af de to tænkte på Kirsten V.

Det hed sig vist nok, at jeg kom sammen med Poul Lauritsen. Med den evige følgen mig hjem fra kuk aftener og fester, med en konstant belejring til festerne og en jævnlig troppen op efter skoletid på sin knallert, mente de fleste, det forholdt sig sådan. Der var bare den hage ved det, at jeg aldrig var blevet spurgt, og at jeg derfor på ingen måde opfattede Poul som en kæreste, men som en slags underholdende element og ikke skænkede mit hjerte en tanke i forbindelse med ham. Jeg var ikke klar over min position, men da det hele skulle løbe af stablen med Kirsten V, de to unge mænd der hed Herbert og vist nok Herman, og mig i Tivoli, sluttede Poul op om selskabet og trampede trofast efter os hele aftenen. Jeg undrede mig overhovedet ikke, tænkte han bare ville med til en god aften. Men siden har jeg godt tænkt at, han snarere har haft en ulidelig trang til at holde et vågent øje med at alt gik moralsk rigtigt til. Og det gjorde det jo selvfølgelig. Jeg ved ikke hvorfor jeg simpelthen var så tungnem, for et var en bevidsthed om, at jeg ikke skulle risikere at blive sendt på kostskole igen, for ligesom jeg kan høre din mor gik op i dem du var sammen med, lyder det til, så spurgte min mor også frygtelig meget ind til hvad jeg foretog mig i tykt og tyndt. I mig så hun bare den vilde drengepige, der var blevet en risikabel ung pige, og farerne som lurede om ethvert hushjørne, men jeg tror for mit eget vedkommende også det handlede om en dyb indre lukkethed, hvor der virkelig skulle noget til for at bryde igennem. Jeg kunne bare ikke føle andet end at det var hyggeligt, når Poul og jeg fik vores gode, men også ofte temmelig moralske samtaler, hvor den fysiske kontakt var en by i Rusland, hvilket gjorde mig tryk, kort sagt, han var en slags aparte fortsættelse af drengene i min barndom.

Det var tydeligt at denne Herbert var interesseret og ivrigt forsøgte at tage mig i hånden, hvilket ikke nåede at lykkes. Vi udvekslede dog adresser, da de et par dage efter skulle rejse videre.

Det var jo til at forholde sig til, for at skrive sammen med en, der boede helt nede i Wien, kunne jo ikke være på nogen måde risikabelt.

Jeg skrev flittigt med denne unge mand og blev væsentlig bedre til tysk ved samme lejlighed.

Jeg kan godt se at jeg skriver om disse forskellige unge mænd og deres forunderlige interesse, der på baggrund af min latente angst, oplevedes en lille smule som forstyrrende bier, men det var nu engang også noget de fleste af mine veninder vældig godt kunne lide at snakke om.

Jeg kunne heller ikke så godt snakke om mine digte med nogen, eller mine spekulative tanker om menneskelivet og Gud. Det duede bare ikke. Så egentlig var det, som at leve i to adskilte verdener og begge verdener fandt jeg heldigvis spændende på hver deres måde.

Oppe i mosters sommerhus, fortsatte nymfeparakitten Polly og jeg vores beskæftigelse, som de foregående år. Jeg tog ham med op i de højeste træer og sad deroppe endnu en sommer, selvom den var forkortet i forvejen, fordi min far krævede sine 14 dage med os, hvor vi skulle på telttur, foruden altså Hostellet på skolen. Den sommer var det kun Anne Bente og jeg der tog med ham. Kirsten opholdt sig fortsat i London og var først ventet hjem i starten af august, så vidt jeg husker.

Jeg skrev dette her tidligere, men når denne nat er gået er der kun 5 dage der adskiller os. En pragtfuld tanke.

*Kys og knus og håb for god bedring med dig
De kærligste tanker Fra din Karen*

Tirsdag d. 28.03.

Godmorgen Hvordan går det?

Kære Niels.

Jeg tænker meget på dig og håber det går dig lidt bedre. Er lidt bekymret.

Kærligst Karen

Raskmelding og krønike mest om musik

Kære Karen.

Tak for dit dejlige brev, den søde morgenhilsen og de spændende tekstilhistorier og mange flere.

Jeg har det meget bedre i dag. Som jeg tidligere har oplevet tager sådan en omgang mellem 1 og 1½ døgn. Det var muligvis en form for influenza, men langt fra så slem, som jeg tidligere har oplevet det. Så det må trods alt være vaccinen, der har hjulpet og gjort sit til, at jeg hurtigt kom over det eller i hvert fald, at det ikke var så slemt.

I dag har jeg haft det så godt, at jeg har gået i haven næsten 2 timer, så det er også gode tegn – både for mit helbred og på at foråret nærmer sig.

Jeg stod op allerede kl. 7, men man kan nok også sige, at jeg er ved at være udsovet efter 1½ døgn på sofaen.

Ikke mere om det.

Historien fra Langelinie har jeg jo hørt, men det var meget spændende at få den igen.

Du fortæller den jo ikke på samme måde.

Jeg ville lade dig indlede krønikens afsnit om skolens sommeraktivitet. For du har, som det også fremgår, mange flere oplevelser der fra, end jeg har.

Jeg kan bare supplere med, at navnet var Steno Hostel, men så ved jeg heller ikke, hvor mange år det eksisterede. Jeg kom der i hvert fald en del i sommeren 61. Jeg kan forstå, at det var tidligere, du kom der og arbejdede der. Jeg kom der den sommer kun om aftenen, hvor jeg ofte spillede guitar sammen med John G. Jeg kan også huske, at Keld Lauritsen kom der ofte, ligesom en del andre fra Kuk tit fandt vej forbi om aftenen.

I sommeren 62 havde jeg ikke tid til andet end at tjene penge til jeg skulle begynde på studenterkursus. Det var den sommer, jeg nåede både at være souschef på Rest. Nimb og lastvognschauffør i Anco.

KRØNIKEN

Lidt om tidens musik

Jeg hørte Beatles første gang, mens vi boede på Kastrupvej.

Til kro ballerne på Greve Badehotel havde det ofte været Medley Swingers, som spillede, og de spillede (på mesterlig vis) udelukkende Cliff og Elvis.

Blandt andre bands var Danish Sharks og Hitmakers. Begge grupper præsenterede os for mere amerikansk og britisk rock. Vi interesserede os ikke så meget for, hvem der spillede numrene originalt, hvis det ikke lige var et af topnavnene, for så vidste vi det jo. Der var mange såkaldte One-hit-Wonders den gang. Altså grupper med et enkelt stort hit. Det var dog kun efterfølgende, at nogen har været i stand til at udnævne, hvem der var One-hit-Wonders.

Et godt eksempel er Mungo Jerry, som i sommeren 1970 hittede med In the Summertime. De blev af mange, bl.a. mig, regnet for One-hit-Wonders, indtil jeg kom til at høre en del af deres andre indspilninger og så kom de straks i bunken over favoritbands.

Tilbage til 63.

Angela havde været til et bal, hvor Hitmakers havde spillet og de spillede adskillige gange i løbet af aftenen Beatles nummeret "I saw her standing there". Efter hver gang, de havde spillet det, huskede de at gøre opmærksom på, at det nummer havde de netop indspillet.

Angela var så begejstret for Hitmakers og især deres nye indspilning, så hun, inden hun igen kom hjem, havde været i flere pladebutikker for at købe I saw her standing there med Hitmakers.

Alle steder var den udsolgt, sagde de, men man tilføjede, at hun kunne få pladen med "nogen der hed Beatles".

Det var hun ikke interesseret i, før hun havde været i flere forretninger og hvert sted fået den samme besked.

Så krøb hun til korset og købte single pladen med Beatles, hvilket hun startede med at undskylde, da vi skulle høre den på Kastrupvej.

Jeg må da indrømme, at vi syntes ret godt om den.

Jeg har nu i øvrigt aldrig fundet svaret på det dengang ofte stillede spørgsmål: Er du til Rolling Stones eller Beatles. Det var jeg skiftevis.

Senere var jeg ikke i tvivl, for da var jeg som tidligere fortalt blevet mere til folkemusik og dermed folk rock. Så mine store favoritter var The Band – med eller uden Dylan. Johnny Cash, Bobby Bare, Simon og Garfunkel og den slags fik en stor plads i mit musikalske hjerte.

Lad mig nævne et par hits fra 63, som du måske kan huske:

Just like Eddie, Heinz Surfin' USA, Beach Boys, Hey Paula, Paul and Paula.

Det helt store og eneste, japanske verdenshit: Suki-yaki, Sakamoto

Blame it on the Bossa Nova, Eydie Gorme

Jeg kunne nok nævne mange flere, for det var et af musikverdenens mest produktive år.

Om ikke det mest produktive.

Tilbage til 2017

I dag er min favorit indenfor folk rock Nitty Gritty Dirt Band. Hvis du prøver at finde dem på YouTube, så hør Dance little Gene. Den er lidt sentimental og lige før den tipper over, men også kun lige før, for det er en meget smuk tanke, der ligger bag.

De spiller også en del spirituals i country rock udgave.

Og også i det her år sker der det, at jeg sidder og tænker på dig, på vores kærlighed og at vi ses om 5 dage. Jeg glæder mig meget til at hente dig på Tureby station. Jeg kan godt lide at hente nogen på stationen, især når nogen er dig.

De kærligste hilsner

Niels

PS. Jeg nåede lige at få din bekymring. Men du kan se i det foregående, at det går meget bedre. Tak for det.

Tirsdag d. 28.03

Tilbage melding, respons om musik og kroniken

Kære Niels

Tak for brevet og tilbage meldingen, og ja, jeg nåede faktisk at blive en smule bekymret, nok fordi jeg regnede med at hvis du var frisk og læste min morgenhilsen, ville du nok lige fortælle at du var det, og ellers ville jeg bekymret tænke, at du stadig lå med snuden op mod loftet, hvilket jeg også måtte konkludere du nok gjorde. Heldigvis kom dit brev kort efter min sidste udmelding og så kom der lidt ro på igen.

Jeg vidste egentlig godt at du havde hørt den med Langelinie og den lille havfrue, og du sikkert også har hørt den med kæntringen ude i Øresund hvor jeg lå i godt en time og holdt fast i det rør der var røget af Katamaranen. Den med Katamaranen springer jeg så over i dag, den har dog en dyb plads i mit indre, som en slags mirakel, for jeg lå i Øresund med ca. 14 meter vand under mig i omkring 1 time og 15 min., og jeg følte mig helt rolig. Som om jeg vidste det ikke var min dag at dø på. Ja som om en beskyttelse

var svøbt om mig. Men jeg kan jo fortælle den, hvis jeg bevæger mig ind i miraklernes område, for dem har der været nogle stykker af.

I forbindelse med Steno Hostel startede foretagendet først i 1964, og mig bekendt blev det sluttet af i 1975. Men jeg tænker der er en eller anden måske forglemmelse i din sætning: "Jeg kom der i hvert fald en del i sommeren 61. Jeg kan forstå, at det var tidligere, du kom der og arbejdede der."

I 1964 var jeg blevet 14 år, så når du skriver 61 hvor jeg var 11 år, tænker jeg du måske mener 64 eller et andet år?

Og var du soldat i den periode så har det været i eller efter 1964.

Og så til det væld af musik der væltede frem i tresserne og videre ud, jeg er klar over, jeg nærmest er en novice omkring dette område i forhold til dig, men jeg har da hørt en del og også skrevet om det, i tidligere breve, at jeg gerne hørte netop den japanske Sukiyaki, som jeg kaldte Sukijaki i mangel af bedre. Den sang tog jeg med op i mosters høje birketræ, via en lille transistorradio, den blev ret mange gange afspillet der. Det med at klatre i træer var jo nu engang min foretrukne form for nydelse. Men lige nu får jeg da også lige rusket op i adskillige gamle sangminder.

Jeg ved ikke om det næste her måske mere hører ind under krøniken.

Jeg har ikke fulgtes med nogle af mine veninder til en eneste koncert som mange andre piger gjorde, idet jeg ikke regnede med, jeg ville kunne høre noget som helst og ikke havde lyst til skrigende vanvid, hverken i nakken eller foran, samt heller ikke orkede at sove udenfor billetlugen som bl.a. Lise trofast hengav sig til. Desuden kostede det for mange penge og måske var min tanke også at moster nok ikke ville være vildt henrykt. Der var sådan noget ret uvirkeligt over det, at stå med et hav af andre og råbe så det overdøvede alt, på nogle unge mænd, som hverken kunne se eller kun sporadisk høre en overhovedet.

Jeg havde heller ikke plakater af bands hængene på mine vægge, men havde dog en bog med udklip af både Donovan og Beatles i 1964. Det var mere følelsen af at være inde i en strøm af helt ny og anderledes energi, der var så herlig og befriende. Jeg havde selvfølgelig også singleplader af de udvalgte, og fuldstændig som dig, vidste jeg senere, heller ikke hvilken genre jeg skulle læne mit op ad, så for mig var både Beatles og

Rolling Stones og en masse andre band helt fine og de væltede jo ind lige i hælene på hinanden.

Jeg tror min palet stadig er ret bred. Derfor har jeg dog alligevel haft nogle der gik mere ind end andre, i perioder. Også mere specielle og flippede numre som Pink Floyd med bl.a. "Dark Site of The Moon" og Mike Old Field "Tubular Bells" den originale fra 1973". osv. og alt mellem folkemusik til Rock, Reggae med Bob Marley og Country, og ikke at forglemme nogle fra dansktoppen, i en rimelig stor pærevælling. En overgang og i forbindelse med undervisning i maleri efter musik, blev det ofte elektroniske musikstykker som Enya og Kitaro, hvor jeg også selv gerne satte Jean Michel Jarre "Oxygene" på, når jeg fordybte mig i at skrive mit eventyr. Måske allerede fortalt dig. Jeg har svært ved helt at styre de små grå på, hvad jeg har berettet, bl.a. når vi har småsnakket under dine besøg, og hvad ikke.

Jeg havde dog en ultra kort karriere (hvis man kan kalde det sådan), da jeg var 16 år, med at synge og spille guitar sammen med min daværende kæreste Jesper og hans ven Henning. Mest fordi jeg henholdsvis var kæreste med benævnte og så alligevel ikke. Til gengæld havde jeg min guitar i mange år. ja helt frem til 2004.

Jeg kan ikke lige genkende navnet Medley Swingers, men Hitmakers husker jeg. Og også mange danske navne, for da Hit House åbnede i efteråret 1964 blev det jo et sted hvor mange små orkestre startede ud, ligesom du beretter i bl.a. Imikroskopet.

Den sommer hvor du blev souschef på Rest. Nimb skriver du det var i 1962 så det skal jeg lige tilbage til for helt at fatte, for du kan vel ikke have været mere end knap og nap 17 år eller?

KRØNIKEN

Jeg har faktisk glemt at indflette skøjteløbene ude i Frederiksbergs skøjtehal, som for det meste foregik med kliken fra klassen. Det startede allerede i 1963/64. Det hændte sådan en søndag eftermiddag/aften, at jeg simpelthen næsten ikke kunne komme op ad de mange trapper til fjerde sal, i Keplers gade, selv om skøjterne for længst var skiftet ud med almindelige støvler. Jeg havde ofte løbet fra formiddag til hen ad otte aften. Og næste dag i skolen havde vi det yderst festligt med vores jammer og støn. For vi havde jo alle mast rundt på den bane i timevis.

Ligesom jeg elskede at løbe på rulleskøjter som mindre og senere tog op igen omkring de 34 år, så var skøjteløb også, en stor most. Det at drøne let og for det meste elegant,

hen over isen eller vejbanerne, har altid virket ret opløftende, men også svømmehallen tiltrak min opmærksomhed.

Jeg tror det var med Kirsten V at vi havde begivet os ud, igen i Frederiksbergs, svømmehal og taget vores bikinier på. Jeg holdt vældig meget af at hoppe ned fra 3 meter vippen, eller måske en højere vippe og havde gjort det masser af gange, men denne gang var det anderledes. Jeg hoppede muntert i og dukkede op uden bukserne siddende hvor bukser skal sidde. Det var mildest talt som om en drillesyg englebasse havde været på spil. Jeg fandt dem gudskelov ekstremt hurtigt og skulede omkring, om nogen havde set det, og det var der vistnok. Aldrig har jeg været så flov som den eftermiddag. Normalt havde jeg haft en badedragt på og den beklædning blev fast påklædning i årene fremover for den kunne ikke bare flyve af i et dyk.

Da skolen startede igen havde moster solgt sommerhuset til Værløse kommune. Men det er først i efteråret 1965 at vi flytter fra Keplers gade til Grønagervej 15 stadig på Amager.

Inden da åbnede Hit House i september 1964. og hele min klasse drog en af åbningsaftnerne ud på Frederiksberg Alle' og både Hitmakers, Defenders Les Rivals m.m. spillede af hjertens lyst.

Men herefter var det ofte kun Lise og mig der entrede helt ud til Frederiksberg Alle' for at danse og se på folk og fæ. Også her blev jeg ofte passet op af unge fyre, men efterhånden vidste jeg hvordan jeg kunne komme fra det igen. Samtidig opstod der nok også denne fornemmelse af de kendte fra Amager og de ukendte fra alle mulige andre steder. Der var for mit vedkommende ingen tvivl om at jeg foretrak de kendte, frem for de mere ukendte. Men jeg syntes, det var herligt at danse og høre "pigtrådsmusik" adskillige gange det år. Jeg var jo stadig på barnestadiet hvad angik kys og deslige, så da en køn ung fyr insisterede på at følge mig hele vejen hjem (Lise og jeg var cyklet ud til Hit House den aften og sikkert mange andre aftener i efteråret, og Lise ville ikke hjem) og vitterlig tog den lange cykeltur med mig, blev han nærmest forarget over, jeg ikke ville kysse ham. Med noget der lignede vold tog han fat i mit hoved, for kysset ville han have, og måske havde han set eller fået påskrevet at det var metoden. Nu havde min far som sagt trænet os i lidt selyforsvar og et af de tricks han havde disket op med, var at tage fat i lillefingrene, hvis man havde mulighed for det. Det havde jeg så, ved at tage

mine hænder over hans og få fat i lillefingeren i hver side og med et hurtigt ryk, fik jeg på den måde hovedet fri og spændte op til moster, efterladende en lettere stønnende person, som bestemt ikke stønnede i vellyst overhovedet. Jeg tror altså ikke jeg brækkede de der lillefingre, og jeg havde jo heller ikke til hensigt at være voldelig. Men det er vel indlysende at man bruger de kneb som ens far så tålmodigt har banket ind i hovedet på en, når en oplagt lejlighed byder sig. Så nu har du op til flere gange læst om min mere eller mindre "voldelige adfærd". Heldigvis så jeg ham ikke igen. I alt fald ikke hvad jeg ved af.

Vinteren 1964/65 foregik med skiftende besøg i svømmehallen og på forskellige skøjtebaner og hygge om aftenen sammen med moster, hvis ikke vi lige var ude og se på huse, for moster ville gerne købe hus og min mor ville gerne være med til at bebo sådan et hus a la 2 families hus, hvis hun vel at mærke fik den bedste af lejlighederne. Hun opgav jo trods alt sin fine lejlighed, der lå Ved Mønten, og sådan så hun nu selv på den sag.

Desuden kom Kirsten V og jeg på vores første Kisserup tur:

Billederne du har sendt mig fra Kisserup må være fra 1966 i alt fald. For jeg mener ikke mit hår var så langt første gang jeg var af sted.

Det var en kæmpesjov oplevelse for os begge to. Jeg følte mig tryk ved alle, og jeg tror at i det år, blev vi betragtet som de rene uskyldigheder, hvilket vi også var i den grad, begge to skulle jeg mene.

Men udover sådanne lyspunkter var jeg efter sommerferien startet i 1. real og var jævnt ked af alle de mange lektier. Det var som at gå fra en strålende solskinsdag og lige ind i en grim mørk kælder, at forberede sig til de kommende timer. Og så var jeg lidt af en perfektionist omkring sprog. Hver gang jeg oplæste en fejl begyndte jeg forfra. Og fejl lavede jeg jo konstant, så det kunne hurtigt blive lidt af en ørkenvandring. Fristilene elskede jeg at skrive og det hændte også ofte de blev læst højt. Men som regel havde jeg ikke løst opgaven rigtigt. Ikke fordi jeg ikke hørte efter, men fordi at skulle vi f.eks. skrive

om de fire vinde og deres beskaaffenhed lavede jeg det om til et eventyr. Det andet kunne jeg simpelthen ikke få mig til, for det var jo komplet tåbeligt at 20 elever skulle sidde og beskrive de fire vinde på nogenlunde samme vis. Stavefejl irriterede mig dog på ingen måde, men det var altid min mosters største interesse at, finde dem, også i mine egne fabrikerede historier. Jeg syntes det var ligegyldige petitesser; når det drejede sig om skrivemåden, indholdet, det kreative aspekt. Matematik var heldigvis hurtigt overstået, og jeg kunne virkelig godt lide at lave ligninger, selv om der begyndte at komme lidt flere udfordringer ind. Matematik var nemt for mig, dansk elsket og formning ligeså, og så var der lige tysk og engelsk. Især engelsk kunne jeg ikke fordrage, simpelthen på grund af læreren Verstege, som vi fik i femte klasse og som virkede ubehagelig fokuseret på mig. Jeg var faktisk meget nervøs for at blive hevet op til tavlen på grund af hans sære blik. Det var så overdrevent, nærmest sleskt. Gymnastik var super, bare vi ikke skulle have boldspil, jeg hadede af et godt hjerte alle boldspil, hvor man kunde blive ramt af en tyret bold. Så kun rundbold fandt jeg behag i, men det opfattede nogle af pigerne som et babyspil. Nu trykkede det mig ikke, at nogle kunne have den fikse ide, og generelt (bortset fra svømmehallen og bikinien) gik jeg ikke op i hvad andre tænkte, det overlod jeg til min mor, så jeg kunne godt finde på at prøve at overtale Tony Christensen som vi havde i gymnastik og var Mette Østerbros mor, om det gode i at spille rundbold. Og ofte bøjede hun sig. Til gengæld var jeg den bedste til redskabsgymnastik og lign. Jeg gik også til gymnastik hos hende en gang om ugen hele vinteren for hun var en dygtig lærer i gymnastik og meget kreativ. Når denne nat har fået ende er der kun fire dage til vi kan være tæt på hinanden. Så krummer det indre i mig af fryd. Jeg kan også godt lide at blive hentet af nogen, og især specielt hvis denne nogen er dig.

De kærligste hilsner og tanker
Fra Karen

